பொருளியல் நோக்கு

உயர் கல்வியும் அபிவிருத்தியும்

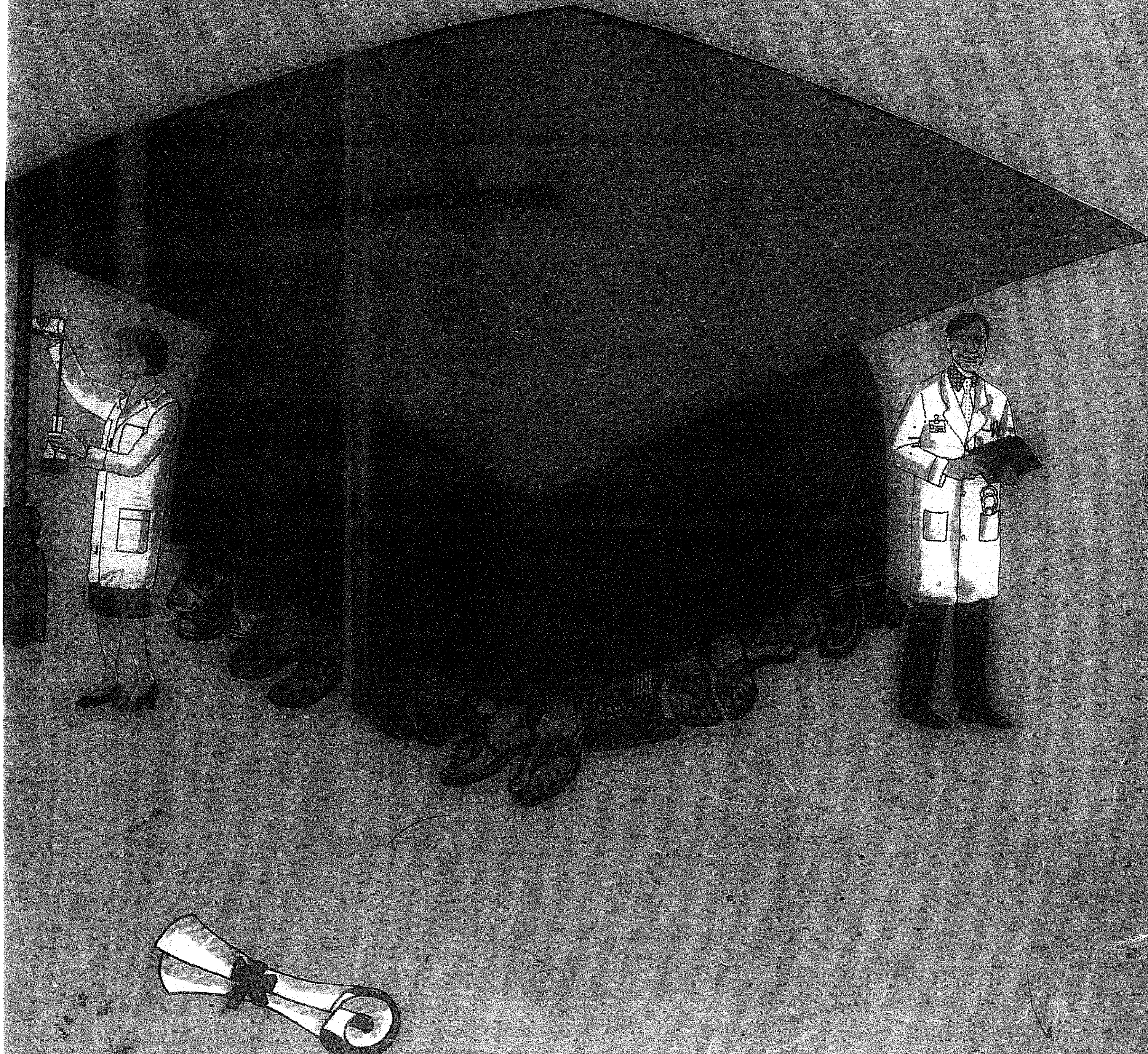

மக்கள் வங்கி வெளியீடு

இலங்கையில் உயர்கல்வி – ஒரே பார்வையில்

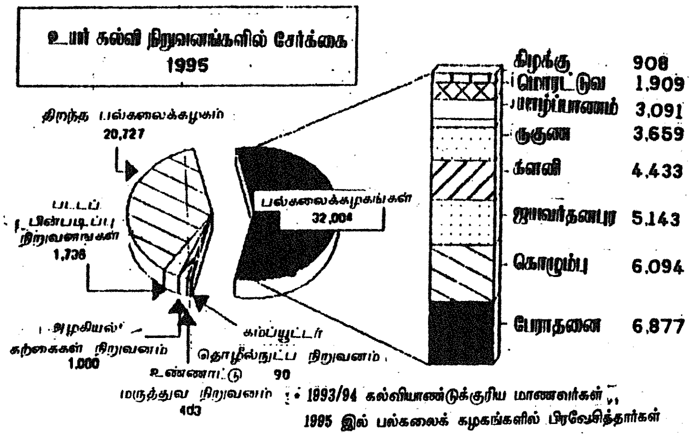

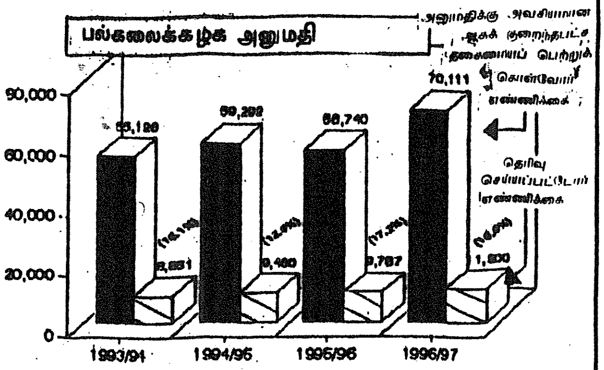

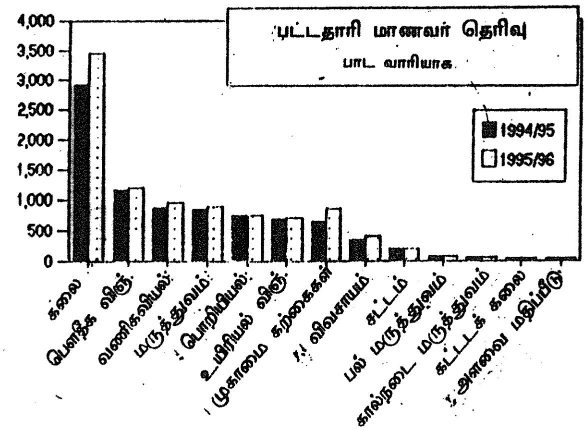

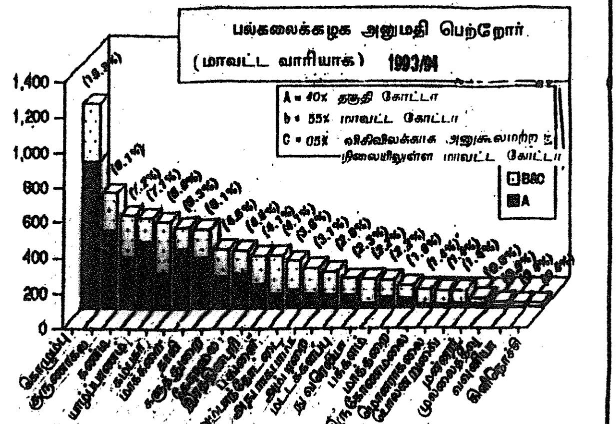

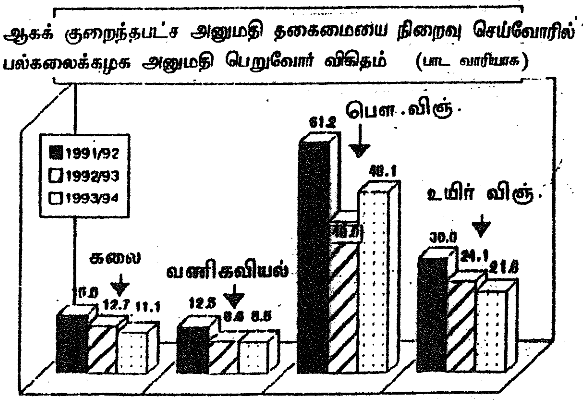

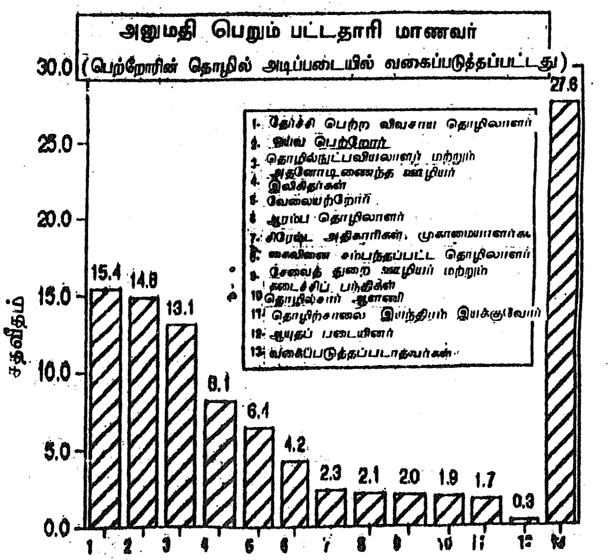

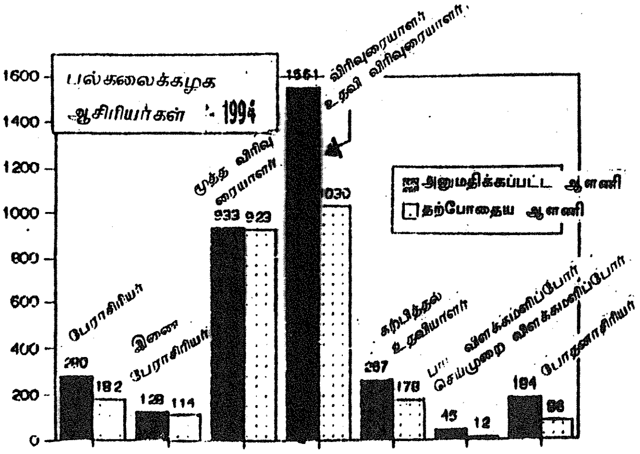

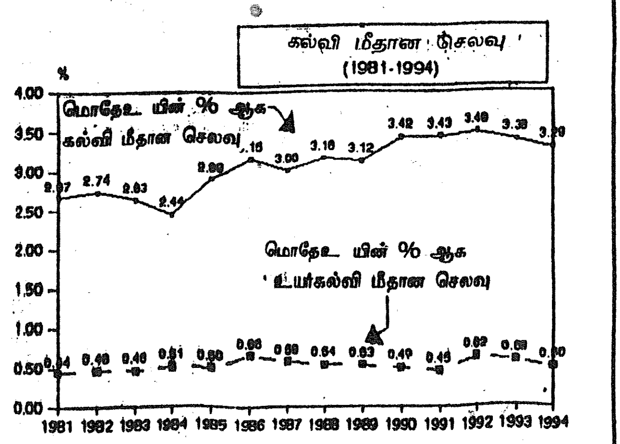

பொருளியல் நோக்கு

மலர் 22 இதழ் 10 ஜனவரி 1997

உள்ளே

பேராசிரியர் டப். டி. லக்ஷ்மன்	26	இலங்கையில் பல்கலைக்கழக கல்வி: சில பிரச்சினைகளும் தேவைப்படும் மாற்றங்களும்
பேராசிரியர் ஆரியதாஸ டி சில்வா	31	தொழில்நுட்ப பல்கலைக்கழகங்களின் வளர்ச்சி

விசேஷ அறிக்கை
உயர் கல்வியும் அபிவிருத்தியும்

	2	முன்னோட்டம்
	4	உயர் கல்வியிலும் அபிவிருத்தியிலும் காணப்படும் திரிபு நிலை
பேராசிரியர் விஸ்வ வர்ணபால	8	சீர்திருத்தத்துக்கான தேவை
பேராசிரியர் எஸ். திலகரத்ன	9	இலங்கையில் பல்கலைக்கழக அமைப்பின் வளர்ச்சியும் இன்றைய நிலையும்
தனபால கொட்டஹாச்சி	13	பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையும் மாணவர்களின் பின்னணியும்
பேராசிரியர் எஸ். திலகரத்ன	16	வளர்முக நாடுகளில் பல்கலைக்கழகங்கள் கருதுகோளும் சவால்களும்
சந்திரா குணவர்தன	21	பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகள் தொடர்பாக வேலைகொள்வோரின் எதிர்பார்ப்புக்கள்
ஏ.எஸ். ஜயவர்தன	24	தேசிய கண்ணோட்டத்தில் உயர் கல்வி

வெளியீடு: ஆராய்ச்சிப் பகுதி
மக்கள் வங்கி, தலைமையலுவலகம்,
சேர் சிற்றம்பலம் ஏ. காடினர் மாவத்தை
கொழும்பு 2.
இலங்கை.

பொருளியல் நோக்கு கருத்துக்களையும் அறிக்கைகளையும் புள்ளிவிவரத்தரவு-களையும் உரையாடல்களையும் பல்வேறு கோணங்களிலிருந்து அளிப்பதன் மூலம் பொருளாதாரத்திலும் பொருளாதார அபிவிருத்தியிலும் ஆர்வத்தினைத் தூண்டி அறிவினை வளர்ப்பதைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இதழாகும்.

பொருளியல் நோக்கு வெளியீடு மக்கள் வங்கியின் முழுமையான சமூகப் பணித்திட்டமாகும். எனினும், அதன் பொருளடக்கம் பல்வேறு ஆசிரியர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளைக் கொண்டதாயிருக்கும். அவை வங்கியின் கொள்கைகளையோ உத்தியோகபூர்வமான கருத்துக்களையோ பிரதிபலிப்பவையல்ல. எழுத்தாளரின் பெயருடன் பிரசுரிக்கப்படும் சிறப்புக் கட்டுரைகள் அவ்வாசிரியர்களின் சொந்தக் கருத்துக்களாகும். அவை அவர்கள் சார்ந்துள்ள நிறுவனங்களைப் பிரதி-பலிப்பனவுமாகா. இக்கட்டுரைகளும் குறிப்புக்களும் வரவேற்கப்படுகின்றன

பொருளியல் நோக்கு மாதந்தோறும் வெளியிடப்படும். அதனை சந்தா செலுத்தியோ அல்லது விற்பனை நிலையங்களிலிருந்தோ பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

அடுத்த இதழ் :

இலங்கையில் காப்புறுதி கைத்தொழில்

முன்னோட்டம்

இலங்கையில் உயர்கல்வி : சீர்திருத்தத்துக்கான தேவை

இலங்கையில் உயர் கல்வியமைப்பின் ஒரு முக்கியமான சிறப்பம்சம் அது பல்கலைக்கழக கல்வியை நோக்கி வழிப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகும். பாடசாலைகளில் கல்வி பயிலும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்ந்து உயர் கல்வியை மேற்கொள்ளவே நாட்டம் கொண்டுள்ளார்கள். ஆனால், ஒரு சிறு தொகையினரால் மட்டுமே இக்கனவை நனவாக்கிக் கொள்ள முடிகிறது. நிதி நெருக்கடியை உள்ளிட்ட பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம் பள்ளிக் கல்வியை இடையில் விட்டுச் செல்பவர்கள் தவிர, இன்னும் ஒரு தொகையினர் க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சையில் வெற்றியடைய முடியாமையினால் கல்வியமைப்பிலிருந்து வெளியேறுகிறார்கள். தற்பொழுது ஆண்டுதோறும் 125,000 மாணவர்கள் க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சைக்குத் தோற்றுகிறார்கள். இவர்களில் சுமார் 50 சதவீதத்தினர் இப்பரீட்சையில் தேர்ச்சியடைந்த போதிலும், சுமார் 10,000 மாணவர்கள்மட்டுமே பல்கலைக்கழக கல்விக்குத் தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள்.

பல்கலைக்கழகக் கல்வியை நோக்கமாகக்கொண்டு உருவாக்கப்பட்டுள்ள இந்தக் கல்வியமைப்பில், இந்நோக்கத்தை சாதித்துக் கொள்வதில் தோல்வியடைபவர்கள் விரக்தியடைந்த ஒரு குழுவினராக சமூகத்தில் இணைகிறார்கள். தொழில் திறன்கள் குறைவாக இருப்பதனால் அவர்களால் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடிவதில்லை. நாட்டில் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம தோன்றுவதற்கு இது ஒரு முக்கியமான பங்களிப்புக் காரணியாக உள்ளது. மேலும், நாட்டின் அபிவிருத்திக்குப் பங்களிப்புச் செய்யக்கூடிய பெறுமதி மிகுந்த மனித வளம் இவ்விதம் வீண் விரயம் செய்யப்படுகின்றது. இந்த துரதிர்ஷ்டவசமான நிலைமை படித்த இளைஞர்களிடையே அமைதியின்மையை தோற்றுவித்து, அதன் மூலம் கிளர்ச்சிகளுக்குக் கூட வழிகோலி விடுகின்றது.

உலகின் ஏனைய பல நாடுகளுடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது, இலங்கையில் உயர் கல்வியை மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்புக் கிடைப்பவர்கள் ஒரு சிறு விகிதாசாரத்தினராக மட்டுமே உள்ளனர். வளர்ச்சியடைந்த சில நாடுகளில் 20-24 வயதுத் தொகுதி இளைஞர்களிடையே உயர் விகிதத்தினர் (ஐக்கிய இராச்சியம் 81%, பிரான்ஸ் 50%, கொரியா 48%) உயர் கல்வியை மேற்கொண்டு வருகிறார்கள். அதே வேளையில், தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ் போன்ற வளர்முக நாடுகளில் இது முறையே 19% ஆகவும், 26% ஆகவும் இருந்து வருகின்றது. ஆனால், இலங்கையைப் பொறுத்த வரையில் சுமார் 6 சதவீதத்தினருக்கு மட்டுமே இந்த வாய்ப்புக் கிட்டுகின்றது. இது பெருமளவுக்கு அதிருப்தியளிக்கக்கூடிய ஒரு நிலவரமாக இருந்து வந்த போதிலும், இலங்கையில் நிலவி வரும் மூலவளங்களின் குறைபாடு காரணமாக உயர் கல்வி வசதிகளை அனைவருக்கும் விரிவுபடுத்துவதென்பது அநேகமாக இயலாத ஒரு காரியமாகவே உள்ளது. மேலும், சமூக-பொருளாதார அபிவிருத்திக்கான திட்டமிடல் எதுவுமின்றி வெறுமனே பல்கலைக்கழக கல்வியை விரிவாகிகிச் செல்வது நாடு எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளுக்கான ஒரு விவேகபூர்வமான தீர்வாக இருக்கமாட்டாது.

எனவே, இத்தகைய ஒரு பின்புலத்தில் இலங்கையில் உயர் கல்விக் கொள்கைகளை வடிவமைக்கும் பொழுது சில அடிப்படை விஷயங்களை நாங்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

i) முதலாவதாக, பாடசாலையை விட்டுச் செல்பவர்கள், சில தொழில் திறன்களை பெற்றுக் கொண்டிருப்பதனை நடுத்தரக் கல்வியமைப்பு உத்தரவாதப்படுத்துதல் வேண்டும். இந்தத் திறன்கள் அவர்கள் தொழில்களைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்புக்களை அதிகரிக்கும். உயர் கல்வியைப் பெறுவதற்கென மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற முடியாவிட்டால், அவர்கள் வெளியில் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு இயலச் செய்யக்கூடிய விதத்தில் பயிற்சி நெறிகளை வடிவமைப்பது முக்கியமாகும்.

இரண்டாவதாக, பல்கலைக்கழக அனுமதி தொடர்பாக ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க, நியாயமான ஒரு கொள்கை உருவாக்கப்படுதல் அவசியமாகும். இலங்கையின் உயர்கல்வி வரலாற்றில் பெருமளவுக்கு சர்ச்சைக்குரியதாக இருந்து வந்திருக்கும் ஒரு விடயம் நாட்டின் பல்கலைக்கழக அனுமதி தொடர்பான கொள்கையாகும். ஒரு சில தசாப்தங்களுக்கு முன்னர், பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்றவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் ஓரளவுக்கு வசதி படைத்த சமூகப் பிரிவுகளைச் சேர்ந்தவர்களாகவே இருந்தனர். ஆனால், ஏனைய சமூகப் பிரிவினருக்கும் இந்த வாய்ப்புக்கள் திறந்து விடப்பட்டமையை அடுத்து நிலைமை மாற்றமடைந்தது. எனினும், தற்பொழுது உயர் கல்வி வசதிகளில் சமத்துவமான ஒரு பகிர்வு இடம் பெற்றுள்ளது என எவரும் கூற முடியாது. உதாரணமாக, இன்னமும் கூட மருத்துவம், பொறியியல் மற்றும் கட்டடக் கலை போன்ற பாட நெறிகளுக்குத் தெரிவு செய்யப்படுபவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் நகர்ப் புறங்களைச் சேர்ந்த பொருளதார சக்தி படைத்த குடும்பங்களிலிருந்தே வருகிறார்கள். அதே வேளையில், கிராமப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான மாணவர்கள் கலைத்துறை சார்ந்த பாட நெறிகளை மேற்கொள்வதற்காக தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள்.

பல்வேறு மாவட்டங்களுக்கிடையே கல்வி வசதிகள் ஏற்றத்தாழ்வான விதத்தில் பகிரப்பட்டுள்ளமை, நியாயமான பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையொன்றின் உருவாக்கத்துக்கு இடையூறாக இருந்து வருகின்றது. திறமையின் அடிப்படையில் மட்டும் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான அளவுகோல் நிர்ணயிக்கப்படும் பொழுது இந்த ஏற்றத்தாழ்வினை மிகவும் தெளிவாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இந்த நிலைமைக்குப் பரிகாரம் காண்பதற்கென தரப்படுத்தல் முறை அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இம்முறையின் கீழ், வசதி வாய்ப்புக்கள் குறைவாக இருக்கும் பிரதேசங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு அதிகளவில் வாய்ப்புக்கள் அளிக்கப்பட்டன. இது மறுபுறத்தில் வேறு சில மாணவர்களின் வாய்ப்புக்களைத் தட்டிப் பறிப்பதாக இருந்தது. உதாரணமாக, குறைந்தளவில் புள்ளிகளைப் பெற்றிருக்கும் குறிப்பிட்ட ஒரு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவன் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறும் அதேவேளையில், கணிசமான அளவில் உயர் புள்ளிகளைப் பெற்றிருக்கும் பிறிதொரு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மாணவனுக்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகின்றது. எனவே, பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையை உருவாக்கும் பொழுது இந்த இரு விடயங்களுக்குமிடையே நியாயமான ஒரு சம நிலையை வைத்துக் கொள்வது மிக முக்கியமாகும்.

இலங்கையின் உயர் கல்வியமைப்பின் மற்றொரு பிரதான குறைபாடு, நாட்டின் தேவைகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் அது உருவாக்கப்படாமையாகும். ஆண்டுதோறும் சுமார் 10,000 பட்டதாரிகள் பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து வெளியேறிய போதிலும், இவர்களில் கணிசமான அளவினரால் தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. மேலும் ஒரு தொகையினர் கீழ் உழைப்பில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தொழில் சந்தையின் தேவைகளுக்கும் கல்வித் தகைமைகளுக்குமிடையே ஒரு பொருத்தமின்மை நிலவிவருவதனை தெளிவாகவே காண முடிகிறது. பொருளாதாரக் கட்டமைப்பில் அண்மைக் காலங்களில் ஏற்பட்டு வந்துள்ள மாற்றங்களையடுத்து, பிரதான தொழில் வழங்குனர் என்ற அரசாங்கத்தின் பொறுப்புப் படிப்படியாகக் குறைந்து வந்துள்ளது. இப்பொழுது தனியார் துறையிலேயே பெருமளவுக்குத் தொழில் வாய்ப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், இந்தத் தொழில் சந்தையின் தேவைகளுக்கு ஏற்ற விதத்தில் தொழில் தேடுபவர்கள் தகைமைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளாமையினால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் தோன்றியுள்ளது.

பல்கலைக்கழகங்கள் தொழில்சார் கல்வியை வழங்க வேண்டிய அவசியமில்லையென ஒருவர் வாதிடலாம். ஆனால், இலங்கையைப் போன்ற ஒரு வளர்முக நாட்டில் இலட்சிய பூர்வமான கருத்துக்கள் தேசிய முன்னுரிமைகளை மேவி நிற்க முடியாது. இதன் விளைவாக, அண்மைக் காலங்களில் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டங்களில் வரி அறவிடல், மதிப்பீடு மற்றும் தோட்ட முகாமை போன்ற புதிய பாடங்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும், சபரகமுவ மற்றும் ரஜரட்ட ஆகிய பல்கலைக்கழகங்களில் பெருமளவுக்குத் தொழில் சார்ந்த பாடநெறிகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அதே வேளையில், பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வியின் தரம் படிப்படியாக சீர்குலைந்து வருகின்றது என்ற வகையிலும் குற்றச்சாட்டுக்கள் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. கடந்த சில வருடங்களில் பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், அவற்றுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டில் கணிசமான அதிகரிப்புக்கள் எவையும் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களுக்கான தற்போதைய வரவுசெலவுத்திட்ட ஒதுக்கு மொத்த பொதுச் செலவினத்தின் சுமார் 1 சதவீதமளவிலேயே இருந்து வருகின்றது. நிதி வளங்களின் பற்றாக்குறை காரணமாக பல்கலைக்கழகங்களில் நூல் நிலைய வசதிகளிலும், ஆய்வுகூட வசதிகளிலும் பல குறைபாடுகள் நிலவி வருகின்றன. இதன் விளைவாக, கல்வி பெருமளவுக்கு வகுப்பறைக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டதாக இருந்து வருகின்றது. போதனா மொழி மாற்றப்பட்டமையும் இந்த சீர்குலைவுக்கு ஓரளவுக்கு வழிகோலியுள்ளதென்றே கூற வேண்டும். சிங்களத்தில் அல்லது தமிழில் உயர் கல்வியைப் பயிலும் மாணவர்கள், பெருமளவுக்கு ஆங்கிலத்தில் மட்டுமே கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்து வரும் நூல்களையும் சஞ்சிகைகளையும் வாசித்து, பயனடைய முடியாத நிலையில் உள்ளனர். மறுபுறத்தில், ஆய்வு வசதிகள் போதியளவு இன்மையால் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் ஆய்வுகளில் ஈடுபடுவதில் தயக்கம் காட்டி வருகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் தமக்கு நிதி அனுகூலங்களைப் பெற்றுத் தரக்கூடிய செய்திட்ட ஆய்வு வேலைகளின் பக்கம் கவனத்தைத் திருப்பியுள்ளார்கள். வேறு சிலர் வளமான வாய்ப்புக்களை நாடி வெளிநாடுகளுக்குக் குடிபெயர்ந்து சென்றுள்ளனர்.

'பொருளியல் நோக்கு' சஞ்சிகையின் 1994 ஏப்ரல் மாத இதழ் இலங்கையின் உயர் கல்வி அமைப்பு குறித்து விரிவான ஒரு பகுப்பாய்வினை முன்வைத்தது. அதற்கு அடுத்து வந்த காலப் பிரிவின் போது நட்டில் இடம்பெற்ற சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் காரணமாக உயர் கல்வித் துறையின் வீச்செல்லை விரிவடைந்திருப்பதுடன், அத்துறையில் காரசாரமான விவாதங்களை தூண்டிவிட்டுள்ள பல புது வகையான பிரச்சினைகளும் தலைதூக்கியுள்ளன. எனவே, எமது சஞ்சிகையின் இந்த இதழ், இவ் விடயத்தை நாட்டின் மாற்றமடைந்துள்ள சமூக, பொருளாதாரப் பின்புலத்தில் வைத்து மீண்டும் ஒருமுறை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்கின்றது. இத்துறையில் பிரபல்யம் பெற்றிருக்கும் பல ஆய்வாளர்களும் தலை சிறந்த கல்விமான்களும் பல்வேறு கோணங்களில் தமது கருத்துக்களை இங்கு முன்வைக்கின்றார்கள். அவை நம் அனைவரினதும் சிந்தனைக்கும் கவனத்துக்கும் உரியவை என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

கொழும்புப் பல்கலைக்கழக உபவேந்தரான பேராசிரியர் டப்.லக்ஷ்மன், பல்கலைக்கழக கல்வியில் தற்பொழுது நிலவி வரும் பல பிரச்சினைகளையும், பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தில் காணப்படும் பல குறைபாடுகளையும் தனது கட்டுரையில் எடுத்துக் காட்டுவதுடன், அவற்றுக்கு உடனடியாகத் தீர்வுகளை கண்டறிய வேண்டிய அவசியத்தையும் வலியுறுத்திகிறார்.

பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவின் தலைவரான பேராசிரியர் எஸ்.திலகரத்ன இந்த இதழில் இரு கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார். முதலாவது கட்டுரை, இலங்கையின் பல்கலைக்கழக கல்வியின் வரலாற்றை எடுத்து விளக்குவதுடன்,இரண்டாவது கட்டுரை வளர்முக நாடொன்றில் பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான கருதுகோளினை பகுப்பாய்வு செய்கின்றது.

பேராசிரியர் (திருமதி) சந்திரா குணவர்தன நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தி மற்றும் பொருளாதார நடவடிக்கைகள் என்பவற்றின் பின்புலத்தில் ஊழியச் சந்தையின் கேள்வியை நிறைவு செய்வதில் பல்கலைக்கழக பாடத் திட்டங்கள் தொடர்பாக முன் வைக்கப்பட்டு வரும் குறுபைாடுகளை கலந்துரையாடுகின்றார்.

தொழில்நுட்ப நோக்கிலான பல்கலைக்கழகங்கள் இலங்கையில் உயர் கல்வித் துறையில் ஏற்பட்டு வரும் ஒரு தர ரீதியான விருத்தியாக இருந்து வருகின்றது என்பதனை சுட்டிக் காட்டும் பேராசிரியர் ஆரியதாச டி சில்வா, இலங்கையின் பல்கலைக்கழகங்களில் தொழில்நுட்ப ரீதியில் உயர் கல்வியை வழங்குவதற்கான முயற்சிகள் எவ்வாறு தோல்வியைத் தழுவின என்பதனையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். நாட்டில் புதிதாகத் தோன்றியுள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் நமது உயர்கல்வி வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஒரு கட்டத்தை குறித்து நிற்கின்றன என்பது அவருடைய கருத்தாகும்.

இறுதியாக, திருமதி தனபால கொட்டஹாச்சி இன்று நாட்டின் உயர் கல்வித் துறையில் பெருமளவுக்குச் சர்ச்சைக்குரியதாக இருந்து வரும் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை தொடர்பான ஒரு பகுப்பாய்வை மேற்கொள்கிறார்.

உயர் கல்வியும் அபிவிருத்தியும்

நாங்கள் சுமார் கால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் அபிவிருத்தி குறித்து பேசுவதாக இருந்தால், அபிவிருத்தி என்பது பொருளாதார வளர்ச்சி தவிர வேறொன்றும் அல்ல என திருப்திப்பட்டிருப்போம். தலைக்குரிய வருமானம், மொத்த தேசிய உற்பத்தி வருமானப் பகிர்வு மற்றும் பண வீக்கம் என்பன அதன் முக்கியமான கூறுகளாக இருந்தன. அந்தக் கால கட்டத்தின் போது அபிவிருத்தியில் பொருளாதார சிந்தனையே ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்தது; அல்லது பொருளியல் காரணிகள் அபிவிருத்தியின் மையத்தில் இருந்து வந்தன என நம்பப்பட்டது. ஆனால், பொருளாதாரக் காரணிகளின் வளர்ச்சியை மட்டும் ஊக்குவிப்பதற்கு ஊடாக நிலைத்து நிற்கக்கூடிய சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தியை எடுத்து வருவது சாத்தியமில்லை என்பது இப்பொழுது நன்கு உணரப்பட்டுள்ளது. பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பங்களிப்புச் செய்யும் பொருளியல் சாராத சில சமூக காரணிகளும் உள்ளன; அத்தகைய காரணிகளில் மிகவும் முக்கியமானது கல்வியாகும்.

ஒரு நாட்டின் ஒட்டுமொத்த அபிவிருத்திக்கான உத்தி, அதன் பொருளாதார அபிவிருத்தியுடன் இணைந்த விதத்தில் கல்வி அபிவிருத்தியும் இடம்பெற்று வருவதனை உறுதிப்படுத்த வேண்டும். இந்த தேவையை நிறைவு செய்யும் பொருட்டு, மானிட மூலவள அபிவிருத்தி என அழைக்கப்படும் புதிய கருதுகோள் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டது. இந்த உத்தி, பொருத்தமான கல்வி முறையொன்றின் அபிவிருத்தியிலும், தொழில் வாய்ப்புகளின் தேவைகளுடன் பொருந்திச் செல்லக்கூடிய விதத்தில் பயிற்சியை வழங்குவதிலும் கவனம் செலுத்துகின்றது.

புதிய பழைய கல்வி முறைகள்

இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் முறைசார்ந்த கல்வியமைப்பு ஒரு நீண்ட வரலாற்றைக் கொண்டுள்ளது. கல்வி கற்றவர்களுக்கு மரியாதை அளிக்கும் ஒரு போக்கினை இலங்கை பின்பற்றி வந்துள்ளது. படித்த ஆள் ஒருவர் எழுதவும், வாசிக்கவும் தெரிந்து, சமய சம்பந்தமான நூல்களை விளக்கவும் ஆற்றல் பெற்றிருந்ததனால் மட்டும் இந்த மரியாதை அளிக்கப்படவில்லை. அவர் ஓர் அரசாங்க உத்தியோகத்தராக வர முடியும் என்பதனாலும் படித்தவர்களுக்கு சமூகத்தில் மரியாதை இருந்து வந்தது. பிரிவெனாக் கல்வி முறை இலங்கையின் மிகப்பழைய கல்வி முறையாகும். இந்த பிரிவெனாக்கள் மதகுருமாருக்கும் சாதாரண ஆட்களுக்கும் சமயக் கல்வி சமஸ்கிருதம், பாளி மற்றும் சிங்களம் போன்ற மொழிகளையும் கற்பித்தது. மேலும், இவற்றின் பாடத்திட்டம் மாணவர்கள் சோதிடம், ஆயுள்வேத வைத்தியம், மாந்திரீகம் போன்றவற்றில் திறன்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் வாய்ப்பளித்தது. இந்தப் பன்சல கல்வி முறையுடன் இணைந்த விதத்தில் தொழில் திறன்களைப் பயிற்றுவிக்கும் ஒரு கல்வி முறையும் இருந்து வந்தது. நீர்த்தேக்கங்களையும், கால்வாய்களையும் நிர்மாணிப்பதற்கு அவசியமான பொறியியல் நுட்பங்கள் போன்ற தொழில்நுட்பத் திறின்கள் ஒரு தலைமுறையிலிருந்து அடுத்த தலைமுறைக்கு கையளிக்கப்பட்டு வந்தன. இலங்கையில் கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் அநுராதபுர காலத்தில் இக்கல்வி முறையே நிலவி வந்தது. இலங்கையின் தொல்பொருட் திணைக்களம் கலாசார முக்கோணத் திட்டத்தின் கீழ் அகழ்வுகளை மேற்கொண்ட போது, அத்தகைய முதலாவது கல்வி நிலையம் அபயகிரிய மற்றும் மகா விகார என அடையாளம் கண்டுள்ளது.

இலங்கை முழுவதும் 1815 இல் பிரித்தானியாவின் ஒரு குடியேற்ற நாடாக மாற்றமடைந்ததனை அடுத்து உள்நாட்டுக் கல்வி முறை நலிவடைந்ததுடன், பிரித்தானிய மிஷனரிமாரின் கல்வியமைப்பு இங்கு வேரூன்றத் தொடங்கியது. காலனித்துவ நிர்வாகத்திற்குத் தேவையான இலிகிதர்கள் போன்ற தொழில்களுக்கு ஆட்களைத் தயார்ப்படுத்துவதனை பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டே இந்தக் கல்வி அமைப்பு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கையில் இன்னமும் கூட நிலவி வரும் இக்கல்வி முறையில் கல்கலைக்கழக பட்டமே மிக உயர்ந்த கல்வி மட்டமாகக் கருதப்படுகிறது. நாட்டின் முதலாவது பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி 1921 இல் கொழும்பில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

தற்பொழுது இலங்கையின் பல்கலைக்கழக கட்டமைப்பு கலை, சட்டம், மருத்துவம், முகாமைத்துவம், பொருளியல், விவசாயம், கால்நடை மருத்துவம், விலங்கு அறிவியல், உள்நாட்டு மருத்துவம், மானிடவியல்கள் மற்றும் கட்டடக் கலை போன்ற முக்கியமான கல்விப் பீடங்களை உள்ளடக்கியதாக இருந்து வருகின்றது. இது தவிர, ஒரு சில பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டப்பின் படிப்பு வசதிகளும் உள்ளன.

எமது பல்கலைக்கழகக் கல்வி முறை பொதுவாக தொழில் வழிப்பட்ட கல்வி முறையாக இருந்து வரவில்லை. எனினும், மருத்துவ பீடங்களில் கல்வி கற்று இறுதித் தேர்வில் சித்தியடையும் மாணவர்கள் மருத்துவர்களாக அங்கீகரிக்கப்படுவதுடன், மருத்தவ அதிகாரிகளாகப் பணியாற்றும் பொருட்டு பொதுவாக அரசாங்க சேவையில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுகின்றனர். மேலும், கலை மற்றும் விஞ்ஞானம் தவிர்ந்த ஏனைய பீடங்களிலிருந்து பட்டம் பெற்று வெளியேறும் மாணவர்களும் வேலை வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் அவ்வளவாக சிரமங்களை எதிர்நோக்குவதில்லை.

நிறுவனக் கட்டமைப்பு

1978 இன் 16ஆம் இலக்க பல்கலைக்கழகச் சட்டத்தின் ஏற்பாடுகளினால் நிர்வகிக்கப்படும் பல்கலைக்கழக அமைப்பு பின்வரும் நிறுவனங்களின் தொகுதியைக் கொண்டுள்ளது:

- 12 தேசியப் பல்கலைக்கழகங்கள் (கொழும்பு, கிழக்கு, யாழ்ப்பாணம், களனி, பேராதனை, மொரட்டுவை, ரஜரட்ட, ருகுண, சபரகமுவ, தென்கிழக்கு, ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர மற்றும் திறந்த பல்கலைக்கழகம் என்பன)

- 6 பட்டப் பின் படிப்பு நிறுவனங்கள் (விவசாயம், தொல்லியல், முகாமை,

மருத்துவம், பாளி மற்றும் பௌத்த கற்கைகள், விஞ்ஞானம்)

- 5 ஏனைய உயர்கல்வி நிறுவனங்கள் (அழகியற் கற்கைகள், கம்பியூட்டர் தொழில் நுட்பம், கம்பகா, விக்கிரமாரச்சி ஆயுள்வேத கல்லூரி, உள்நாட்டு மருத்துவம், தொழிலாளர் கல்வி)

- 4 இணைந்த பல்கலைக்கழக கல்லூரிகள் (மாத்தறை, சம்மாந்துறை, திருகோணமலை, மற்றும் வவுனியா)

- பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு - இது பல்கலைக்கழக கல்விக்கான உச்ச மட்ட நிறுவனமாக இருந்து வருவதுடன், பல்கலைக்கழகங்களுக்கு நிதிகளை ஒதுக்கி, மாணவர் அனுமதிகளை நிர்ணயித்து, கண்காணிப்புப் பணியை மேற்கொண்டு வருகின்றது.

இலங்கையின் பல்கலைக்கழக அமைப்பு மொத்தம் 45 பீடங்களையும், 280 பாடத் துறைகளையும் கொண்டுள்ளது. பல்கலைக்கழகச் சட்டத்துக்கு வெளியே இயங்கி பட்டங்களை அளித்து வரும் வேறு பல நிறுவனங்களும் உள்ளன. இவை பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழுவின் கண்காணிப்பின் கீழ் வருவதில்லை. பாளி மற்றும் பௌத்த பல்கலைக்கழகம், தேசிய கல்வி நிறுவனம், கொத்தலாவலை பாதுகாப்பு கல்விக் கழகம் மற்றும் சமூக அபிவிருத்திக்கான தேசிய நிறுவனம் என்பவற்றை இதற்கான உதாரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம். பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழு, கம்ப்யூட்டர் தொழில்நுட்ப நிறுவனம், நில அளவை மற்றும் வரைபட நிறுவனம் ஆகிய இரு பட்டமளிப்பு நிறுவனங்களையும் அங்கீகரித்துள்ளது.

பல்கலைக்கழக அனுமதி

பல்கலைக்கழகங்களுக்கான மாணவர் அனுமதி, அரசாங்கத்தின் இணக்கத்துடன் பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவால் வகுக்கப்படும் கொள்கை நெறிமுறைகளினால் நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. சம்பந்தப்பட்ட வருடத்தில் நடாத்தப்பட்ட க.பொ.த.(உயர்தர) பரீட்சையில் ஒருவர் பெற்றுக் கொள்ளும் கூட்டு மொத்தப் புள்ளிகளின் அடிப்படையிலேயே அனுமதி நிர்ணயிக்கப்படுகின்றது. (அ) நாடு தழுவிய திறமை அடிப்படையிலும் (ஆ) மாவட்ட மட்ட திறமை அடிப்படையிலும் மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றனர். (கல்வி வசதிகளில் மாவட்டங்களுக்கு இடையிலான ஏற்றத் தாழ்வுகள் சார்பு ரீதியில் குறைந்த மட்டத்தில் இருந்து வருவதாகக் கருதப்படும்) கலைப் பாடங்களைப் பொறுத்தவரையில், நாடு தழுவிய திறமையின் அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள். கலை அல்லாத ஏனைய பாட நெறிகளைப் பொறுத்தவரையில் 40 சதவீதமான அனுமதிகள் நாடு தழுவிய திறமையின் அடிப்படையிலும், 60 சதவீதமான அனுமதிகள் மாவட்ட அடிப்படையிலும் நிர்ணயிக்கப்படுகின்றன.

(அ) ஒவ்வொரு பாடநெறி தொடர்பாகவும் 55 சதவீதமான அனுமதிகள் ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும் உள்ள சனத்தொகையின் விகிதாசாரத்தின் அடிப்படையில் 25 மாவட்டங்களுக்குப் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன. அதாவது, தேசிய குடித்தொகையில் அந்தந்த மாவட்டத்தின் குடித்தொகையின் விகிதாசாரம் கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றது.

(ஆ) கல்வி அடிப்படையில் அனுகூலமற்ற நிலையில் இருந்து வருவதாகக் கருதப்படும் 13 மாவட்டங்களுக்கு 5 சதவீத அனுமதிகள் வழங்கப்படுகின்றன. இங்கும் தேசியக் குடித்தொகை தொடர்பாக அந்தந்த மாவட்டத்தின் குடித்தொகை விகிதாசாரத்துக் கேற்ப மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்படுகின்றார்கள். நுவரெலியா, அம்பாறை, பதுளை, அம்பாந்தோட்டை, அநுராதபுரம், பொலனறுவை, மன்னார், மொனராகலை, திருகோணமலை, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, யாழ்ப்பாணம் மற்றும் வவுனியா என்பன இந்த மாவட்டங்களாகும்.

இலங்கையின் பல்கலைக்கழகங்களில் வரையறுக்கப்பட்ட அளவிலேயே இடங்கள் இருந்து வருவதனால் பல்கலைக்கழக அனுமதி தொடர்பாக மிகக் கடுமையான போட்டி இடம்பெற்று வருகின்றது. பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கு அவசியமான குறைந்தபட்ச தகைமையை பெற்றுக் கொள்பவர்களில் பெருந்தொகையானவர்கள் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறுவதில்லை. இங்கு தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை 1, 1993/94 தொடக்கம் 1996/97 வரையிலான கல்வியாண்டுகளில் குறைந்தபட்ச தகைமையை பெற்றிருந்தவர்களில் 16 17 சதவீதத்தினர் மட்டுமே பல்கலைக் கழகங்களுக்கு அனுமதிக்கப்பட்டார்கள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. எவ்வாறிருப்பினும், அனுமதி பெறும் மொத்த எண்ணிக்கை இந்த நான்கு வருட காலத்தின்போது 2,350 பேரினால் அதிகரித்துள்ளது.

அட்டவணை 1

பல்கலைக்கழக அனுமதி 1993/94 - 1996/97

(1) கல்வியாண்டு	(2) அனுமதிக்கான குறைந்தபட்ச தகைமையை பூர்த்தி செய்தோர்	(3) தெரிவு செய்யப்பட்டோர்	(4) (2) ன் % ஆக தெரிவு செய்யப்பட்டோர்
1993/94	55,126	8,851	16.1
1994/95	59,292	9,460	15.9
1995/96	56,740	9,787	17.2
1996/97	70,111	11,200	16.0

மூலம் : இலங்கை பல்கலைக்கழக ஆண்டு நூல் - 1996

பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை தொடர்பாக முக்கியமான இரண்டு விமர்சனங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. அவையாவன : (அ) குறிப்பிட்ட ஒரு மாவட்டத்துக்குள் பாடசாலைகளில் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கும் கல்வி வசதிகளில் காணப்படும் ஏற்றத்தாழ்வுகள் கவனத்தில் எடுக்கப் படாமை; (ஆ) பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றவர்களின் உளச் சார்புத் திறன்களைப் பரீட்சிக்காமை. அதாவது, ஒட்டுமொத்தப் புள்ளிகளின் அடிப்படையில் மட்டுமே அனுமதி வழங்கப்படுகின்றது. மிகச் சிறு தொகையினர் அதாவது, மொத்தத்தில் சுமார் 1.5 சதவீதத்தினர் மட்டும் பின்வரும் விசேஷ காரணங்களின் நிமித்தம் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்குத் தெரிவு செய்யப்படுகிறார்கள்: (அ) பாதுகாப்புப் படையினைச் சேர்ந்த ஆளணியினர்; (ஆ) விளையாட்டு மற்றும் கலைகள் போன்ற துறைகளில் சாதனைகளைப் படைத்திருப்பவர்கள்; (இ) வெளிநாடுகளில் கல்வி கற்று வெளிநாட்டுத் தகைமைகளைப் பெற்றிருப்பவர்கள்.

நிதி

1995 96 காலப் பிரிவின்போது பல்கலைக்கழக அமைப்பின் மொத்தச் செலவினத்தில் சுமார் 95 சதவீதத்துக்கு அரசாங்க வரவுசெலவுத்திட்டத்தின் மூலமே நிதி வழங்கப்பட்டது. 1996 மற்றும் 1997 ஆகிய வருடங்களில் திரண்ட நிதியத்தில் பின்வரும் விதத்தில் ஒதுக்கீடு மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தது:

	1996	1997
	(ரூ. பத்து இலட்சம்)	
மீளவரும் செலவு	1900	2250
மூலதனச் செலவு	1100	1100
மொத்தம்	3000	3350

இத்தொகை நாட்டின் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சுமார் 0.4 சதவீதமாகும்.

பல்கலைக்கழக தொகுதி

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத் தொகுதி பின்வருவனவற்றைக் கொண்டுள்ளது:

- 32,000 முழு நேரப் பட்டதாரி மாணவர்கள்
- 3,600 ஆசிரியர்கள்
- சுமார் 7,000 கல்விசாரா ஊழியர்கள்

இலங்கையில் பல்கலைக்கழகங்களுக்கான மாணவர் சேர்க்கை நாட்டின் மனித வலுத் தேவைகளின் அடிப்படையில் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. இதன் முதல் நிர்ணய காரணி பல்கலைக்கழகங்களில் கிடைக்கும் வசதிகளாகும். எனவே, இந்த நிலையில், பல்கலைக்கழக நுழைவுத் தேர்வான க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சைக்குத் தோற்றும் மாணவர்களில் ஒரு சிறு தொகையினர் மட்டுமே பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறுகின்றார்கள். இலங்கையில் பல்கலைக்கழகக் கல்வி நாட்டின் தொழில் தேவைகளுக்கு ஏற்ப வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக் குழுவின் பல்கலைக்கழக கல்விக்கான கூட்டுத் திட்டம் (1984-1988) பல்கலைக்கழக கல்வியின் நோக்கத்தை பின்வருமாறு விளக்குகின்றது: "பல்கலைக்கழக கல்வியின் நோக்கங்கள் தொடர்பான எந்த ஒரு வரைவிலக்கணமும் அகிலம் தழுவிய அங்கீகாரத்தைப் பெறுவதில்லை. நாங்கள் இங்கு முன்வைக்கும் வரைவிலக்கணமும் கூட இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. பல்கலைக்கழகக் கல்வி, ஒரு மாணவன் தன்னைப் பற்றியும் தான் வாழும் சமூகத்தைப் பற்றியும் விமர்சனபூர்வமான விழிப்புணர்வொன்றினை அம்மாணவனுக்குப் பெற்றுக் கொடுப்பதில் கவனம் செலுத்த வேண்டும் என நாம் கருதுகிறோம். மிக முக்கியமான இறுதி இலக்கொன்றை நோக்கி அதாவது உண்மை வேட்கையில் மாணவனின் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் முயற்சியில் நாங்கள் ஈடுபட வேண்டும். அதே வேளையில், அந்த மாணவன் சமூகத்துக்குப் பயனளிக்கக் கூடிய ஒரு நபராகவும், பல்கலைக்கழக வாழ்க்கைக்குப் பின்னர் பொருளாதார ரீதியில் ஆக்கத் திறன் கொண்ட ஓர் ஆளாகவும் உருவாகுவாரேயானால், அப்பொழுது அந்த மாணவரும் பல்கலைக்கழகமும் பொதுவில் சமூகமும் ஆழ்ந்த மனத் திருப்தியினை அடையலாம்."

உயர்கல்வித் துறையின் குறைபாடுகள்

இன்று பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெறுவதென்பது, அது சாதித்துக் கொள்வதற்குக் கடினமான ஒரு குறிக்கோளாக உள்ளது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. அது ஓர் ஓட்டப் பந்தயமாகவே உள்ளது. இந்தப் பந்தயத்தில் வெற்றி கண்ட பின்னர் ஓரிருவரைத் தவிர பெரும்பாலான மாணவர்கள் மூன்று அல்லது நான்கு வருட காலத்தில் தமது படிப்பை முடித்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் பட்டதாரிகளாக சான்றிதழ்களுடன் வெளியேறுகிறார்கள். ஆனால், இச் சான்றிதழ்கள் அவர்களுடைய எதிர் காலத்தைக் கட்டியெழுப்பக்கூடிய அளவுக்கு வலுவுள்ளனவாக இருப்பதில்லை. எனவே, இப்பட்டதாரிகள் தொழில்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வரையில் அவர்களுடைய பெற்றோர் அவர்களைப் பராமரிக்க வேண்டியுள்ளது. பல்கலைக்கழக கல்வியின் நோக்கம் மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்துக்கு வெளியே சவால்களைச் சந்திப்பதற்கு அவர்களைத் தயார்ப் படுத்துவதாக இருந்து வந்தாலும் கூட, எதிர்கால வாழ்க்கைக்கான உத்தரவாதம் எதுவும் இல்லாத நிலையில் அவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து வெளியேறு கிறார்கள். இலங்கையில் 1971லும் 1987

அட்டவணை 2

பாடநெறி அடிப்படையில் பட்டதாரி மாணவர் பகிர்வு

சமூக விஞ்ஞானங்கள், மானிடவியல்	9,529	30%
வணிகவியல், முகாமைக் கல்வி	5,450	17%
விஞ்ஞானம் (உயிரியல் மற்றும் பௌதீகம்)	5,525	17.3%
மருத்துவம் (பல் மருத்துவம், கால்நடை மருத்துவம் உட்பட)	4,861	15%
பொறியியல்	3,031	9.5%
விவசாயம்	1,323	4%
அழகியல் கற்கைகள்	1,049	3.3%
சட்டம்	821	2.6%
உண்ணாட்டு மருத்துவம்	359	1%
மொத்தம்	31,948	100%

மூலம் : உயர் கல்விக் கொள்கை குறித்த தேசிய செயலமர்வு

89 காலப் பிரிவிலும் தோன்றிய இளைஞர் எழுச்சிகளின் போது பெருந் தொகையான பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் அவற்றில் பங்கேற்றமை இந்த விரக்தி நிலைமையை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் பாடங்கள் தொழில்களின் சிறப்புத் தேவைகளுக்குப் பொருந்தக் கூடிய தகைமைகளை நேரடியாக வழங்குவதில்லை. அரசியல்வாதிகளின் அல்லது பெரும் புள்ளிகளின் செல்வாக்கைப்ப பெற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும் ஒரு சில பட்டதாரிகள் தொழில்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் வெற்றியடைகிறார்கள். பெரும்பான்மையினரான ஏனையோர் வேலையில்லாதவர்களின் பட்டாளத்தில் சேர்ந்து கொள்கிறார்கள். இப்பிரச்சினை இலங்கையில் இன்று நேற்றுத் தோன்றியதல்ல; அது பல தசாப்த காலமாக நீடித்து வருகிறது. எனவே, இன்றைய உடனடித் தேவை பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான பாடத் திட்டங்களில் கணிசமான மாற்றங்களை எடுத்து வருவதாகும். சமூக விஞ்ஞானங்கள் மற்றும் மானிடவியல்கள் போன்ற துறைகளின் தற்போதைய பாடத் திட்டங்கள் தொழில் சந்தையில் காணப்படும் கேள்விக்குப் பொருந்தக்கூடிய விதத்தில் பொருத்தமான கல்வியையும் பயிற்சியையும் வழங்க முடியாத நிலையில் இருந்து வருகின்றன. குறிப்பாக, கடந்த இரண்டு தசாப்த காலத்தின் போது நாட்டின்அபிவிருத்திக் கட்டமைப்பில் ஒரு பாரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு வந்துள்ளது. அதாவது, அரச ஏகபோக நிலை தளர்வடைந்து த்னியார் போட்டிச் சந்தைப் பொருளாதாரம் இப்பொழுது நாட்டில் எழுச்சி கண்டு வருகிறது. புவியியல், வரலாறு, மெய்யியல், சமூகவியல், சமய மற்றும் கலாசார கற்கைக்ள், அரசறிவியல், மானிடவியல் மற்றும் அழகியல் போன்ற துறைகள் சந்தையில் தேவைப்படும் திறன்களுக்கு ஏற்ற விதத்திலான மனித மூல வளங்களை உருவாக்கப் போகின்றனவா? அல்லது தற்போதைய தொழில் ச்நதையின் கேள்வியுடன் இணைந்து செல்ல முடியாத நிலையில் அவை இருந்துவிடுமா ? இங்கு நாடு ஒரு தடுமாற்ற நிலையை எதிர்கொள்கிறது. ஒரு புறத்தில், ஆண்டு தோறும் ஆயிரக்கணக்கான யுவதிகளும் இளைஞர்களும் கலை மற்றும் மானிடவியல் துறைகளில் பல்கலைக்கழக அனுமதியைப் பெற விழைகிறார்கள். ஆனால், சந்தையில் கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கும் தொழில் வாய்ப்புக்களுடன் இந்தப் பாடநெறிகள் நேரடியான சம்பந்தத்தினைக் கொண்டிருக்கவில்லை. மறுபுறத்தில் தொழில் சந்தைக்குப் பொருந்தக்கூடிய விதத்தில் மானிடவியல் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானங்கள் போன்ற துறைகளில் மேற்கொள்ளப்படும் தீவிரமான பாடத்திட்ட மாற்றங்கள் தற்போதைய பல்கலைக்கழக கல்வி முறையின் அத்திவாரத்தையே மாற்றியமைக்கும்.

பல்கலைக்கழகங்களில் சமூக விஞ்ஞானம், மானிடவியல்கள் மற்றும் இயற்கை விஞ்ஞானம போன்ற கல்வித் துறைகளில் கல்வியின் இறுதி விளைவைப் பொறுத்த வரையில் தனித்துவமான ஒரு பிரச்சினை நிலவி வருகின்றது. அதாவது, இத்துறைகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களிடம் திட்டவட்டமாக வரையறுக்கப்படட எதிர்கால தொழீல் வாய்ப்பு தொடர்பான குறிக்கோள்கள்இருப்பதில்லை. இது இலங்கைக்கு மட்டும் உரித்தான ஒரு பிரச்சினையல்ல. கலை மற்றும் மானிடவியல் கல்வித் துறையில் பயிலும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் கிராமப் புறங்களில் வாழும் கீழ் மத்தியதர வர்க்கங்களைச் சேர்ந்த குடும்பங்களிலிருந்து வருகின்றார்கள். அவர்கள் சமூகத்தில்மேல் நோக்கி நகர்வதற்கான பாரிய அபிலாஷைகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும், தொழில் தொடர்பாக தெளிவான குறிக் கோள்கைளக் கொண்டிருப்பதில்லை. எனினும், பல்கலைக்ழக கல்விக்கும் தொழில் வாய்ப்புக்கும் இப்பொழுது நிலவி வரும் சம்பந்தமற்ற நிலை அவர்களுடைய அபிலாஷைகளை சிதறடித்து விடுகின்றது.

பட்டதாரிகள் தொழில் சந்தையில் நுழைவதற்கு இடையூறாக இருந்துவரும் மற்றொரு காரணி போதிய ஆங்கில அறிவு இன்மையாகும். குறிப்பாக தனியார் துறையில் தொழில்களை எதிர்பார்ப்பவர்கள் ஆங்கில மொழி அறிவைப் பெற்றிருப்பது மிக முக்கிய மாகும். இந்தக் குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்யும் விஷயத்தில் போதியளவில் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வரவில்லை. தமது ஆரம்பக் கல்வியையும் நடுத்தரக் கல்வியையும் (சிங்களம் மற்றும் தமிழ் ஆகிய) தாய்மொழிகளில் கற்கும் மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரவேசிக்கும் பொழுது போதியளவில் ஆங்கில அறிவினைப் பெற்றிருப்பதில்லை. இது நல்ல தொழில் வாய்ப்புக்களைப் பெற்றுக் கொள்வதில் ஓர் இடையூறாக இருந்து வருவது மட்டுமன்றி ஆங்கில மொழியில் விரிவான அளவில் கிடைத்துவரும் நூல் தொகுதிகளை வாசித்து ஒரு பரந்த அறிவை அவர்கள் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் இடையூறாக இருந்து வருகிறது.

நாட்டில் 1987-89 காலப் பிரிவில் இடம்பெற்ற அரசியல் வன்செயல்கள் காரணமாக பல்கலைக்கழக கல்வியில் பெரும் சீர்குலைவு ஏற்பட்டிருந்தது. அதன் விளைவாக, புதிய மாணவர்களை பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்வதிலும் நீண்ட கால தாமதம் ஏற்பட்டது.

1995-96 அனுமதியாண்டின் போது இரண்டு தொகுதிகளைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கி இந்த தாமதத்தைக் குறைப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டது. இதற்கென பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக் குழு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு மேலதிக நிதி ஆதாரங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. மொரட்டுவை, ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுர, களனி ஆகிய பல்கலைக் கழகங்கள் 1996 செப்டம்பர் அளவில் அனுமதியில் இடம் பெற்றிருந்த பின்னடைவுகளை நிவர்த்தி செய்திருந்தன. ஏனைய பல்கலைக் கழகங்கள் 1996-97 அளவில் இதனை சாதித்துக் கொள்ளும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

டப். ஜீ.எஸ்.

பல்கலைக்கழக கல்வியில் சீர்திருத்தம்

(உயர் கல்வி தொடர்பான ஜனாதிபதி செயலணியின் தொழில்நுட்பக் குழுக்களின் அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்தில் உயர் கல்வி பிரதியமைச்சர் பேராசிரியர் விஸ்வ வர்ணபாலா அவர்கள் ஆற்றிய உரையின் சுருக்கம்)

விரிவடைந்து வரும் பொருளாதாரமொன்றின் தேவைகளுக்குப் பொருந்தக்கூடிய விதத்தில் நாட்டின் கல்விக் கட்டமைப்பை மாற்றியமைக்கும் நோக்குடன், எதிர்வரும் இரண்டு வருடங்களில் பல்கலைக்கழக கல்வியில் நாங்கள் எடுத்துவர விரும்பும் சீர்திருத்தங்களின் மிக முக்கியமான உபாயங்களை உங்கள் முன் வைக்க விரும்புகின்றேன். எமது இளைஞர் சமுதாயம் 21ஆம் நூற்றாண்டின் சவால்களை சந்திப்பதற்கு அவர்களைத் தயார்படுத்துவதே இங்கு எமது நோக்கமாகும். எமது கல்வியமைப்பு தொடர்பாக ஒட்டுமொத்த மீளமைப்பொன்றினை எடுத்து வருவதற்காக யோசனைகளை முன்வைக்குமாறு தேசிய கல்வி ஆணைக்குழுவிடம் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. துரிதப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதார மற்றும் சமூக அபிவிருத்தி என்பவற்றில் கல்விச் சீர்திருத்தம் ஓர் அத்தியாவசிய கூறாக இருந்து வருகின்றது என்பதனை நன்கு உணர்ந்துள்ள அரசங்கம், இந்த சீர்திருத்த நிகழ்வுப்போக்குக்கு தூண்டுதல் அளிக்கும் பொருட்டு, ஜனாதிபதி செயலணிகளை நியமனம் செய்தது. கடந்த காலத்தின் போது, கல்வி அமைப்பில் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த அவ்வப்போதைக்கான சீர்திருத்தங்களை கொண்ட உத்தியினை இதன் மூலம் அரசாங்கம் நிராகரித்துள்ளது.

கல்வித் துறையில் கடந்த காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட சீர்திருத்தங்கள், புதிய உலக ஒழுங்கொன்றில் எழுச்சி கண்டு வரும் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்கு போதியவையாக இருக்கவில்லை. நாங்கள் அபிவிருத்தி செய்வதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கும் புதிய கல்வி முறை, மானிட மூலவள அபிவிருத்திக்கு அடிப்படை பங்களிப்பொன்றினை வழங்குவது மட்டுமன்றி, நாட்டின் பொருளாதார அபிவிருத்தி நிகழ்வுப் போக்குக்கும் இன்றியமையாத ஒரு பங்களிப்பினை வழங்க முடியும்.

இத்தகைய குறிக்கோள்களினால் வழிநடாத்தப்பட்ட அரசாங்கம், பல்கலைக்கழக கல்வி சீர்திருத்தம் குறித்த செயலணியொன்றை நியமித்தது. இச்செயலணி அதன் முதற் கூட்டதின்போது, உடனடி சீர்திருத்தங்களை வேண்டி நிற்கும் 9 துறைகளை இனங்கண்டது. உப வேந்தர்கள் மற்றும் நாட்டின் தலைசிறந்த கல்விமான்கள் போன்றோரை உள்ளடக்கிய இந்த செயலணி, குறிப்பிட்ட சில முன்னுரிமைகளின் அடிப்படையில் இத்துறைகளைத் தெரிவு செய்திருந்தது. சீர்திருத்தத்துக்கென தெரிவு செய்யப்பட்டிருக்கும் இந்த 9 பிரிவுகளும் இந்நாட்டின் பல்கலைக்கழ அபிவிருத்தியின் அடிப்படைத் துறைகளை உள்ளடக்குகின்றன என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும். இதற்கென 9 தொழில்நுட்பக்குழுக்கள் நியமனம் செய்யப்படும். இக்குழுக்களில் பிரபல கல்விமான்களும் தனியார் துறையைச் சேர்ந்த முக்கிய நபர்களும் அடங்குவார்கள்.

பல்கலைக்கழக கல்வியை விரிவுபடுத்துவது, சீர்திருத்தத்துக்கான எமது நிகழ்ச்சி நிரலின் முதலாவது விடயமாகும். இதற்கென ஒரு தொழில்நுட்பக் குழு நியமிக்கப்பட்டுள்ளது. பல்கலைக்கழக கல்வி விரிவாக்கம் என்பது தற்போதைய பல்கலைக்கழகங்களின் பௌதீக விரிவாக்கத்துக்கு வரையறுக்கப்பட்டிருக்கமாட்டாது. குறிப்பிட்ட சில பல்கலைக்கழகங்கள் தமது அபிவிருத்தியின் உச்ச மட்டத்தை எட்டியுள்ளன என்பதே எமது கருத்தாகும். புதிய நோக்கங்களுடன் புதிய பல்கலைக்கழகங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. பாரம்பரிய அணுகுமுறையிலிருந்து – அதாவது, காலனித்துவ அணுகுமுறையிலிருந்து– உடைத்துக்கொண்டு முன்னோக்கிச் செல்ல வேண்டியது இப்பல்கலைக்கழகங்கள் முன்னுள்ள பணியாகும்.

பல்கலைக்கழக பாடநெறிகளின் பன்முகப்படுத்தலும் பாடத்திட்ட சீர்திருத்தங்களும் இரண்டாவது துறையாகும். பல்கலைக்கழகங்கள், பொருளாதாரத்தின் மாறிவரும் தேவைகளுக்கு ஏற்ப தம்மைச் சீராக்கம் செய்து கொள்வதற்கு இது அவசியமாகும். பல்கலைக்கழகங்கள், வேலையில் அமர்த்திக் கொள்ளக்கூடிய பட்டதாரிகளை உருவாக்க வேண்டும் என்ற விடயத்தை வலியுறுத்தும் ஒரு சித்தாந்தப் பள்ளியைச் சேர்ந்த குழுவினர் இந்நாட்டில் உள்ளனர். வேறு வார்த்தைகளில் சொல்வதானால், தொழிலில் அமர்த்தப்படக் கூடிய கருதுகோள் பல்கலைக்கழகங்களை வழிநடாத்த வேண்டும். என்னைப் பொறுத்தவரையில், இக்கருத்துக்கு ஓர் அளவிலான முக்கியத்துவத்தை மட்டுமே வழங்க முடியும். பல்கலைக்கழகங்கள் புகழ் பூத்த தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளாக மாற்ற மடைய வேண்டும் என்ற கருத்துடன் என்னால் உடன்பட முடியாது. நான் இங்கு வலியுறுதத விரும்புவது என்னவென்னில், பாடவிதான சீர்திருத்தம் பல்கலைக்கழகங்களின் பாரம்பரிய கருதுகோளில் – அதாவது, பல்கலைக்கழகங்கள்அறிவு மையங்களாக நிலவி வர வேண்டும் என்ற கருதுகோளில்– தலையிடக்கூடாதென்பதாகும். ஒக்ஸ்போர்ட் மற்றும் கேம்பிரிட்ஜ் போன்ற உயர் கல்வி மையங்கள் 1980 களின் தொடக்கத்தில், சமூகத்தில் தமக்குரிய ஸ்தானத்தை வலியுறுத்தி வாதிட்டன. ஒரு பல்கலைக்கழகம் அறிவின் காவலரணாக செயற்பட்டு, அறிவுக்காகவே அறிவை மேம்படுத்த வேண்டுமா? அல்லது சமூகத்தின் கருதப்படும் தேவைகளை நிறைவு செய்து கொள்வதற்காக குடிமக்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்கூடாக, அரசினால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்படும் சமூகத்துக்குப் பணியாற்றுவதே அதன் முதன்மைப் பணியாக உள்ளதா? என்ற கேள்வியை அவர்கள் எழுப்பினார்கள். எமது பல்கலைக்கழகங்களில் சீர்திருத்தங்களை எடுத்து வரும் பொழுது இக்கோட்பாட்டை நாம் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும் என்பதே எனது அபிப்பிராயமாகும். அதாவது, சமூகத்துக்குச் சிறந்த முறையில் பணியாற்றக்கூடிய நிறுவனங்களாக அவற்றை எப்படி மாற்றியமைக்க முடியும் என்ற விடயத்தையே நாங்கள் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

சீர்திருத்தங்களை எடுத்து வருவதற்கென நாங்கள் உத்தேசித்துள்ள ஏனைய துறைகள் வருமாறு :

1. பல்கலைக்கழகம் மற்றும் தனியார் துறை என்பவற்றுக் கிடையிலான் பிணைப்பு.
2. பட்டதாரி தொழில்வாய்ப்பும் தொழில் வழிகாட்டுதலும்.
3. முகாமை.
4. ஆளணி அபிவிருத்தி.
5. நிதிப்படுத்தல்
6. சேமநலனும் மாணவர் பிரச்சினைகளும்.
7. பட்டப்பின் படிப்புக் கல்வியும் பயிற்சியும்.

கடந்த காலத்தில், பல்கலைக்கழகங்களின் நடவடிக்கைகளில் தனியார் துறை அதிகளவுக்கு ஆர்வம் எதனையும் காட்டவில்லை. ஆனால்,இன்றைய பின்புலத்தில் இந்த அணுகுமுறையிலான ஒரு மாற்றம் தவிர்க்க முடியாததாக இருப்பதுடன், பல்கலைக்கழகங்களின்அபிவிருத்தியில் தனியார் துறையின் ஈடுபாட்டினை நாங்கள் வரவேற்கிறோம். உயர் கல்வி, பொருளாதார வெற்றியின் அத்தியாவசியமான ஓர் உள்ளீடாக இருந்து வருகின்றது என்பதனை தனியார் துறை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

சீர்திருத்தங்களை எடுத்து வருவதற்கு நாங்கள் உத்தேசித்துள்ள அனைத்து துறைகளையும் எடுத்து விளக்குவதற்கு எனக்கு நேரமில்லை. இந்த உத்தேச மாற்றங்கள், அனைத்துமடங்கிய ஒரு பொதியைக் கொண்டிருக்கும் என்பதே எனது தனிப்பட்ட கருத்தாகும். அவை மிகவும் கவனமான முறையில், திறமையான விதத்தில் செயற்படுத்தப்பட்டால் சிறந்த முறையில் சமூகப் பணியாற்றக் கூடிய பல்கலைக்கழக அமைப்பொன்றை எடுத்து வரும் என்பதில் எனக்கு எவ்வித சந்தேகமுமில்லை.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழக அமைப்பின் வளர்ச்சியும் அதன் இன்றைய நிலையும்

பேராசிரியர் எஸ். திலகரத்ன
(தலைவர், பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு)

இலங்கையின் முதலாவது பட்டம் வழங்கும் பல்கலைக்கழகமான கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம் 1942 ஜூலை மாதத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அதன் ஸ்தாபிதம், இலங்கைக்கான ஒரு தேசிய பல்கலைக்கழகம் அமைக்க கோரி, மேலைய நாடுகளில் கல்வி கற்று வந்திருந்த உயர் குடியினர் சுமார் நான்கு தசாப்த காலம் மேற்கொண்டு வந்த ஓர் இயக்கத்தின் இறுதிப் பெறுபேறு என்றே கூற வேண்டும். மேலும், 19ஆம் நூற்றாண்டின் பின்பகுதியிலிருந்து இலங்கையில் உயர்கல்வி தொடர்பாக இடம்பெற்று வந்த தொடரான பல முன்னேற்றங்களின் இறுதி வடிவத்தையும் அது குறித்தது. இந்த முன்னேற்றங்கள் இங்கு சுருக்கமாகத் தரப்படுகின்றன.

கொழும்பின் முன்னணி நடுத்தர கல்வி நிறுவனமான கொழும்பு அக்கடமி 1859 இல் கல்கத்தா பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்டு, ரோயல் கல்லூரி என மறு பெயரிடப்பட்டது. நாட்டின் ஏதோ ஒரு வகையிலான உயர் கல்வியை வழங்கும் முதலாவது கல்லூரியாக அது இருந்தது. லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தினால் நடத்தப்பட்ட வெளிவாரிப் பரீட்சைகளுக்கு அது மாணவர்களை தயார்படுத்தியது.

1870 இல் கொழும்பு மருத்துவப் பள்ளி ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, 1880 இல் மருத்துவக் கல்லூரி அந்தஸ்துக்கு உயர்த்தப்பட்டது. இக்கல்லூரியினால் வழங்கப்படும் மருத்துவ மற்றும் அறுவை மருத்துவ ஆரம்பத் தகைமைக்கு (LMS) ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பொது மருத்துவக் கழகம் 1880 இல் அங்கீகாரம் அளித்தது.

இலங்கையில் தேசிய பல்கலைக் கழகம் ஒன்றை ஸ்தாபிக்கும் கோரிக்கையை முன்வைத்துப் போராடுவதற்காக 1906 இல் திரு பொன். அருணாசலத்தின் தலைமையின் கீழ் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகச் சங்கம் உருவாக்கப்பட்டது. இச்சங்கம் நடத்தி வந்த இயக்கத்துக்கு இலங்கை சமூக சீர்திருத்த கழகத்தின் ஆதரவு கிடைத்து வந்ததுடன், இது பல்கலைக்கழக இயக்கம் ஏ.ன அழைக்கப்பட்டது. ஆனந்தா குமாரசுவாமியும் இந்த இயக்கத்துடன் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார்.

பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பாக பரிசீலனை செய்து அறிக்கையிடுவதற்கென நியமிக்கப்பட்ட சட்ட சபையின் உப குழு 1912 இல் பல்கலைக்கழக கல்லூரி ஒன்று ஸ்தாபிக்கப்படுவதனை சிபார்சு செய்ததுடன், அரசாங்கம் அதனை ஏற்றுக் கொண்டது. எனினும், முதலாவது உலகப் போரின் துவக்கம், அரசாங்கத்தின் நிகழ்ச்சி நிரலில் இந்த விடயத்துக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படாதிருந்தமை, உத்தேச கல்லூரியின் இயல்பு மற்றும் அமைவிடம் என்பன குறித்து முடிவெடுக்கப்படாதிருந்தமை போன்ற பல காரணங்களினால் இந்த யோசனையின் அமுலாக்கத்தில் சுமார் 9 வருட கால தாமதம் ஏற்பட்டது.

பல்கலைக்கழக கல்லூரியின் ஸ்தாபிதம்

கொழும்பு பல்கலைக்கழக கல்லூரி லண்டன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட ஒரு நிறுவனமாக 1921 இல் கொழும்பில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அது லண்டன் பல்கலைக்கழக பரீட்சைகளுக்கென மாணவர்களை தயார் செய்தது. ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழக பேராசிரியரான றொபர்ட் மார்ஸ் பல்கலைக்கழக கல்லூரியின் முதலாவது அதிபராக பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். 1922-30 கால கட்டம் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியை முழுமையான தேசிய பல்கலைக்கழகம் ஒன்றாக நிலை மாற்றும் பொருட்டு ஆரம்ப முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்ட கால கட்டமாக இருந்தது. உத்தேச பல்கலைக் கழகத்தின் பாடத் திட்டங்களும் கல்விசார் நிகழ்ச்சித் திட்டத்தின் ஏனைய அம்சங்களும் 1925 அளவில் பூர்த்தி செய்யப்பட்டிருந்ததுடன், பல்கலைக்கழக சட்ட மூலத்தின் நகல் வடிவும் முடிவாக்கப்பட்டிருந்தது. இப் பல்கலைக்கழகம் கொழும்பு புல்லர்ஸ் வீதியில் அமைக்கப்பட வேண்டும் என்றே முதலில் யோசனை தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால், பின்னர் கண்டி மாவட்டத்தில் தும்பறை பள்ளத்தாக்கில் நிறுவப்பட வேண்டும் என்ற யோசனை முன்வைக்கப்பட்டது. உத்தேச புதிய பல்கலைக்கழகம் தொடர்பான விவரங்களை தயாரிப்பதற்கென அரசாங்கம் சேர் வோல்டர் றிட்ல் என்பவரின் தலைமையின் கீழ் ஓர் ஆணைக்குழுவை நியமனம் செய்தது. 1929 இல் பிரசுரிக்கப்பட்ட இந்த ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை, உத்தேச பல்கலைக்கழகத்தின் நகல் யாப்பினையும் உள்ளிட்ட இப்பிரச்சினையின் அனைத்து அம்சங்களையும் கவனத்தில் எடுத்திருந்தது. இந்த அறிக்கையை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு மசோதா 1930 இல் இரண்டாவது வாசிப்புக்கு விடப்பட்ட போதிலும், அதனை உடனடுத்து இந்த விடயம் தொடர்பாக எத்தகைய முன்னேற்றங்களும் ஏற்படவில்லை. 1931 இல் அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தங்கள் அறிமுகம் செய்யப்பட்டமை, பொருளாதார மந்தம் மற்றும் மலேரியா காய்ச்சலின் பரவல் போன்ற முக்கியமான பல தேசியப் பிரச்சினைகள் இந்சந்தர்ப்பத்தில் குறுக்கிட்டமையே இதற்குக் காரணமாகும். பல்கலைக் கழகம் தொடர்பான பிரச்சினையை காலவரையறையின்றி ஒத்திவைக்க வேண்டியிருந்தது.

கண்டியில் உடனடியாக ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைக்கப்பட

வேண்டும் என்ற பிரேரணை ஒன்றை 1937 பெப்ரவரியில் அரசாங்க சபை ஏற்றுக் கொண்டது. ஆனால், அதன் சரியான அமைவிடம் தீர்மானிக்கப் படாதிருந்ததுடன் 'இடங்களுக்கான சண்டை' தொடர்ந்து நடந்து வந்தது. இறுதியாக, பாரிய இடப்பரப்பையும் சிறந்த சுவாத்திய நிலையையும் கொண்ட பேராதனைக்குச் சார்பாக தும்பறை பள்ளத்தாக்கின் தெரிவைக் கைவிடுவதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது. இதற்கான அமைவிடத்தை பேராதனையில் கொள்வனவு செய்வதற்கு 1938 இல் அரசாங்க சபை இணக்கம் தெரிவித்தது.

கல்வியமைச்சர் சி.டப்.டப். கன்னங்கரா 1942 மார்ச் மாதத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக மசோதாவை அரசாங்க சபையில் சமர்ப்பித்தார். முழுமையான இருப்பிட வசதி கொண்ட, சுயாட்சிப் பல்கலைக்கழக மொன்றை ஸ்தாபிப்பதற்கு அந்த மசோதா வகை செய்தது. 1942 இன் 20 ஆம் இலக்க இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கட்டளைச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு, 1942 ஜூலை 1ஆம் திகதி தொடக்கம் அது அமுலுக்கு வந்தது. ஏற்கனவே இயங்கி வந்த இரு உயர் கல்வி நிறுவனங்களான இலங்கை மருத்துவக் கல்லூரியையும் இலங்கைக் பல்கலைக்கழகக் கலலூரியையும் இந்தப் புதிய பல்கலைக்கழகம் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டது. பல்கலைக்கழக கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த சேர்ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் இலங்கை பல்கலைக் கழகத்தின் முதலாவது உப வேந்தராகப் பொறுப்பேற்றார். புதிய பல்கலைக் கழகத்தின் அமைவிடம் பேராதனையாக இருக்க வேண்டியிருந்த போதிலும், இந்த புதிய அமைவிடத்துக் கான நகர்வு படிப்படியாகவே இடம் பெற்று வந்தது. இது முற்றிலும் பேராதனைக்கு இடம் பெயர்வதற்கு சுமார் இரண்டு தசாப்த காலம் எடுத்தது. கட்டடங்களையும் ஏனைய வசதிகளையும் உருவாக்கிக் கொள்வதில் ஏற்பட்ட கால தாமதமே இதற்கான காரணமாகும். கலை மற்றும் கீழைத்தேய கற்கைப் பீடங்கள் 1952 இல் பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்டன. அதே வேளையில், விஞ்ஞானம், மருத்துவம் மற்றும் பொறியியல் ஆகிய பீடங்கள் 1960 களின் தொடக்கத்திலேயே பேராதனையில் செயற்படத் தொடங்கின.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தை ஸ்தாபிப்பதற்குத் திட்டமிட்டவர்கள், பெரும் எண்ணிக்கையிலான மாணவர்களின் அடிப்படையில் சிந்திக்க வில்லை. பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை வரையறுக்கப்பட்டதாக இருந்து வந்தது. சுமார் 1,000 க்கு மேற்பட்ட ஒரு மாணவர் தொகுதி எதிர்பார்க்கப்படவில்லை. போதனா மொழி ஆங்கிலமாக இருந்து வந்தது. இப் பல்கலைக்கழகம், முழுமையாக இருப்பிட வசதிகளைக் கொண்ட ஒரு பல்கலைக்கழகமாக இருக்க வேண்டும் எனக் கருதப்பட்டது. எனினும், நாட்டில் இலவசக் கல்வியின் அறிமுகத்தை யடுத்து பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கு மாணவர்களை தயார்ப்படுத்தும் பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையில் பெருக்கம் ஏற்பட்டது. இது அவசியமாகவே பல்கலைகழக அனுமதி மீது பெரும் நெருக்குதல்களை எடுத்து வந்தது. மொத்த மாணவர் எண்ணிக்கை 1946-47 இல் 1,294 ஆக இருந்து 1956-57 இல் 2,471 ஆக அதிகரித்திருந்தது.

விரிவாக்கல் தசாப்தம் 1956-1965

1950 களின் நடுப்பகுதி தொடக்கம் குறிப்பாக, 1956 பொதுத்தேர்தலில் ஏற்பட்ட அரசாங்க மாற்றத்துக்குப் பின்னர் பெருந்தொகையான மாணவர்களுக்கு இடமளிக்கக்கூடிய விதத்தில் (முக்கியமாக சிங்களம் மற்றும் தமிழ் மொழி என்பவற்றின் மூலம் பள்ளிக் கல்வியை பெற்றிருக்கும் மாணவர்களுக்கு வாய்ப்புகளை அளிக்கும் பொருட்டு) பல்கலைக்கழக அமைப்பில் விரிவாக்கங்கள் மேற் கொள்ளப்பட வேண்டுமென அதிகளவுக்கு நெருக்குதல்கள் எடுத்து வரப் பட்டன பாடசாலைகளில் 1947 இன் பின்னர் போதனா மொழி சிங்களமாகவும் தமிழாகவும் மாற்றப்பட்டதுடன், பல்கலைக்கழகமும் இதைப் பின்பற்றி இம்மொழிகளை போதனா மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. 1950 களின் நடுப் பகுதியில் இந்த இரு விடயங்களும் தொடர்பாக அதாவது, சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பும் போதனா மொழி மாற்றமும் தொடர்பாக இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் அரசாங் கத்திடமிருந்து வந்த நெருக்குதல்களை எதிர்கொண்டது. ஆனால், அரசாங்கம் விரும்பிய மாற்றங்களை எடுத்து வருவதில் பல்கலைக்கழகம் அவ்வளவு தூரம் ஆர்வம் காட்டாதிருந்ததுடன், இக்கோரிக்கைகளுக்கு மிக மெதுவாகவே எதிர்விளைவுகளைக் காட்டி வந்தது.

இப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளை எடுத்து வருவதில் தாமதம் இடப் பெறக்கூடாது என்பதை கருத்தில் கொண்ட அரசாங்கம், இரு பாரம்பரிய பௌத்த கல்வி நிலையங்களுக்கு பல்கலைக்கழக அந்தஸ்தினை வழங்குவதற்குத் தீர்மானித்தது. வித்யோதயா மற்றும் வித்யாலங்கார ஆகிய பிரிவினாக்கள் இதற்கென தெரிவு செய்யப்பட்டன. இது 1958 ஆம் ஆண்டின் 45 ஆம் இலக்க பாராளு மன்றச் சட்டத்தின் மூலம் மேற்கொள்ளப் பட்டதுடன், இச்சட்டம் 1959 ஜனவரி மாதம் தொடக்கம் அமுலுக்கு வந்தது. இந்த இரு புதிய பல்கலைக்கழகங்களும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டமையை அடுத்து பல்கலைக்கழக கல்வியில் 1942 தொடக்கம் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் அனுபவித்து வந்த ஏகபோக நிலை ஒழிக்கப்பட்டது. இந்த வகையில், 1959-1967 காலகட்டத்தின் போது நாட்டில் மூன்று பல்கலைக்கழகங்கள் இயங்கி வந்தன.

இந்த இரு புதிய பல்கலைக் கழகங்களினதும் ஸ்தாபிதம், அனுமதிக் கொள்கையில் மாற்றம் மற்றும் போதனா மொழி மாற்றம் போன்ற கோரிக்கைகள் தொடர்பாக இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் ஏற்கனவே சந்தித்து வந்த சமூக நெருக்குதல்களிலிருந்து அதற்கு நிவாரணமளிக்கவில்லை. சிங்கள/தமிழ் மொழி மூலமான முதலாவது தொகுதி மாணவர்கள் 1960 இல் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். 1961 இல் கலைப் பிரிவு மாணவர்களின் சேர்க்கை (சுமார் 1,600 அளவில்) இரட்டிப்பாக்கப் பட்டது. இவர்களில் சுமார் அரைவாசிப் பேர் விடுதி வசதிகளைப் பெறாத மாணவர்களாக இருந்ததுடன் விரிவுரைகளுக்கு சமூகமளிப்பதற்கும் நூல் நிலைய வசதிகளைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கும் மட்டுமே அவர்களுக்கு உரிமை இருந்தது. சிங்கள மொழி மூலம் கலைப்பீடத்துக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் அதிகரித்தளவிலான மாணவர்களுக்கு இடமளிக்கும் பொருட்டு, 1963 இல் கொழும்பு குதிரைப் பந்தய மைதானத்தில் பிறிதொரு அலகு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இதன் விளைவாக, கொழும்பில் இரண்டாவது கலைப்பீடம் உருவாகியதுடன், 1965 அளவில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கொழும்புப் பிரிவு (மாணவர் எண்ணிக்கையில்) அநேகமாக பேராதனை பல்கலைக்கழகத்தின் அளவுக்கு வளர்ச்சி கண்டிருந்தது.

1960-65 காலப்பிரிவின் போது பல்கலைக்கழக கட்டமைப்பில் ஏற்பட்ட விரிவாக்கம் பிரதானமாக கலைத் துறையிலேயே இடம் பெற்றிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இக்கால கட்டத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்துக்கு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட கலைப் பிரிவு மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 4 மடங்கினால் அதிகரித்திருந்தது.

அரச கட்டுப்பாட்டுத் தசாப்தம் 1966-1977

போதனா மொழி மாற்றம் மற்றும் மாணவர் சேர்க்கை அதிகரிப்பு என்பன தொடர்பாக இதுவரை காலமும் அரசாங்கத்தினால் மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்த உத்தியோக பூர்வமற்ற முறையிலான நெருக்குதல்கள், 1960 களின் பிற்பகுதியளவில் பல்கலைக்கழக அமைப்பின் மீதான முறையான அரச கட்டுப்பாடாக மாற்றமடைந்திருந்தன. அரசாங்கம் 1966 ஆம் வருடத்தின் 20ஆம் இலக்க உயர் கல்விச் சட்டத்தை அறிமுகம் செய்து வைத்ததுடன், இச்சட்டம் 1942 மற்றும் 1958 ஆகிய வருடங்களின் சட்டங்களின் இடத்தில் செயற்படத் தொடங்கியது. இதனையடுத்து, அதிகளவிலான அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய அனைத்துப் பல்கலைக்கழகங்களுக்குமான ஒரு பொதுவான நிர்வாக அமைப்பு அறிமுகம் செய்து வைக்கப் பட்டது. இந்தப் புதிய கட்டமைப்பின் மிக முக்கியமான ஒரு சிறப்பம்சம், உயர் கல்விக்கான தேசிய கவுன்சிலின் ஸ்தாபிதமாகும். இந்தக் கவுன்சில் பல்வேறு கருமங்களையும், பல்கலைக் கழகங்கள் மீதான கண்காணிப்பு அதிகாரத்தையும் கொண்டிருந்தது. இதில் அரசாங்கத்தால் நியமனம் செய்யப்பட்ட 9 பேரும் உப வேந்தர்களும் அடங்கியிருந்தனர். இவர்களில் முன்னவர்களுக்கு வாக்குரிமை இருந்ததுடன், பின்னவர்களுக்கு வாக்குரிமை இருக்கவில்லை. இக்கவுன்சில் பல்கலைக்கழகங்களின் ஆட்சிக் குழுக்களை நியமனம் செய்தது. பீடாதிபதிகள் பதவி வழியில் இக்குழுக்களில் உறுப்பினர்களாக இருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு வாக்களிக்கும் உரிமை அளிக்கப்படவில்லை. பொதுவான பரீட்சையொன்றின் அடிப்படையில் பல்கலைக்கழகங்களுக்கான அனுமதிகளை ஒருங்கிணைக்கும் பொருட்டு, உயர் கல்விக்கான தேசிய கவுன்சிலின் கீழ் மத்திய மாணவர் சேர்க்கை பணியகம் ஒன்று ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. மேலும், பல்கலைக்கழக பதவிகளுக்காக ஆட்களை தெரிவு செய்வதில் ஒரே சீரான தன்மை பின்பற்றப்பட்டது. இந்த புதிய சட்டவாக்கம், தேசிய உயர்கல்விக் கவுன்சிலுக்கான பொதுப் பணிப்புரைகளை வழங்குவதற்கும், நெருக்கடியில் இருக்கும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை நிர்வகிப்பதற்காக தகுதிவாய்ந்த அதிகாரி ஒருவரை நியமிப்பதற்குமான அதிகாரங்களை கல்வி அமைச்சருக்கு வழங்கியது. இந்த கவுன்சிலினால் சிபார்சு செய்யப்படும் மூன்று பெயர்களைக் கொண்ட ஒரு பட்டியலிருந்து பல்கலைக்கழகமொன்றுக்கான உபவேந்தரையும் கல்வி அமைச்சரே நியமனம் செய்தார். இக்கவுன்சிலின் கீழ் நாட்டின் பல்கலைக் கழக அமைப்பு மேலும் விரிவாக்கம் பெற்றது:

- இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கொழும்பு வளாகம் 1967 இல் கொழும்பு பல்கலைக்கழகம் என்ற பெயரில் தனியொரு பல்கலைக்கழகமாக மாற்றப்பட்டது. இதனையடுத்து, பல்கலைக்கழகங்களின் எண்ணிக்கை 4 ஆக அதிகரித்தது.

- உயர் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி கட்டுபெத்தையில் அமைக்கப் பட்டது; இது தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகமொன்றின் மூல வித்தாக இருந்தது.

- வித்தியோதய மற்றும் வித்தியாலங்கார பல்கலைக் கழகங்களுக்கு மாணவிகளை அனுமதிப்பது தொடர்பாக நிலவி வந்த தடை நீக்கப்பட்டமை மற்றும் மதகுரு அல்லாத ஒருவர் உப வேந்தராக வருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப் பட்டமை என்பவற்றின் மூலம் அவை முழுமையான பல்கலைக் கழகங்களாக ஆக்கப்பட்டன.

இவ்விதமாக 1966 இல் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட கல்விச் சீர்திருத்தங்கள் அதிக அளவிலான அரச கட்டுப்பாட்டுக்கு வழிவகுத்து, பல்கலைக்கழக சுயாட்சியை நலிவடையச் செய்துள்ளதென பெருமளவுக்கு விமர்சனங்கள் முன்வைக்கப் பட்டிருந்தன. 1970 இல் பதவிக்கு வந்த புதிய அரசாங்கம் இந்த நிகழ்வுப் போக்கை மாற்றி அமைப்பதாகவும், பல்கலைக்கழகங்களின் சுயாட்சி நிலையை மீண்டும் ஸ்தாபிப்பதாகவும் வாக்குறுதி அளித்திருந்தது. அரசாங்கத்துக்கும் பல்கலைக்கழகங்களுக்குமிடையில மிகவும் நல்லிணக்கமான ஓர் உறவு உருவாகும் என உயர் அளவில் நம்பிக்கைகள் நிலவி வந்தன. எனினும், இந்த நம்பிக்கைகளின் ஆயுள் குறுகியதாகவே இருந்தது. 1972-1977 காலப்பிரிவில் இடம் பெற்றவை உண்மையிலேயே பல்கலைக்கழக அமைப்பின் மீதான அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டை மேலும் இறுக்குவனவாகவே இருந்து வந்தன. நாட்டில் 1971 இல் இடம்பெற்ற இளைஞர் கிளர்ச்சி அரசாங்கத்தின் இக்கொள்கை மாற்றத்தின் மீது முக்கியமான ஒரு செல்வாக்கினை கொண்டிருந்தது. பல்கலைக்கழகங்கள் கலகக்காரர்களின் விளைநிலமாக இருந்து வருவதாகவும், போதிய தடுப்பு நடவடிக்கைகளை எடுப்பதில் பல்கலைக்கழக அதிகாரிகள் தோல்வி கண்டுள்ளார்கள் என்பதும் கண்டறியப்பட்டது. பல்கலைக் கழகங்கள் அரசின் பந்தோபஸ்துக்கு ஓர் அச்சுறுத்தலாக உருவாகி வரும் போது, அதிகாரிகள் இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு வாளாவிருந்துள்ளார்கள் என குற்றஞ் சாட்டப்பட்டது.

இக் கிளர்ச்சியை அடுத்து, பல்கலைக்கழகங்கள் குறித்த அரசாங்க சிந்தனை அதிகரித்தளவிலான மத்திய மயப்படுத்தலை நோக்கி நகர்ந்து சென்றது. அதாவது, தனியொரு பல்கலைக்கழகம் அல்லது மத்திய நிர்வாக அதிகார அமைப்பொன்றின் கீழ் தற்போதைய பல்கலைக்கழகங்கள் வளாகங்களாக செயற்படும் தனியொரு கட்டமைப்பு குறித்த சிந்தனை தோன்றியது. உயர் கல்வி குறித்து அறிக்கையிடுவதற்கென நியமனம் செய்யப்பட்ட ஒஸ்மன்ட் ஜயரத்ன கமிட்டி இச்சிந்தனையை நியாயப் படுத்தியது. இதன் மூலம் கணிசமான அளவிலான நிர்வாக சிக்கனங்களும், நிதி மற்றும் ஆளணி என்பவற்றின் அடிப்படையில் வளங்களின் உச்சமட்டப் பாவனையும் ஏற்பட்டு, பாட நெறிகள் அவசியமற்ற விதத்தில் பன்மடங்காக்கப் படுவது தவிர்க்கப்படும் என்று கூறி வாதங்களை அக்குழு முன் வைத்தது. இந்த அறிக்கை அரசாங்கத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதுடன், அதன் சிபார்சுகளில் பெரும்பாலானவை 1972ஆம் ஆண்டின் 1ஆம் இலக்க இலங்கைப் பல்கலைக்கழக சட்ட மூலத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இச்சட்டம் 1972 பெப்ரவரி மாதத்தில் அமுலுக்கு வந்தது.

இச்சட்டம் நாட்டில் இயங்கி வந்த பல்கலைக்கழகங்கள் அனைத்தையும் தனித்தனி வளாகங்களாக மாற்றி அமைத்தது. இந்த வளாகங்கள் அனைத்தும் உப வேந்தர் ஒருவரின் தலைமையின் கீழ் செயற்பட்ட "இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்" என்றழைக்கப்பட்ட தனியொரு பல்கலைக்கழகத்தின் நிர்வாகத்தின் கீழ் வந்தன. அதே வேளையில், ஒவ்வொரு வளாகத்துக்கும் பொறுப்பான தலைவர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டார்கள். மீளமைப்பு குறித்த இந்தப் பாரிய நடவடிக்கை பூர்த்தியடைவதற்கு குறைந்தது இரண்டு வருடங்கள் எடுக்கும் என்றும், இந்த நிலைமாற்ற காலப்பிரிவின் போது நியமனம் செய்யப்பட்ட உப வேந்தர் ஒருவர் பல்கலைக்கழ விவகாரங்கள்அனைத்தும் தொடர்பான முழு அதிகாரத்தையும் கொண்டிருப்பார் என்றும் எதிர்பார்க்கப் பட்டது. பல்கலைக்கழகத்தின் ஆடுட்சிக் குழு, பேரவை மற்றும் பீட சபைகள் போன்ற கல்வியமைப்புக்களுக்கு ஆலோசனை வழங்கும் அமைப்புக்களாக செயற்படும். ஆனால், இந்த நிலைமாற்றம் எதிர்பார்த்த விதத்தில் இரண்டு வருடங்களில் பூர்த்தியடைய விலலை. சுமார் ஏழு வருடங்கள் வரையில் இது நீடித்துச் சென்றது. 1972 இன் பல்கலைக்கழகச் சட்டம் ஒரு போதும் முழுமையாகச் செயற்படுத்தப்படவில்லை. ஏழு வருட காலம், பல்கலைக்கழக வளாகங்கள், இச்சட்டத்தின் பிரதான ஏற்பாடுகளின் கீழன்றி நிலைமாற்ற ஏற்பாடுகளின் கீழேயே இயங்கி வந்தன.

மேலும், நிர்வாகச் செலவுச் சிக்கனம் மற்றும் வளங்களின் உச்சமட்டப் பயன்பாடு போன்ற பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட குறிக்கோள்களும் கூட அரிதாகவே சாதித்துக் கொள்ளப் பட்டன. மையத்தில் அதாவது, செனட் அமைப்பில் கணிசமான அளவிலான ஆளணி அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருந்ததுடன், அதற்கு இணையான விதத்தில் வளாகங்களில் நிர்வாகப் பதவிகளில் ஆட் குறைப்பு மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கவில்லை. இதன் விளைவாக, நிர்வாகச் செலவுகள் கணிசமான அளவில் அதிகரித்ததுடன், முடிவு எடுக்கும் படிமுறை மிதமிஞ்சிய அளவில் மையத்தை சார்ந்திருந்தது. தனியொரு பல்கலைக்கழக அமைப்பின் கீழ் விவகாரங்கள் இடம் பெற்று வந்த விதம் குறித்து பல்கலைக்கழகங்களை சேர்ந்தவரிடையே பெருமளவுக்கு அதிருப்தி நிலவி வந்தது.

இலங்கையின் பல்கலைக்கழக கட்டமைப்பு 1970-1977 காலப்பிரிவின் போது மேலும் விரிவாக்கம் பெற்றது. வடக்கில் 1974 இல் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழகம் என்ற பெயரில் ஒரு புதிய பல்கலைக்கழகம் ஸ்தாபிக்கப் பட்டது. அத்துடன் தொழில்நுட்பக் கல்லூரி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கட்டுபெத்த வளாகமாக தரமுயர்த்தப்பட்டதுடன், பொறியியல் சார்ந்த கல்வித் துறையில் கவனம் செலுத்தியது. மேலும், 1966-77 காலப் பிரிவின் போது கலைப் பீடங்களுக்கான மாணவர் சேர்க்கையில் ஓரளவுக்கு வீழ்ச்சி நிலை அல்லது தேக்க நிலை தென்பட்டது. அதே வேளையில், மருத்துவம், பொறியியல் போன்ற விஞ்ஞானப் பாட நெறிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர் எண்ணிக்கையை அதிகரிப் பதற்கும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் பட்டன. வருடாந்த மாணவர் சேர்க்கை, 1966-1977 காலப் பிரிவின் போது சுமார் 80 சதவீதத்தினால் அதிகரித்திருந்தது.

1978 இன் பல்கலைக்கழக சட்டம்

1977 ஜூலை மாதத்தில் இடம் பெற்ற பொதுத்தேர்தலை அடுத்து பதவிக்கு வந்த புதிய அரசாங்கம், பல்கலைக்கழக வளாகங்களை தற்சார்பு பல்கலைக்கழகங்களாக மாற்றியமைப் பதற்கான புதிய சட்டமூலமொன்றை தயாரிப்பதற்கான முயற்சிகளை துவக்கி வைத்தது. இப் பல்கலைக்கழகங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கிணைப்பு அமைப் பொன்றின் கீழ் இயங்கி வரவேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. 1978 இன் 16ஆம் இலக்க பல்கலைக்கழக சட்டம், பல்கலைக்கழகங்கள் சில வருடங்களுக்கு முன் இழந்திருந்த சுயாட்சி நிலையை மீண்டும் ஓரளவுக்கு ஸ்தாபிப்பதற்கு எடுக்கப்பட்ட ஒரு முயற்சியாகும். பல்கலைக்கழகங்களை ஒழுங்குபடுத்தி, அவற்றிற்கு நிதி ஒதுக்கீடுகளை வழங்கும் மத்திய முகவரகமாக பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு உருவாக்கப் பட்டது. 1979 ஜனவரியில் அமுலுக்கு வந்த இச்சட்டம் (அ) பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு ஸ்தாபிதம், (ஆ) ஆறு வளாகங்களையும் தற்சார்பு பல்கலைக்கழக அந்தஸ்துக்கு மாற்றியமைத்தமை, (இ) கல்லூரிகள், வளாகங்கள் மற்றும் நிறுவனங்கள் என்பவற்றின் வடிவில் புதிய உயர் கல்வி நிறுவனங்களை உருவாக்குதல் என்பவற்றுக்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. இப்புதிய சட்டத்தின் கீழ் உயர் கல்விக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் பல்கலைக்கழகங்கள் தொடர்பான அனைத்து அதிகாரங்களையும் தொடர்ந்தும் அனுபவித்து வருகிறார். இச் சட்டம் உப வேந்தர் ஒருவர் பல்கலைக்கழக மா.ஆ. குழுவினால் நியமனம் செய்யப்பட வேண்டும் என் விதித்துரைத்திருந்தது. ஆனால், 1985 இல் நிறைவேற்றப்பட்ட இச்சட்டத்துக்கான திருத்தம், உப வேந்தரை நியமனம் செய்யும் அதிகாரத்தை ஜனாதிபதிக்கு வழங்கியது. பல்கலைக்கழக ஆட்சிக் குழுவினால் சிபார்சு செய்யப்படும் 3 பெயர்களைக் கொண்ட பட்டியலிலிருந்தே இந்த நியமனம் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனை உள்ளது.

பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு பல்கலைக்கழக அமைப்பின் உச்சமட்ட அமைப்பாக இருந்து வருகின்றது. அதன் குறிக்கோள்கள் வருமாறு :

- தேசியக் கொள்கைக்கு ஏற்ற விதத்தில் பல்கலைக்கழக கல்வியை திட்டமிடுவதும், ஒருங்கிணைப்பதும்.
- உயர் கல்வி நிறுவனங்களுக்கு நிதிகளை ஒதுக்குதல்.
- உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் கல்விசார் தரங்களைப் பராமரித்தல்.
- உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் நிர்வாகத்தை முறைப்படுத்தல்.
- ஒவ்வொரு உயர்கல்வி நிறுவனத்துக்குமான மாணவர் சேர்க்கையை முறைப்படுத்தல்:

பல்கலைக்கழகங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு தவிர வேறு மூன்று முக்கிய பணிகளையும் பல்க்லைக்குழக மாணியங்கள் ஆணைக்குழு மேற் கொண்டு வருகின்றது:

(அ) பல்கலைக்கழக அமைப்புக்கான மத்திய மாணவர் சேர்க்கை முகவரகமாக செயற்படுவதும், அரசாங்கத்துடன் கலந்தாலோசித்து, தீர்மானிக்கப்படும் தர நிர்ணயங்களின் அடிப்படையில் பல்கலைக்கழக அனுமதிகளை நிர்ணயித்தலும்.

(ஆ) பல்கலைக்கழகங்களுக்கான கல்விசார்/கல்விசாரா ஆளணியினரை நியமனம் செய்வதில் உயர் தரங்களைப் பேணுதல்.

(இ) பல்கலைக்கழகங்களுக்கிடையில் ஒருங்கிணைப்பினையும் பரஸ்பர ஒத்துழைப்பினையும் எடுத்து வருதல்.

பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையும் அனுமதி பெறும் மாணவர்களின் பின்னணியும்

தனபாலி கொட்டஹாச்சி
(ஆராய்ச்சி, புள்ளிவிவர பிரிவு, பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு)

1942 இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் இலங்கையின் முதலாவது முழுமையான, வதிவிட, சுயாட்சிப் பல்கலைக்கழகமாக இருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தில் போதனா மொழி ஆங்கிலமாக இருந்து வந்தமையால், மாணவர்களைத் தெரிவு செய்வதற்காக அது ஆங்கிலத்தில் ஒரு பிரவேசப் பரீட்சையை நடத்தி வந்தது. எனவே, பல்கலைக்கழக பிரவேசம், கட்டணம் அறவிடும் பிரபல்யம் மிக்க ஆங்கில பாடசாலைகளில் கல்வி கற்ற மாணவர்களுக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப் பட்டிருந்தது. பல்கலைக்கழகத்தினால் நடாத்தப்பட்ட பிரவேசப் பரீட்சைக்கு மாணவர்கள் தோற்றினார்கள். கல்விச் சாதனை அல்லது திறமை மட்டுமே தெரிவு பெறுவதற்கான ஒரே தர நிர்ணயமாக இருந்து வந்தது.

அனைவருக்கும் இலவசக் கல்வி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டமையும், 1945 இல் பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்புக்களைக் கொண்ட மத்திய பாடசாலைகள் அமைக்கப்பட்டமையும் இலங்கையில் ஒரு சமூகப் புரட்சியை எடுத்து வந்தது. இதுவரை காலமும் வசதி படைத்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு மட்டும் வரையறுக்கப்பட்டிருந்த உயர்கல்வி இப்பொழுது வறியவர்களுக்கும் திறந்து விடப்பட்டது. பாடசாலைகளில் போதனா மொழி ஆங்கிலத்திலிருந்து (சிங்களம், தமிழ் ஆகிய) தாய் மொழிகளுக்கு மாற்றப்பட்டமையால் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை நாடும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமான அளவில் அதிகரித்தது. இந்த நிலையில், 1958 இல் வித்தியோதயா, வித்தியாலங்கார ஆகிய இரு முன்னணிப் பிரிவெனாக்களும் பல்கலைக்கழகங்களாக தரமுயர்த்தப்பட்டன.

உயர் கல்விக்கான தேசிய கவுன்சில் 1966 இல் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது; இந்த கவுன்சில் ஒரு பொதுப் பரீட்சைக் கூடாக மூன்று பல்கலைக்கழகங்களுக்குமான சேர்க்கைகளை ஒருங்கிணைத்தது. பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான நிர்ணயப் பரீட்சையாக 1965 வரையில் பல்கலைக்கழக புகுமுகப்பரீட்சை இருந்து வந்தது. 1965 இல் இதற்குப் பதிலாக பரீட்சைகள் திணைக்களத்தால் நடத்தப்படும் க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சை அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. தெரிவு திறமையை அடிப்படையாகக் கொண்டு மட்டுமே மேற்கொள்ளப்பட்டது. 1970 களின் பிற்பகுதி வரையில் இந்நிலைமை நீடித்தது. ஒரு சில வருடங்கள் பாட அடிப்படையிலும் போதானா மொழி அடிப்படையிலும் புள்ளிகள் தரப்படுத்தலுக்கு உட்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், பாடங்கள் மற்றும் போதனா மொழி என்பவற்றுக்குள் திறமையின் அடிப்படையிலேயே மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர்.

மாவட்ட கோட்டா (1974)

அரசாங்கம் 1970 இல் பல்கலைக் கழக அனுமதிக்கு மாவட்ட கோட்டா முறையை அறிமுகப்படுத்தியது. இம்முறையின் கீழ் குறிப்பிட்ட ஒரு மாவட்டத்தில் இருக்கும் முடித்தொகைக் கேற்ப அம்மாவட்டத்துக்குரிய இடங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டன. மாணவன் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய மாவட்டம் தொடர்பாக தரப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிகள் வரிசைப்படுத்தப்பட்டன. திறமையின் அடிப்படையில் மாணவர்களின் அனுமதியை நிர்ணயிப்பதற்காக மாவட்ட புள்ளிநிலை பயன்படுத்தப் பட்டது. முழுக்க முழுக்க மாவட்ட அடிப்படையிலேய மாணவர்கள் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டனர்

சலுகைகள் குறைந்தவர்களுக்கான கோட்டா (1976 மற்றும் 1977)

1971-1973 திறமை அடிப்படை மற்றும் 1974 19975 மாவட்ட அடிப்படை என்பவற்றை அடுத்து, அரசாங்கம் 1976 இல் திறமை மற்றும் மாவட்ட அடிப்படை என்பவற்றை ஒன்றாக இணைத்து, அதன் அடிப்படையில் பல்கலைக் கழகங்களுக்கு மாணவர்களை அனுமதிக்க முடிவு செய்தது. கடந்த காலத்தில் போலவே புள்ளிகள் தரப்படுத்தப்பட்டதுடன், நாடு தழுவிய திறமை அடிப்படையில் 70% இடங்கள் ஒதுக்கப்பட்டன. மிகுதி 30% மாவட்டங்களுக்கிடையே அவற்றின் குடித்தொகை விகிதாசாரத்துக்கேற்ப பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டன. இந்த மாவட்டக் கோட்டாவில் 50% கல்வி அடிப்படையில் வசதிகளற்ற நிலையில் இருந்து வரும் மாவட்டங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என அரசாங்கம் விரும்பியது. அத்தகைய பத்து மாவட்டங்கள் இருந்தன. அவையாவன: அம்பாறை, அநுராதபுரம், பதுளை, அம்பாந் தோட்டை, மன்னார், மொனராகலை, நுவரெலியா, பொலனறுவை, திருகோணமலை மற்றும் வவுனியா. இந்நடைமுறை 1976 இலும் 1977 இலும் பின்பற்றப்பட்டது.

1977 இல் பதவிக்கு வந்த ஐ.தே.க. அரசாங்கம் அதன் தேர்தல் வாக்குறுதியொன்றுக்கேற்ப, புள்ளிகளின் தரப்படுத்தல் முறையை ஒழித்தது. தரப்படுத்தப்பட்ட புள்ளிகளுக்குப் பதிலாக உள்ளபடியான புள்ளிகளைப் பயன்படுத்துவதற்கு 1978 இல் அரசாங்கம் முடிவு செய்தது. எனினும், தரப்படுத்தல் முறையின் கீழ் அனுமதி பெற்றிருக்கக்கூடிய ஒரு மாணவருக்கு, தற்போதைய முறையின் கீழ் அனுமதி மறுக்கப்படக்கூடாது என்பதனை உத்தரவாதப்படுத்துவதற்கென வழிமுறைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. எனவே, பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கு உள்ளபடியான புள்ளிகளும் தரப் படுத்தப்பட்ட புள்ளிகளும் பயன்படுத்தப் பட்டன. கல்வி அடிப்படையில்

வசதிகளற்ற மாவட்டங்கள் தொடர்பான சிறப்புக்க வனம் செலுத்தப்பட்டது. மட்டக்களப்பு மாவட்டம் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதுடன் இந்த மாவட்டங்களின் எண்ணிக்கை 11 ஆக அதிகரிக்கப்பட்டது. புதிய பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை யொன்று உருவாக்கப்படும் வரையில் இது ஒரு இடைக்கால ஏற்பாடாக மட்டுமே இருந்து வந்தது.

1977 இன் பின்னர் அனுமதிக் கொள்கை

புதிய அரசாங்கத்துக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்த கால அவகாசம் வரையறுக்கப்பட்டதாக இருந்தமையால், 1978 இல் பின்பற்றப்பட்ட நடைமுறை ஓர் இடைக்கால ஏற்பாடாகவே இருந்தது. பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை யொன்றை உருவாக்குவதற்கென புதிய அரசாங்கம் 1978 பெப்ரவரி மாதத்தில் ஒரு கமிட்டியை நியமனம் செய்தது. இக்கமிட்டியால் உருவாக்கப்பட்ட கொள்கை அமைச்சரவை உப குழுவொன்றினால் ஆராயப்பட்டதுடன், அந்த உப குழு 1979 இல் பின்வரும் நடைமுறை பின்பற்றப்பட வேண்டுமென சிபார்சு செய்தது:

(அ) திறமை அடிப்படையில் 30%
(ஆ) மாவட்ட அடிப்படையில் 50%
(இ) வசதிகள் குறைந்த மாவட்டங் களுக்கு 15%

புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட முல்லைத்தீவு மாவட்டம் வசதிகள் குறைந்த ஒரு மாவட்டமாக வகைப் படுத்தப்பட்டதனையடுத்து இத்தகைய மாவட்டங்களின் எண்ணிக்கை 12 ஆக அதிகரித்தது. 1979 இல் போலவே 1980 இலும் இதே கொள்கை பின்பற்றப்பட்டது. புத்தளம மாவட்டம் மேலதிகமாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட் டிருந்தது. இதனையடுத்து இந்த எண்ணிக்கை 13 ஆகியது.

மாவட்ட கோட்டாவில் அதிகரிப்பு

நிலவிவரும் பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கொள்கையை மீளாய்வு செய்யும் பொருட்டு, 1984 இல் பல் கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக் குழுவினால் ஒரு கமிட்டி நியமனஞ் செய்யப்பட்டது. இக்கமிட்டி பின்வரும் சிபார்சுகளை முன்வைத்ததுடன், அவை 1985/86 கல்வியாண்டு தொடக்கம் செயற்படுத்தப்பட்டன:

1. கல்வி அடிப்படையில் வசதிகள் குறைந்த மாவட்டங்களின் எண்ணிக்கையை 13 இலிருந்து 5 ஆக குறைத்தல். (அம்பாறை, பதுளை, அம்பாந்தோட்டை, மன்னார் மற்றும் முல்லைத்தீவு).

2. மாவட்ட கோட்டாவை 65% ஆக அதிகரித்தல்.

3. வசதிகள் குறைந்த பிரதேசங் களுக்கான கோட்டாவை 5% ஆக குறைத்தல்.

4. திறமைக் கோட்டாவை 30% ஆக பராமரித்தல்.

கோட்டா 40% ஆக அதிகரிக்கப்பட்ட துடன், வசதிகள் குறைந்த மாவட்டங் களின் எண்ணிக்கை ஐந்திலிருந்து 12 ஆக உயர்த்தப்பட்டது. அநுராதபுரம், கிளிநொச்சி, மொனராகலை, நுவரெலியா, பொலனறுவை, திருகோணமலை மற்றும் வவுனியா ஆகிய மாவட்டங்கள் புதிதாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. 1990/91 தொடக்கம் கலைப் பீடத்துக்கான அனுமதிகள் திறமையின் அடிப்படையில் மேற்கொள்ளப்பட்டன. 1994/95 இல் வசதிகள் குறைந்த மாவட்டங்களின் பட்டியலில் யாழ்ப்பாணமும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது.

இக்கட்டுரையில், பின்வரும் கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கும் விதத்தில், இலங்கையில் பல்கலைக்கழக அனுமதி

அட்டவணை 1

பல்வேறு சமூக வர்க்கங்களிலிருந்தும் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரவேசிக்கும் மாணவர்களின் சதவீதம்

சமூக பொருளாதார வர்க்கம்	1950 ஆண்	1950 பெண்	1977	1990	1993
மேல்தட்டு *	55.9	69.5	9.8	5.1	4.1
நடுத்தர வர்க்கம்	25.9**	18.8**	25.1#	35.3+	40.4+
தொழிலாளர் வர்க்கம்	17.5	11.5	65.0	60.6	55.5
மொத்தம்	100.0	100.0	100.0	100.0	100.0

X தொழில்சார் நிபுணர்கள்/சொத்து வைத்திருப்போர்/முகாமையாளர்கள் உட்பட
XX ஆசிரியர்கள், இலிகிதர் தரத்தினர் உட்பட
ஆசிரியர்கள், தொழில்நுட்ப, இலிகிதர் தரங்கள் உட்பட
+ தொழில்சார் நிபுணர்கள்/தொழில்நுட்பவியலாளர், இலிகிதர் உட்பட

அனுமதிக் கொள்கையை மீளாய்வு செய்வதற்கென பமாஆ 1987 இல் மீண்டும் ஒரு கமிட்டியை நியமனம் செய்தது. இக்கமிட்டியால் உத்தேசிக்கப் பட்ட மாற்றங்கள் வருமாறு :

1. திறமைக் கோட்டாவை வருடாந்தம் 10% அதிகரித்தல்; அதாவது 1987/88 இல் 30% இல் இருந்து 1995/96 இல் 100% வரையில் அதிகரித்தல்.

2. மாவட்டக் கோட்டாவை ஒழித்தல்.

3. பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான குறைந்த பட்சப்புள்ளியை 180 இலிருந்து 200 ஆக அதிகரித்தல்.

இந்த மாற்றங்கள் அரசாங்கத் தினால் 1988 இல் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வில்லை. மீண்டும் ஒரு முறை 1990/91 கல்வியாண்டு தொடர்பாக அனுமதிக் கொள்கை திருத்தப்பட்டது. திறமைக்

அட்டவணை 2

வருட குடும்ப வருமானம் ரூ.24,000 க்கு குறைவாக உள்ள மாணவர் சதவீதம்

கல்வி/ நெறி	1991/92	1992/93	1993/94
கலை	75.08	67.72	70.73
முகாமை	58.97	56.67	46.49
வணிகவியல்	65.87	63.42	52.15
சட்டம்	39.90	42.68	42.59
உயிர் விஞ்.	40.17	35.91	28.09
பௌ.விஞ்.	37.05	31.45	31.03
மருத்துவம்	29.06	23.58	19.15
பல் மருத்துவம்	44.44	38.00	29.31
கால்நடை மருத்	34.78	29.03	28.57
விவசாயம்	42.45	35.11	31.07
பொறியியல்	37.04	27.20	24.39
கட்டடக் கலை	4.76	19.05	13.04
அளவை மதிப்பீடு	33.33	31.43	28.57

அட்டவணை 3

பல்வேறு மாவட்டங்களிலிருந்தும் பல்கலைக்கழகங்களில் பிரவேசித்த மாணவர்களின் சதவீதமும் அந்தந்த மாவட்டங்களின் குடித்தொகை வீதமும்

	1967				1994/95			
	அனைத்து அனுமதிகளும்	விஞ்ஞான பீடங்கள்	கலைப் பீடங்கள்	குடித் தொகை	அனைத்து அனுமதிகளும்	விஞ்ஞான பீடங்கள்	கலைப் பீடங்கள்	குடித் தொகை
	[illegible]	[illegible]	[illegible]	1963	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
கொழும்பு	[illegible]	41.2	25.6	20.6	16.7	22.5	10.6	11.50
(கம்பஹா கொழும்பில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது)					6.9	7.0	6.8	8.83
களுத்துறை	[illegible]	6.2	11.7	6.0	5.2	4.4	6.2	5.45
மாத்தளை	[illegible]	0.2	2.2	2.4	1.3	1.7	1.3	2.41
கண்டி	[illegible]	[illegible]	7.0	8.9	6.5	6.1	7.9	[illegible]
[illegible]	[illegible]	0.2	0.8	3.8	[illegible]	1.7	2.5	3.04
காலி	[illegible]	6.8	11.3	6.1	[illegible]	[illegible]	6.9	5.51
[illegible]	[illegible]	2.7	7.5	4.9	5.0	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	0.8	2.0	2.6	3.4	[illegible]	2.5	3.01
[illegible]	[illegible]	25.0	3.9	6.8	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]					0.5	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]		0.5	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]					[illegible]	0.5	0.6	[illegible]
[illegible]	[illegible]	1.4	0.2	0.6	[illegible]	[illegible]	0.3	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	0.3	1.3	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	0.3	1.8	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	0.4	0.4	2.0	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	6.2	2.8	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	3.7	8.1	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	2.7	2.6	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	0.5	1.1	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	0.7	1.9	4.9	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	0.3	1.2	[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	[illegible]	5.5	6.6	[illegible]	3.0	6.9	[illegible]
இரத்தினபுரி	[illegible]	0.1	2.8	5.1	[illegible]	[illegible]	4.6	6.45
சிலாபம்	[illegible]	1.5	2.0	–				
[illegible]	[illegible]	2.0	0.9	–				

தொடர்பான கோட்பாடுகள் கவனத்தில் எடுக்கப்படுகின்றன:

1. இலங்கையில் அனைவருக்கும் இலவசக் கல்வி வழங்கும் நடைமுறை பின்பற்றப்பட்டமை, வசதி குறைந்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் அதிகரித் தளவில் பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்ந்து கொள்வதற்கான வாய்ப்புக் களை எடுத்து வந்துள்ளனவா ?

2. பல்கலைக்கழகங்களில் பாட நெறிகளை தெரிவு செய்து கொள்ளும் விஷயத்தில் பெற்றோரின் வருமானம் ஒரு செல்வாக்குச் செலுத்தும காரணியாக இருந்து வருகின்றனவா ?

3. மாவட்டக்கோட்டா முறை கிராமிய மாணவர்களுக்குப் பயனளிக் கின்றதா ?

இங்கு தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை 1, 1950 இல் பல்கலைக்கழகத்தில் பிரவேசித்த மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் வசதி படைத்த குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்து வந்தார்கள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஆனால், 1977 இன் பின்னர் இந்த நிலையில் ஒரு தலைகீழ் மாற்றம் ஏற்பட்டதுடன், பல்கலைக்கழகத்தில் பிரவேசிக்கும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த குடும்பங்களில்

அட்டவணை 4

பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்ந்த மாணவர்களின் தந்தையரின் கல்வி மட்டம் : 1950	ஆண் %	பெண் %
3ஆம் வகுப்புக்கு கீழ்	5.6	-
3 – 7 ஆம் வகுப்பு	22.4	11.6
கனிஷ்ட கேம்பிரிட்ஜ்	24.8	21.7
சிரேஷ்ட கேம்பிரிட்ஜ்	16.0	37.8
சிரேஷ்.கேம். மற்றும்	16.8	37.7
பல்கலைக்கழகம் போகாத தொழில்நுட்ப, தொழில்சார் பயிற்சி	3.5	4.4
பல்கலைக்கழக பட்டம்	11.9	8.7

மூலம் : ஸ்ட்ரோஸ், 1950

இருந்தே வந்தார்கள். நாட்டில் 1945 இல் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட இலவசக் கல்வி முறை இந்த சாதகமான மாற்றம் தோன்றுவதற்கான ஒரு பங்களிப்புக்காரணியாக இருந்திருக்க முடியும். கலையை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடநெறிகளை பயின்று வரும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் குறைவருமான குழுக்களைச் சேர்ந்தவர்களாக உள்ளனர் எனபதனை அட்டவணை 2 காட்டுகிறது. இச் சமூகப் பிரிவைச் சேர்ந்த ஒரு சில மாணவர்கள் மட்டுமே கட்டடக் கலை, மருத்துவம் மற்றும் பொறியியல் போன்ற தொழில்சார் பாடநெறிகளில் அனுமதி யைப் பெற்றனர். 'அனைவருக்கும் இலவசக்கல்வி' என்ற கோட்பாட்டின் அனுகூலங்கள் சமூகத்தின் அனைத்துப் பிரிவினருக்கும் சமமாகச் சென்றடைய வில்லை என்பதனை இத் தரவுகள் காட்டுகின்றன.

மாவட்டக் கோட்டா

பல்வேறு மாவட்டங்களி லிருந்தும் 1966/67 மற்றும் 1994/95 ஆகிய

(20 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

அட்டவணை 5

பல்கலைக் கழகங்களில் பிரவேசித்த அனைத்து மாணவர்களினதும் தந்தை / தாய் கல்வி மட்டம்

	1989/90		1990/91		1993/94	
	தந்தை	தாய்	தந்தை	தாய்	தந்தை	தாய்
பள்ளி செல்லாதோர்	2.0	2.9	10.1	11.8	1.1	1.3
5ஆம் வகுப்பு வரை	13.8	13.8	10.9	11.8	7.8	8.1
8ஆம் வகுப்பு வரை					18.3	15.4
க.பொ.த. (சா.த.)	68.0	73.3	59.4	61.2	52.9	59.4
க.பொ.த. (உ.த.)	4.9	4.5	10.0	10.0	8.6	8.9
பட்டம்/தொழில்சார்	11.3	5.5	9.6	5.2	11.4	6.9
மொத்தம்	100.0	100.0	100.0	100.0	100.1	100.0

வளர்முக நாடுகளில் பல்கலைக் கழகங்கள் : கருதுகோளும் சவால்களும்

பேராசிரியர் எஸ். திலகரத்ன

பல்கலைக்கழக கல்வி ஒரு நாட்டின் சமூக, கலாசார மற்றும் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் நிலையான ஒரு மதிப்பினைக் கொண்டுள்ளது. பயிற்சியையும் அறிவையும் மேம்படுத்துவதற்காகவே பல்கலைக்கழகங்கள் இருந்து வருகின்றன என்பது பாரம்பரியக் கருத்தாகும். பல்கலைக்கழகங்கள் (கல்வி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சி என்பவற்றுக்கூடாக) மனித அறிவின் அகலத்தையும் ஆழத்தையும் பெருக்குவதற்கும், ஒருவரின் ஆயுள் முழுவதும் விமர்சனபூர்வமான சிந்தனைக்கான விதைகளை அவரது உள்ளத்தில் ஊன்றுவதற்கும், ஆக்கபூர்வமான கருத்து வெளியீட்டுக்கான தனி நபர் ஆற்றலை விரிவாக்குவதற்கும் விழைகின்றன. சுமார் 50 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், 1946 ஜூன் மாதத்தில் ஷெபீஃல்ட் பல்கலைக் கழகத்தின் வேந்தராக அமர்த்தப்பட்ட பொழுது ஜோன் பீல்ட், ஒரு பல்கலைக்கழகம் குறித்த வரைவிலக்கணத்தை பின்வருமாறு சிறப்புற எடுத்துக் கூறினார்:

"ஒரு பல்கலைக்கழகத்திலும் பார்க்கிலும் எழில் மிக்க உலகாயதப் பொருட்கள் ஒரு சிலவே உள்ளன. பல்கலைக் கழகம் என்பது, அறியாமையை வெறுப்பவர்கள் அறிவைத் தேட விழையும் ஓர் இடமாகும். அங்கு உண்மையைத் தேடுபவர்கள் ஏனையவர்களும் அதனைத் தரிசிக்கச் செய்வார்கள். தேடுபவர்களும் கற்பவர்களும் அறிவுத் தேட்டத்தில் அங்கு ஒன்றாக இணைந்து கொள்கின்றார்கள். அனைத்து வழிகளிலும் நேர்மையான சிந்தனை அங்கு இடம் பெறும். துன்புறுத்தலுக்குள்ளாகியிருக்கும் அல்லது நாடு கடத்தப்பட்டிருக்கும் சிந்தனையாளர்களை பல்கலைக்கழகம் வரவேற்கும். அறிவு மற்றும் சிந்தனை என்பவற்றின் கண்ணியத்தை அது எப்பொழுதும் கட்டிக்காக்கும் இவை அனைத்திலும் மிக உயர்ந்த தராதரங்களை அது வேண்டி நிற்கும்.

ஒரு பல்கலைக்கழகத்தைப் போல என்றும் நின்று நிலைக்கும் பொருட்கள் அரிதாகவே உள்ளன. சமயங்கள் உட்பிரிவுகளாக அல்லது கோஷ்டிகளாகச் சிதற முடியும். வம்ச ஆட்சிகள் அழியலாம்; அல்லது முறியடிக்கப்படலாம். ஆனால், ஒரு பல்கலைக்கழகம் பல நூற்றாண்டுகள் நிலைத்திருக்கும். வாழ்வென்னும் நதி அதற்கூடாக இடையறாது பாய்ந்து செல்லும். உலகுக்கு உயரிய சிந்தனையை எடுத்து வரும் சீரிய நோக்கத்தை சாதித்துக் கொள்ளும் விஷயத்தில் சிந்தனையாளர்களும் அறிவைத் தேடுபவர்களும் ஒன்றாக இணைந்து கொள்கிறார்கள்.

இந்த மாபெரும் நிறுவனங்களில் ஒன்றில் ஓர் உறுப்பினராக இருப்பது என்றும் மகிழ்ச்சியும் பெருமிதமும் அளிப்பதாகும்."

அண்மைக் காலத்தில், ஒரு நாட்டில் சமூக, பொருளாதார அபிவிருத்தித் தேவைகளுடன் பல்கலைக்கழகங்களை தொடர்பு படுத்தி நோக்கும் ஒரு போக்கும், நவீன சமூகமொன்றுக்குத் தேவைப்படும் உயர்ந்த அறிவையும் உயர் மட்ட மனித வலுவையும் வழங்கும் நிறுவனங் கள் என்ற முறையில் அவை வகித்து வரும் முக்கியமான பங்கை வலியுறுத்தும் ஒரு போக்கும் நிலவி வந்துள்ளது. உயர் கல்வி தொடர்பான அண்மைய உலக வங்கியின் ஆய்வறிக்கையொன்று பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தது.

உயர் கல்வி, பொருளாதார மற்றும் சமூக அபிவிருத்தியில் மிகுந்த முக்கியத்துவத்தைக் கொண்டுள்ளது. அரசாங்க, வணிக மற்றும் தொழில்சார் துறைகளில் பொறுப்புமிக்க பதவிகளுக்கு சிறந்த அறிவையும் திறன்களையும் கொண்ட ஆளணியினரை தயார் செய்வது தொடர்பான பிரதான பொறுப்பு உயர் கல்வி நிறுவனங்களையே சாரும். இந்த நிறுவனங்கள், ஆராய்ச்சிக்கூடாக புதிய அறிவை உருவாக்குவதுடன், உலகின் வேறு பல இடங்களில் உருவாக்கப்பட்ட அறிவை மாற்றல் செய்வதிலும், பகிர்ந்தளிப் பதிலும், தழுவிக் கொள்வதிலும் முக்கியமான கருவிகளாக செயற்பட்டு வருகின்றன. மேலும், அறிவுரை மற்றும் ஆலோசனை சேவை என்பவற்றை வழங்குவதன் மூலம் அவை அரசாங்கத்துக்கும் வணிகத் துறைக்கும் ஆதரவளித்து வருகின்றன. பெரும்பாலான நாடுகளில் அந்நாட்டின் தேசிய அடையாளத்தை ஒன்று திரட்டுவதன் மூலமும், பன்முக நோக்கிலான விவாதங்களுக்கான ஓர் அரங்கினை அளிப்பதன் மூலமும் உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் மிக முக்கியமான ஒரு சமூகப் பங்களிப்பினை வழங்கி வருகின்றன. உயர் கல்வியின் அபிவிருத்தி பொருளாதார அபிவிருத்தியுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகும். உயர் கல்வியில் மாணவர் சேர்க்கை குறை வருமான நாடுகளில் 6 சதவீத மாகவும், நடுத்தர வருமான நாடுகளில் 21 சதவீதமாகவும் இருந்து வருகின்றது; அதே வேளையில், பொருளாதார ஒத்துழைப்பு மற்றும் அபிவிருத்தி தாபனத்தை சேர்ந்த நாடுகளில் இது மிக உயர்ந்த மட்டத்தில் 51 சதவீதமாக இருந்து உள்ளது. பல வளர்முக நாடுகளில் உயர்

கல்வியின் மதிப்பிடப்பட்ட சமூக ஆதாய விகிதம் 10 சதவீதத்துக்கும் மேற்பட்டதாக இருந்து வருகின்றது. இது உயர்கல்வி மீதான முதலீடுகள், வறுமை ஒழிப்புக்கு அவசியமான ஊழியர் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிப்பு மற்றும் உயர்மட்ட நீண்டகால பொருளாதார வளர்ச்சி என்பவற்றுக்குப் பங்களிப்புச் செய்கின்றன என்பதனை எடுத்துக் காட்டுகிறது (உலக வங்கி, 1994).

உயர் கல்வி, தொடக்க காலத்தில் சாதாரண மக்கள் எட்ட முடியாத தந்தக் கோபுரங்களிலேயே இருந்து வந்தது. ஆனால், இப்பொழுது இந்த நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளதுடன், நாட்டின் சமூகப் பொருளாதாரத் தேவைகளுடன் அது மிக நெருக்கமாக தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டுள்ளது. எனினும், இந்த நிகழ்வுப்போக்கில் உயர் கல்வியின் அறிவுசார் பரிமாணத்தை நாங்கள் எவ் வகையிலும் புறக்கணிக்க முடியாது. அதாவது, உயர் கல்வி ஆயுள் முழுவதும் விமர்சன பூர்வமான சிந்தனைக்கான விதைகளை மனித உள்ளங்களில் ஊன்றுகின்றது. மேலும், ஒரு தொழிலை முன்னிலைப்படுத்திய உயர் கல்வி என்ற குறுகிய கண்ணோட்டத்தையும், தொழில்களுக்காக ஆட்களை பயிற்றுவித்தல் என்ற கண்ணோட்டத்தையும் நாங்கள் புறமொதுக்கிவிட வேண்டும். ஐக்கிய இராச்சியத்தின் பல்கலைக்கழகங்களின் உபவேந்தர்கள் மற்றும் அதிபர்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட குழு (1995) உயர் கல்வியின் நோக்கங்களை பின்வருமாறு எடுத்து விளக்கியுள்ளது:

(அ) மாணவர்கள் தாம் விரும்பும் துறையில் பயிலும் அனுபவத்தை வழங்குதல்; அது அவர்களுக்கு பின்வரும் ஆற்றல்களைக் கொடுக்கும்:

- அறிவுசார் ரீதியில் வளர்ச்சியடைதல்; அதே வேளையில் தனிநபர்கள் என்றமுறையில் அபிவிருத்தி அடைதலும் தனிப்பட்ட முறையில மன நிறைவு உணர்வொன்றை எட்டுவதும்.
- எதிர்கால தொழில்களுக்காக தயார்படுத்திக் கொள்வதும், தொழில்சார் மற்றும் சமூக மாற்றங்களின் சவால்களை எதிர்கொள்வதற்குத் தயார் படுத்திக் கொள்வதும்.
- வேலை செய்யும் இடத்தில் தாக்கமான ஒரு பங்கினை வகிப்பதற்கு அவசியமான அறிவினையும் திறன்களையும் வாழ்நாள் முழுவதுமான கல்விக்கூடாக பெற்றுக் கொள்வதும், புதிய மாற்றங்களுக் கேற்ப அந்த அறிவை சீராக்கிக் கொள்வதும்.
- சமூக கலாசாரத் துறைகளில் தேசிய பொருளாதார செழிப்பு நிலைக்கும் சமூக கலாசார முன்னேற்றத்துக்கும் பங்களிப்புச் செய்தல்.
- பல இனங்கள், பல மதங்கள், பல்வேறு பாரம்பரியங்கள் நிலவி வரும் சமூகக் கட்டமைப்பொன்றில பல்லின ஜனனாயக சமூகமன்றில் செயல் முனைப்புடன் பங்கெடுத்துக் கொள்ளல்.

(ஆ) கல்வி பயிலும் சமூகமொன்றில் அபிவிருத்தியை போஷித்து வளர்ப்பதற்கு உதவுதல்.

- கல்வி அபிலாஷைகளை உயர்த்தும் பணிக்கு தலைமைத்துவத்தை வழங்குவதன் மூலமும், கல்வி கற்கும் சமூகமொன்றுக்கான உறுதியான உள் கட்டமைப்புக்களை உருவாக்குவதன் மூலமும்,

(இ) ஆராய்ச்சி மற்றும் அறிவு என்பவற்றின் மேம்பாட்டை எடுத்து வருதல்

- அடிப்படை ஆராய்ச்சி மற்றும் ஏனைய ஆராய்ச்சி என்பன தொடர்பாக மிக உறுதி வாய்ந்த ஆற்றல் ஒன்றை பராமரித்து வருதல்.
- கலைகள் மற்றும் சமூக விஞ்ஞானங்கள் என்பவற்றிலும் அதே போல இயற்கை விஞ்ஞானங்கள், மருத்துவம் மற்றும் தொழில்நுட்பம் என்பவற்றிலும் உயர்தர ஆராய்ச்சிகளை போஷித்து வளர்த்தல்.
- கைத்தொழில் துறை மற்றும் ஏனைய வேலை கொள்வோர் ஆகிய தரப்பினரின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கு பல்வேறு துறைகளிலும் போதிய ஆய்வாளர்களை பயிற்றுவித்தல்.
- நிபுணத்துவம், கருத்துக்கள் மற்றும் புத்தாக்கம் என்பவற்றைக் கொண்ட ஒரு மூலவளத் தொகுதியை சமூகத்துக்கு வழங்குதல்.
- பிரயோக ஆய்வு மற்றும் ஆலோசனைச் சேவைகள் என்பவற்றை அபிவிருத்தி செய்தல்.

(ஈ) கல்வி மற்றும் கலாசார வாய்ப்புக்களை விரிவாக்குவதன் மூலம் கைத்தொழில் அடிப்படையில் பொருத்தமான அறிவையும் நிபுணத்துவத்தையும் பிரயோகிப்பதன் மூலம் உள்ளூர் மற்றும் பிராந்திய சமூகங்களுக்குப் பணியாற்றுதல்.

(உ) சர்வதேச உயர் கல்விப் பணிகளில் சுறுசுறுப்புடன் பங்கேற்றல்.

மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட நோக்கங்கள் தொடர்பாக வழங்கப்படும் சார்பு ரீதியான முக்கியத்துவம் பல்கலைக்கழகங்களுக்கிடையில் வேறுபட்ட அளவில் இருக்க முடியும். இருந்தபோதிலும், உயர் கல்வித் துறை பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்தியில் வகித்து வரும் முக்கியத்துவத்தின் அடிப்படையில் பல வளர்முக நாடுகளில் பதட்ட நிலைகளையும் நெருக்கடிகளையும் அனுபவித்து வருகின்றது. இந்நிலைமை ஒன்றுடன் ஒன்று பின்னிப் பிணைக்கப்பட்ட பல்வேறு காரணிகளின் விளைவாக தோன்றியுள்ளது.

முதலாவதாக, அதிகரித்தளவிலான மாணவர்களை சேர்த்துக் கொள்ளும் விதத்தில் பல்கலைக்கழக அமைப்பு விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் எனக் கோரி சமூக நெருக்குதல்கள் மேற் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. நடுத்தரக் கல்வியின் அபிவிருத்தி மற்றும் பரவல் என்பவற்றை அடுத்து பெருந் தொகையானவர்கள் உயர் கல்வி பெறுவதற்குத் தகைமை பெற்றுக் கொள்வதுடன், பல்கலைக்கழக அனுமதியையும் நாடுகிறார்கள். பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான கோரிக்கைகளுக்கு செவிசாய்க்கும் வகையில் பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளில் பல்கலைக்கழகங்களுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை துரிதமாக அதிகரித்து வருகிறது. உயர் கல்வி இந்நாடுகளில் கல்வித் துறையின் மிக வேகமாக வளர்ந்து வரும் ஒரு பிரிவாக இருந்து வருகின்றது. உதாரணமாக, இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில்

பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 1980 இன் பினனர் 15 வருடங்களில் இரு மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. ஆனால், இன்னமும் கூட இக் கோரிக்கைகள் முழுமையாகத் திருப்திப் படுத்தப்படவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதி கோருகிறவர்களில் 20 சதவீதத்தினர் மட்டுமே வாய்ப்புக்களை பெற்றுக் கொள்கிறார்கள் என்பதிலிருந்து இது நன்கு தெளிவாகின்றது.

இரண்டாவதாக, மாணவர் சேர்க்கையில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்புக் களுக்கு ஏற்ற விதத்தில் பல்கலைக்கழகங் களுக்கான நிதி ஆதாரங்களில் அதிகரிப்புக்கள் ஏற்படவில்லை. பல வளர்முக நாடுகளில் மாணவர் ஒருவருக்கான செலவு மெய் அளவுகளில் வீழ்ச்சி கண்டுள்ளது. பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளில் பல்கலைக்கழக கல்வி அதிகளவுக்கு அரசாங்க நிதிப்படுத்தலி லேயே தங்கியுள்ளது. இந் நாடுகள் நிதி நெருக்கடிகளை எதிர்நோக்கி வரும் நிலையில் பல்கலைக்கழகங்களுக்கான ஒதுக்கீடுகள் ஒன்றில் குறைக்கப் படுகின்றன; அல்லது விரிவாக்கப் படுவதில்லை. இதன் விளைவாக, பல்கலைக்கழகங்களில் கிடைக்கும் வசதிகளில் சீர்குலைவு ஏற்படுகின்றது.

மூன்றாவதாக, கல்விசார் தரங்களிலும் அளிக்கப்படும் பட்டங் களின் தரத்திலும் ஒரு பொதுவான சீரழிவு நிலை இடம்பெற்று வந்துள்ளது. இதற்கு வசதிகள் குறைந்த நிலையில் அதிகளவில் மாணவர்களை சேர்த்துக் கொள்வதும் பழம்பாணியிலான கற்பித்தல் முறைகள் தொடர்ச்சியாகப் பின்பற்றப்பட்டு வருவதும் ஓரளவுக்குப் பங்களிப்புச் செய்துள்ளன. கல்வி பயிலும் நடைமுறை, விரிவுரையாளர் களினால் வழங்கப்படும் குறிப்புக்களுக்கு மட்டுமே வரையறுக்கப்பட்டதுபோல் தெரிகிறது. இத்தகைய கற்பித்தல்/கற்றல் நடைமுறை மாணவர்களின் அறிவுசார் வளர்ச்சிக்கும் தனிப்பட்ட உளவியல் முன்னேற்றத்துக்கும் மிகக் குறைந்த வாய்புக்களையே அளிக்கின்றது.

நான்காவதாக பட்டதாரிகளின் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் மற்றும் குறைந்த மட்டத்திலான ஆய்வு வேலைகள் என்பன பல்கலைக் கழகங்களின் வெளிநிலைத் திறன்களில் ஒரு வீழ்ச்சியை எடுத்து வந்துள்ளன. பெருமளவுக்கு கலை மற்றும் வர்த்தகம் போன்ற துறைகளில் பட்டம் பெற்றிருக்கும் பட்டதாரிகளின் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், (மெதுவான பொருளாதார வளர்ச்சியின் விளைவாகத் தோன்றியுள்ள) கேள்வியின் மந்தமான வளர்ச்சியையும், முக்கிய தொழில் வழங்குனர் என்ற நிலையி லிருந்து பொதுத்துறை படிப் படியாகப் பின்தங்கி வருவதையும் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. பொருளாதார தாராளமய மாக்கலும் அமைப்பு ரீதியான சீராக்கல் நிகழ்ச்சித்திட்டங்களும் பாரம்பரியமாக பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகளுக்கு தொழில் வாய்ப்புக்களை வழங்கும் பிரதான மூலமாக இருந்து வந்துள்ள பொதுத் துறையின் தொழில் வாய்ப்புக்களின் வளர்ச்சியில் ஒரு பின்னடைவை எடுத்து வந்துள்ளன. தனியார் துறை பிரதான தொழில் வழங்குனராக மாற்றமடைவதற்கு இன்னும் சில காலம் எடுக்கும்.

இன்று பல்கலைக்கழகங்கள் எதிர்நோக்கி வரும் மாபெரும் சவால் மாறிவரும் சமூகமொன்றின் தேவைகளுக் கேற்ப கல்வியின் தரத்தையும் பொருத்தப் பாட்டையும் உயர்த்திக் கொள்ளும் அதே வேளையில், உயர் எண்ணிக்கையில் மாணவர்களைச் சேர்த்துக் கொள்ளும் வகையில் பல்கழைக்கழக கட்டமைப்பை விரிவுபடுத்துவது எப்படி என்பதாகும். மேட்டுக்குடி சமூகப் பிரிவுகளிலிருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒரு சில மாணவர்களுக்கு மட்டும் கல்வியை வழங்கும் நிறுவனங்களாக பல்கலைக் கழகங்கள் இருந்து வந்த காலம் மலையேறிவிட்டது. அவை இப் பொழுது பாரிய அளவில் மாணவர் களைச் சேர்த்து, கல்வியை வழங்கி வருகின்றன. பல்கலைக்கழக கல்வியை நாடுபவர்களின் எண்ணிக்கை இடையறாது அதிகரித்து வருகின்றது. இவ்விதம் உயர் கல்வி விரிவடைந்து வந்த போதிலும் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, 20-24 வயதுத்தொகுதி குடித்தொகையினரின் 2 சதவீதமாக மட்டுமே உள்ளது. உயர் கல்வியை விரிவுபடுத்துவதில் சாதித்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ள முன்னேற்றத்தை பொறுத்தவரையில், இலங்கை மிகவும் தாழ்ந்த மட்டத்திலேயே இருந்து வருகின்றது. உயர்கல்வி என்பது பல்கலைக்கழக கல்வியையும் ஏனைய சில மூன்றாம் நிலைக் கல்வி நிறுவனங் களினால் வழங்கப்படும் கல்வியையும் உள்ளடக்குகின்றது.

தெரிவு செய்யப்பட்ட சில நாடுகளில் 20-24 வயதுத் தொகுதியினரில் உயர் கல்வியில் சேர்ந்து கொள்பவர்களின் சதவீதம் (1983)

1.	வியட்நாம்	02	7.	ஹோங்கொங்	21
2.	நேபாளம்	03	8.	ஜப்பான்	30
3.	சீனா	04	9.	அவுஸ்திரேலியா	42
4.	இலங்கை	06	10.	தெ. கொரியா	48
5.	இந்தோனேசியா	10	11.	பிரான்ஸ்	50
6.	தாய்லாந்து	19	12.	ஐக். அமெரி.	81

ஆதாரம் : உலக வங்கி, உலக அபிவிருத்தி அறிக்கை 1996.

உயர் கல்வி என்ற பதம் பல்கலைக்கழகங்கள், கல்விக் கல்லூரிகள், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகள் மற்றும் தொலைக்கல்வி நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் உள்ளடக்குகின்றது.

இலங்கையில் உயர் கல்விக்கான வாய்ப்புக்களை விரிவாக்க வேண்டிய தேவை நிலவி வந்த போதிலும், தரத்தை குறைக்காமலும் வரையறுக்கப்பட்ட நிதி ஆதாரங்களுடனும் இதனை எவ்வாறு மேற்கொள்வது என்பதே இங்குள்ள பிரச்சினையாகும். கிடைக்கும் மூலவளங்கள் தர நிர்ணயங்கள் மற்றும் ஊழியச்சந்தை கேள்வி என்பவற்றை கவனத்தில் எடுக்காது பல்கலைக்கழகங் களில் வெறுமனே மாணவர் எண்ணிக் கையை விரிவாக்கிச் செல்வது எதிர்மறை விளைவுகளையே எடுத்து வர முடியும். உயர் கல்வித் துறையின் தரத்தை மேம்படுத்துவதற்கு சீர்திருத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படாவிடின், உலகமய மாக்கல், பொருளாதார தாராளமய மாக்கல் மற்றும் சந்தைப் பொருளாதாரம் என்பவற்றின் சவால்களைச் சந்திப்பதற்கு ஆயத்தங்கள் அற்ற நிலையிலேயே நாடு 21 ஆம் நூற்றாண்டுக்குள் பிரவேசிக்க வேண்டி யிருக்கும்.

நாடு மேலே எடுத்துக் காட்டப் பட்ட குறிக்கோள்களை சாதித்துக் கொள்வதற்கு மூன்று முக்கிய வழிகளிலான சீர்திருத்தங்கள் உதவ முடியும். உயர் கல்வி நிறுவனங்களின் பன்முகத்தன்மையை ஊக்குவித்தல்; நிதி வளங்களுக்கான மூலாதாரங்களை பன்முகப்படுத்தல்; மற்றும் தரத்தை விருத்தி செய்வதற்கான கொள்கைகளை அபிவிருத்தி செய்தல் என்பனவாகும்.

1. உயர்கல்வி நிறுவனங்களின் பன்முகத் தன்மையை ஊக்குவித்தல்

தற்போதைய பல்கலைக்கழக உயர் கல்வி அமைப்பில் பொதுத் துறை

யினால் நிதிப்படுத்தப்படும் பல்கலைக் கழகங்கள் முக்கிய பங்கினை வகித்து வருவதுடன்,மாணவர்கள் பெருமளவுக்கு மானியப்படுத்தப்பட்டவர்களாக உள்ளனர். இது பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பாக இடையறாது அதிகரித்து வரும் கோரிக்கைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இதற்கான ஒரு மாற்றுவழி சமூகத்தின் பல்வேறுபட்டவர்களாக உள்ளனர். இது பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பாக இடையறாது அதிகரித்து வரும் கோரிக்கைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இதற்கான ஒரு மாற்று வழி சமூகத்தின் பல்வேறுபட்ட தேவைகளை நிறைவு செய்யக்கூடிய பல்கலைக்கழகம் சாராத நிறுவனங்களையும், தனியார் நிறுவனங்களையும் ஊக்குவிப்பதாகும். குறை வருமான நாடுகளில் பொதுத் துறையினால் நிதிப்படுத்தப்படும் பல்கலைக்கழகங்களின் ஆதிக்கம் உயர் கல்வித் துறையில் நிலவி வருகின்றது. ஆனால், வளர்ச்சியடைந்த உயர் வருமான நாடுகளைப் பொறுத்தமட்டில், உயர் கல்வியில் பல்கலைக்கழகம் சாராத நிறுவனங்கள், தொலைக்கல்வி நிறுவனங்கள் மற்றும் தனியார் நிறுவனங்கள் என்பன மிக முக்கியமான ஒரு பங்கினை வகித்து வருவதனைக் காண முடிகிறது.

பல்கலைக்கழகம் சாராத நிறுவனங்கள் குறைந்த நிகழ்ச்சித் திட்டச் செலவுகளை கொண்டிருப்பதுடன், ஊழியச் சந்தையின் கேள்விகளுக்கு நெகிழ்ச்சித் தன்மைகளுடன் கூடிய விதத்தில் எதிர்விளைவு காட்டக் கூடியனவாகவும் இருந்து வருகின்றன. குறிப்பாக, பொறியியல் கல்வித் துறையில் பல்கலைக்கழகங்கள் சாராத நிறுவனங்களினால் உருவாக்கப்பட்ட பிரயோகப் பொறியியலாளர்கள் கைத்தொழில் துறையை பெருமளவுக்குக் கவர்ந்துள்ளனர். தொலைக் கல்வி நிகழ்ச்சித்திட்டங்களும் செலவு குறைந்தனவாக இருந்து வருவதுடன், உயர் கல்விக்கான வாய்ப்புக்களையும் விரிவாக்கியுள்ளன. உதாரணமாக, தாய்லாந்தில் சுயநிதி திறந்த பல்கலைக் கழகங்கள் உயர் கல்விக்கான மாணவர் சேர்க்கையில் 62 சதவீதத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்து வருகின்றன. தொலைக் கல்வியில் மாணவர் ஒருவருக்கான செலவு பாரம்பரிய பல்கலைக்கழக கல்வியின் செலவின் 14 சதவீதமாக மட்டுமே இருந்து வருவதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தனியார் நிறுவனங்களை ஊக்குவித்தல், அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது ஒரு சுமையை ஏற்படுத்தாது உயர் கல்வி வாய்ப்புக்களை விரிவாக்குவதற்கான மற்றுமொரு வழியாகும். தனியார் நிறுவனங்களும் மாறிவரும் நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப நெகிழ்ந்து கொடுத்து இயங்கக் கூடியவையாகும். உயர் கல்வி தொடர்பாக வளர்ந்து வரும் சமூகக் கேள்விக்கு வாய்ப்பளிக்கும் பொருட்டு இந்தோனேசியா, பிலிப்பைன்ஸ் மற்றும் தென் கொரியா போன்ற பல ஆசிய நாடுகள் தனியார் துறையில் பெருமளவுக்குத் தங்கியிருந்து வருகின்றன. பிலிப்பைன்ஸில் 86 சதவீதமான மாணவர்கள் தனியார் உயர் கல்வி நிறுவனங்களில் சேர்ந்து கொள்கின்றார்கள். இது தென் கொரியாவில் 75 சதவீதமாகவும், இந்தோனேசியாவில் 60 சதவீதமாகவும் இருந்து வருகின்றது. எவ்வாறிருப்பினும், தனியார் நிறுவனங்களினால் வழங்கப்பட்டுவரும் கல்வியின் தரத்தில் கணிசமான அளவிலான வேறுபாடுகள் நிலவி வருகின்றன என்பதை நாம் மறந்துவிடக்கூடாது. எனவே, நிகழ்ச்சித் திட்டங்களை மதிப்பீடு செய்வதற்கும் சான்றளிப்பதற்கும் ஓர் ஒழுங்குபடுத்தும் அமைப்பு முறை அவசியமாகும்.

2. பொதுத்துறை பல்கலைக் கழகங்களின் நிதிப் படுத்தலை பன்முகப்படுத்தல்

இலங்கையைப் போன்ற பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளில் தனியார் துறை பலப்படுத்தப்பட்ட போதிலும், பொதுத் துறையைச் சேர்ந்த உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் பெருந் தொகையான மாணவர்களை தொடர்ந்தும் சேர்த்துக் கொள்ளும் என எதிர்பார்க்கலாம். பொதுத் துறை பல்கலைக்கழகங்கள் பெருமளவுக்கு அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்திலேயே தங்கியுள்ளன. ஆனால், இந்த அரசாங்க நிதி அளிப்புக்களில் கணிசமான அளவிலான அதிகரிப்புக்கள் ஏற்பட்டிருக்கவில்லை. எனவே, இந்த நிலையில், உயர் கல்விக்கான நிதிப்படுத்தலுக்கென அரசாங்கம் சாராத மூலவளங்களை பெருமளவில் திரட்டிக் கொள்ளும் பொருட்டு சீர்திருத்தங்களை எடுத்துவர வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது. மாணவர்களுடன் செலவை பகிர்ந்து கொள்ளல், பழைய மாணவர்களிடமிருந்தும் வெளி மூலங்களிலிருந்தும் நிதிகளை திரட்டுதல் மற்றும் வருமானமீட்டும் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுதல் என்பன இவற்றுள் சில முக்கியமான வழிமுறைகளாகும்.

(அ) மாணவர்களுடன் செலவை பகிர்ந்து கொள்ளல்

மாணவர்கள், உயர் கல்வியிலிருந்து வாழ்நாள் முழுவதற்குமான கணிசமான அளவிலான சம்பாத்தியங்களை எதிர்பார்க்க முடியும். மேலும், சிலர் உயர் கல்விச் செலவுக்கு பங்களிப்புச் செய்யக்கூடிய ஆற்றலைக் கொண்டிருக்கும் குடும்பங்களிலிருந்தும் வருகிறார்கள். எனினும், மாணவர்களிடமிருந்து நிதிப்படுத்தலின் ஒரு பங்கை திரட்டிக் கொள்வதற்கான ஒரு வாய்ப்பு, நாட்டுக்கு நாடு அரசியல் மற்றும் சமூக காரணிகளின் அடிப்படையில் வேறுபடுகிறது. உதாரணமாக, இலங்கையில் முதல் பட்டப்படிப்பு தொடர்பாக அனைத்து மாணவர்களுக்கும் போதனை இலவசமாகவே வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. இது இலவசக் கல்விக் கொள்கையின் ஒரு முக்கிய அம்சமாக கருதப்படுகிறது. உடனடி எதிர்காலத்தில் இந் நிலைமையில் ஒரு மாற்றம் ஏற்படுமென எதிர்பார்க்க முடியாது. எனினும், பட்டப் பின்படிப்பு நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் மற்றும் குறுங்காலப் பாட நெறிகள் என்பன தொடர்பாக கட்டணங்களை அறவிடும் சாத்தியக்கூறுகள் உள்ளன. இப்பொழுது இலங்கையில் உள்ள பல்கலைக்கழகங்கள் இக்கட்டணங்களின் ஒரு பாகத்தை அல்லது முழுவதையும் அறவிட்டு வருகின்றன. மாணவர் இருப்பிட வசதி, சிற்றுண்டிச் சாலைகள், என்பன தொடர்பான மானியங்களை குறைப்பதன் மூலம் செலவுகளை குறைத்துக் கொள்வதற்கு கணிசமான அளவில் வாய்ப்புக்கள் உள்ளன. பல இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலும் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் பொதுத்துறை பல்கலைக்கழகங்களின் மீளவரும் செலவின் கணிசமான ஒரு விகிதாசாரத்துக்கு மாணவர் கட்டணங்கள் பங்களிப்புச் செய்து வருகின்றன.

(ஆ) தனியார் நிதிகளைத் திரட்டுதல்

பொதுத்துறைப் பல்கலைக்

கழகங்களின் நிதி ஆதாரங்களை பன்முகப்படுத்துவதற்கான மற்றொரு உத்தி, பழைய மாணவர்களிடமிருந்தும் தனியார் மூலங்களிலிருந்தும் நன்கொடைகளைத் திரட்டுவதாகும். இது அபிவிருத்தி நிதியத்துக்கான பண அளிப்பு, புதிய வசதிகளை நிர்மாணிப்பதற்கான நிதிப்படுத்தல், உபகரணங்களையும் நூல்களையும் நன்கொடையாக வழங்குதல் போன்ற பல வடிவங்களில் இடம் பெறலாம். இத்தகைய நன்கொடைகளை ஊக்குவிப்பதற்கு வரிச் சலுகைகள் பயனுள்ளவையாக அமையும்.

(இ) வருமான உருவாக்க நடவடிக்கைகள்

கட்டணம் அறவிடும் குறுங்காலப் பாட நெறிகள், ஒப்பந்த அடிப்படையில் கைத்தொழில் துறைக்காக ஆராய்ச்சிகளை மேற்கொள்ளல், ஆலோசனை சேவைகள் போன்ற வருமான உருவாக்கல் நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்வது மற்றொரு உபாயமாகும். இத்தகைய சேவைகளை வழங்குவதன் மூலம் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களுக்கு மேலதிக வருமானம் கிடைப்பதுடன், பல்கலைக்கழகத்துக்கும் வருமானம் கிடைக்கும். மேலும், பல்கலைக்கழகத்துக்கும் கைத்தொழில் துறைக்குமிடையிலான பிணைப்புக்களை ஊக்குவிப்பதற்கும் அது உதவும்.

3. தர மேம்பாட்டில் கவனம் செலுத்துதல்

ஊழியச் சந்தையின் தேவைகள் தொடர்பாக அதிகரித்தளவில் எதிர்விளைவு காட்டுவதுடன் இணைந்த விதத்தில் கற்பித்தல மற்றும் கற்றல் என்பவற்றின் தரத்தை விருத்தி செய்தல் பல்கலைக் கழகங்களின் செயற்பாட்டை விருத்தி செய்வதன் உத்தியின் முக்கிய கூறுகளாக உள்ளன. இன்று பல்கலைக் கழகங்கள் முன்னால் உள்ள சவால் இன்றைய நவீன உலகின் புதிய மாற்றங்களுக்கும் ஊழியச் சந்தைக்கும் பொருந்தக்கூடிய விதத்தில் நன்கு பயிற்றப்பட்ட தரமான பட்டதாரிகளை உருவாக்குவதாகும். இதனை சாதித்துக் கொள்வதற்கு பல்கலைக்கழகங்கள் பின்வரும் குறைந்தபட்ச உள்ளீடுகளை ஒன்றுதிரட்டிக் கொள்வதற்கூடாக தமது செயற்பாட்டை விருத்தி செய்து கொள்ள வேண்டியுள்ளது:

- உயர்தரம் வாய்ந்த நடுத்தர கல்வியை கொண்டிருக்கும் மாணவர்கள் உயர் கல்விக்கு தெரிவு செய்யப்படுவதனை உறுதிப்படுத்தும் ஒரு சேர்க்கைக் கொள்கை.
- நன்கு ஆற்றல் வாய்ந்த தூண்டப்பட்ட பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களும் அவர்களுக்கு உசிதமான தொழில்சார் கலாசாரமும்.
- போதிய நூலக வசதிகள், போதனா உபகரணங்கள், பொருட்கள் மற்றும் வகுப்பறைக்கு வெளியே பரஸ்பரம் பயிலக்கூடிய நல்ல சூழல் என்பவற்றை உள்ளடக்கிய வசதிகளின் தொகுதி.
- அறிவுசார் வளர்ச்சிக்கும் தனிநபர்களை அபிவிருத்தி செய்து கொள்வதற்கான ஆற்றல்களை கட்டியெழுப்புவதற்கும் வசதி செய்து கொடுக்கும் கற்பித்தல்/கற்றல் முறைமைகள்.

(இக் கட்டுரையில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கும் கருத்துக்கள் கட்டுரை ஆசிரியரின் சொந்தக் கருத்துக்களாகும். அவை எந்த வகையிலும் பல்கலைக்கழக மானியங்களின் ஆணைக்குழுவின் கருத்துக்களை பிரதிபலிக்கமாட்டா).

(15 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கல்வி ஆண்டுகளில் பல்கலைக்கழகங்களுக்குத தெரிவு செய்யப்பட்ட மாணவர்களின் சதவீதங்களை அட்டவணை 3 தருகிறது. இதே அட்டவணையில் கலை மற்றும் விஞ்ஞான பாடநெறிகளுக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட மாணவர்களின் சதவீதங்களும் தரப்பட்டுள்ளன. சட்டத் துறையைப் பொறுத்தவரையில் கலை, வர்த்தகம், உயிரியல் விஞ்ஞானம் மற்றும் பௌதீக விஞ்ஞானம் ஆகிய நான்கு பாடத் தொகுதிகளையும் சேர்ந்த மாணவர்களுக்கு (ஓரிரு வரையறைகளுடன்) அனுமதி வழங்கப்பட்டு வந்த போதிலும், இத்துறையை தெரிவு செய்யும் மாணவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் கலைத் துறையை சேர்ந்தவர்களாக இருந்து வருவதனால் அது ஒரு கலைத் துறை சார்ந்த பாடமாகவே கருதப்பட்டு வருகிறது.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கு திறமையின் அடிப்படையில் மட்டுமே (1966/67 இல் மேற்கொள்ளப்பட்டது போல) மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்படும்பொழுது, 79.6% மாணவர்கள் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், காலி, மாத்தறை, களுத்துறை, கண்டி மற்றும் குருணாகல் போன்ற நகர்ப்புற மாவட்டங்களிலிருந்தே தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள் என்பதனை அட்டவணை 3 காட்டுகின்றது. விஞ்ஞானத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பாடநெறிகளில் இந்த ஏற்றத் தாழ்வுகளை மிகவும் தெளிவாக காண முடிந்தது. உதாரணமாக, 1966/67 கல்வியாண்டில் கொழும்பு மற்றும் யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இரு மாவட்டங்களிலிருந்தும் விஞ்ஞானப் பாட நெறிகளுக்கு 67.2% மாணவர்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டிருந்தார்கள். நாட்டின் மொத்தக் குடித்தொகையில் 26.4% ஐ மட்டுமே இம்மாவட்டங்கள் கொண்டிருந்தன.

இங்கு தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை 4 மற்றும் 5 என்பன மூன்றாம் நிலைக் கல்வியை அல்லது பல்கலைக்கழக கல்வியை பெற்றிருந்த மாணவர்களின் பெற்றோரின் சதவிகிதம் மிகவும் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருந்து வந்துள்ளது என்பதனைக் காட்டுகிறது. பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கையில் மாவட்டக் கோட்டா முறை அறிமுகப் படுத்தப்பட்டமை கிராமப் பகுதிகளைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் பல்கலைக்கழக கல்வியைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளின் அதிகரிப்புக்கு உதவியது. எனினும், மாவட்டக் கோட்டாவின் கீழ் குறைந்த புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்த மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப் பட்டமை சில பிரச்சினைகளையும் எடுத்து வந்தது. உதாரணமாக, 1994/95 கல்வியாண்டில் ஆகக்கூடிய மொத்தப் புள்ளிகளை பெற்று மருத்துவப் பீடத்துக்கு அனுமதி பெற்ற கொழும்பு மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மாணவரின் மொத்தப் புள்ளி 349 ஆக இருந்தது; அதே வேளையில் ஆகக்குறைந்த வெட்டுப்புள்ளியை (216) நுவரெலியா மாவட்டத்திலிருந்து அனுமதி பெற்ற மாணவர் பெற்றிருந்தார். அதேயாண்டில் பொறியியல் பீடத்துக்கான ஆகக்கூடிய வெட்டுப்புள்ளி யாழ்ப்பாண மாவட்டத்துக்கு 374 ஆக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகக்குறைந்த 182 வெட்டுப்புள்ளி மொனராகலை மாவட்டத்துக்கு நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் 287 புள்ளிகளைப் பெற்றிருந்த ஒரு மாணவர் பொறியியல் பீடத்துக்கு அனுமதி பெற முடியவில்லை.

பட்டதாரிகளிடத்தில் வேலை கொள்வோர் எதிர்பார்ப்பது என்ன?

சந்திரா குணவர்தன

எந்த ஒரு சமூகத்திலும் பல்கலைக்கழகம் என்பது மிக முக்கியமான ஒரு நிறுவனமாக இருந்து வருகின்றது. குறிப்பாக, மூன்றாவது மண்டல நாடுகளில் பல்கலைக்கழகங்கள் மிக முக்கியமான பணிகளை நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அறிவுசார் மேலான வர்க்கமொன்றைப் பயிற்றுவித்து, தொழில்நுட்ப சமூகமொன்றுக்கான அத்திவாரத்தை பல்கலைக்கழகங்கள் இட வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படுவது மட்டுமன்றி, கலாசாரம், அரசியல் மற்றும் சித்தாந்தம் போன்றவற்றின் மீது பரவலான தாக்கங்களை அவை எடுத்து வருவதாகவும் கருதப்படுகின்றது. அறிவின் உருவாக்கத்திலும் - குறிப்பாக, அறிவைப் பரவச் செய்வதிலும் - அவை உதவ வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப் படுகிறது.

ஆனால், மேலே எடுத்துக் கூறப்பட்ட பணிகளை நிறைவு செய்வதில் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு உள்ள ஆற்றல் குறித்து சமீப காலத்தில் அதிகரித்தளவிலான ஏமாற்ற உணர்வு தோன்றியுள்ளது. நாடுத்தரக் கல்வியில் ஏற்பட்ட பிரமாண்டமான அளவிலான பெருக்கத்தையடுத்து, பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருந்தது. பொருத்தமான ஆய்வுகள் எதுவுமின்றி இது மேற்கொள்ளப்பட்டு வந்ததால் பல்கலைக்கழகங்களிலிருந்து வெளியேறும் பட்டதாரிகள் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை எதிர்நோக்கினார்கள். இந்த நிலைமை பல்கலைக்கழக அமைப்பிலிருந்து வெளியே வருபவர்களின் தரம் குறித்து சிந்திப்பதற்கு சமூகங்களைத் தூண்டி விட்டுள்ளது.

1970 களின்தொடக்கம் வரையில் பல்கலைக்கழக கல்வியில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம்.

இலங்கையில் நடுத்தரக் கல்வியில் ஏற்பட்ட விரிவாக்கம் மற்றும் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் போதனா மொழியில் ஏற்பட்ட மாற்றம் என்பவற்றையடுத்து 1960 களில் உயர் கல்விக்கான கேள்வி பெருமளவுக்கு அதிகரித்திருந்தது. 1960 க்கும் 1965 க்கும் இடைப்பட்ட 5 வருட காலப் பிரிவில் பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 4,127 இல் இருந்து 14,260 ஆக மும்மடங்குக்கும் கூடுதலாக அதிகரித்திருந்தது. எனினும், 1960 களின் பிற்பாதியில் உயர்கல்வியை நாடும் அனைவருக்கும் அதனை வழங்கும் குறிக்கோள் சற்றுப் பின் தள்ளப்பட்டு, பல்கலைக்கழக சேர்க்கைகளில் குறைப்புக்கள் செய்யப் பட்டன. இந்த வகையில், 1966 இல் 14,422 ஆக இருந்து சேர்க்கைகள் 1973 இல் 12,050 ஆக வீழ்ச்சியடைந்திருந்தது. போதியளவில் உயர் கல்விக்கான வசதிகள் இல்லாதிருந்தமையினாலேயே இவ்விதம் குறைப்புக்கள் செய்யப்பட்டிருந்தன. எனவே, 1966 க்கும் 1968 க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் பல்கலைக்கழகங்களின் விவகாரங்களை கருத்தூன்றிக் கவனித்த ஒரு விசாரணைக் குழு, போதிய வசதிகள் இல்லாத நிலையில் பாரிய எண்ணிக்கையில் மாணவர்களை பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்வதன் அபாயம் குறித்து கவனத்தை ஈர்த்தது.

பல்கலைக்கழகங்களில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட மாணவர்களின் எண்ணிக்கையில் வளர்ச்சி ஏற்பட்டு வந்ததுடன் இணைந்த விதத்தில், கல்விப் பீடங்கள் வாரியான மாணவர்களின் பகிர்வில் ஒரு சமனற்ற நிலையும் தோன்றியிருந்தது. கலைத் துறைப் படிப்புக்கள் மற்றும் சட்டம் ஆகிய துறைகளுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட மாணவர்களின் விகிதாசாரம் 1942 இல் 43.6 இலிருந்து 1959 இல் 57.5 ஆகவும், 1966 இல் 77.1 ஆகவும் அதிகரித்துச் சென்றிருந்தது. இந்த சமனற்ற நிலை இரு முக்கியமான பின்விளைவுகளை எடுத்து வந்தது. பல்கலைக்கழகங்களில் குறுநைந்த பட்ச அத்தியாவசிய வசதிகள் குறைவாக இருந்தமையும், ஆசிரியர்/மாணவர் விகிதாசாரம் அதிருப்தி அளிக்கும் மட்டங்களில் இருந்தமையினாலும் அடிக்கடி மாணவர் அமைதியின்மை தோன்றியது. மேலும், கலைத் துறையில் கல்வி கற்று வெளியேறும் பட்டதாரிகளை தொடர்ந்தும் அரச சேவையில் சேர்த்துக் கொள்வது சிரமமான காரியம் என்பதையும் அரசாங்கம் உணர்ந்து கொண்டது. இதன் விளைவாக, 1966 க்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் பல்கலைக்கழக அனுமதிக் கொள்கை, விஞ்ஞான அடிப்படையிலான பாடநெறிகளுக்கு சார்பானதாக உருவாகியது. 1966 இல் 78 சதவீதமாக இருந்த கலைப் பீடத்துக்கான மாணவர் சேர்க்கை படிப்படியாக வீழ்ச்சியடைந்து, 1975 இல் 60 சதவீத மட்டத்தை எட்டியிருந்தது.

அதே வேளையில், பல்கலைக்கழகங்களில் அனுமதி பெறுவது என்பது மிகவும் சிரமமான ஒரு காரியமாக ஆகி இருந்தது. க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சையில் தகைமை பெறுபவர்களில் பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுபவர்களின் சதவீதம் 1953 இல் 24.1 ஆக இருந்து 1966 இல் 11.6 ஆக வீழ்ச்சி கண்டிருந்தது. தோல்வியில் முடிந்த 1971 கிளர்ச்சி, நடுத்தரக் கல்வி அமைப்பிலிருந்து விலகுபவர்கள் மற்றும் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை எதிர் நோக்கிய பட்டதாரிகள் என்போரின் விரக்தியையும் மனக் குமுறலையும் வெளிப்படுத்திக் காட்டிய ஒரு கிளர்ச்சியெனக் கருதப்பட்டது.

உயர் கல்வியையும் தொழில் வாய்ப்புக்களையும் பொருந்தச் செய்வதற்கான முயற்சிகள்

1970 களின் தொடக்கத்தில்; கல்விக்கும் வேலை வாய்ப்புக்குமிடையே மிக நெருக்கமான தொடர்பு நிலவி வரவேண்டுமென டட்லி சியர்ஸ் (1971) அறிக்கையும் ஒஸ்மண்ட் ஜயரத்ன கமிட்டி அறிக்கையும் (1971) ஆணித்தரமாக எடுத்துக் காட்டியிருந்தன. பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் தொழில் முன்னிலை பாட நெறிகளை அறிமுகப்படுத்துவது தொடர்பான தீவிரமான சிபார்சுகளை ஜயரத்ன கமிட்டி முன் வைத்திருந்தது. 1972 இல் தோட்ட முகாமை, மதிப்பீடு,

அட்டவணை 1

படிப்பு நெறி மற்றும் தொழில் நிலை என்பவற்றின் அடிப்படையில் பட்டதாரிகளின் வகைப்படுத்தல்

பாடநெறி	தொழில் செய்வோர் %	தொழிலற்றோர் %	மொத்தம் (எண்ணிக்கை)
கல்விமாணி	100.0	00.0	171
தோட்டமுகாமை, மதிப்பீடு	69.4	30.6	36
பொதுநிதி, வரியிடல்	43.3	56.3	30
வெகுஜனத் தொடர்பு, தகவல்	50.0	50.0	16
நூல்நிலையக் கல்வி	100.0	00.0	04
வணிகவியல்	60.0	40.0	05
வணிக நிர்வாகம்	89.9	11.1	18
பொது நிர்வாகம்	90.0	10.0	10
மானிடவியல் (சிறப்பு)	71.4	28.6	21
மானிடவியல் (பொது)	45.7	54.4	35
சமூக விஞ். (சிறப்பு)	52.6	47.4	57
சமூக விஞ். (பொது)	29.7	70.3	37
மொத்தம்	72.7	27.3	440

மூலம்: ஜீ.ஐ.சி. குணவர்தன (1980), பிரசுரிக்கப்படாத கலாநிதிப் பட்ட ஆய்வேடு, லா ட்ரோப் பல்கலைக்கழகம், அவுஸ்திரேலியா.

பொது நிதி மற்றும் வரி விதிப்பு, வெகுசனத்தொடர்பு மற்றும் கல்விமாணி போன்ற தொழில் முன்னிலைப்பாட நெறிகள் சில பல்கலைக்கழகங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இத்தகைய பாட நெறிகளின் அறிமுகம் பட்டதாரிகளின் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தைக் குறைப்பதற்கு எந்த அளவுக்கு உதவி இருந்தது என்பதனை, இப்பாட நெறிகளைப் பயின்ற முதலாவது தொகுதி மாணவர்கள் பட்டம் பெற்று வெளியேறி இரண்டு வருடங்களின் பின்னர் 1978 இல் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஓர் ஆய்விலிருந்து காண முடிகிறது. அட்டவணை 1 இது குறித்த விவரங்களைத் தருகிறது. இதில் கல்விமாணிப் பட்டத்தைப் பெற்ற பட்டதாரிகள் அனைவரும் முழு அளவில் (பட்டதாரி ஆசிரியர்களாக) வேலை வாய்ப்புக்களைப் பெற்றிருந் தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தொகுத்து நோக்கும் பொழுது, கல்விசார் பாட நெறிகளைப் படித்த பட்டதாரிகளுடன் ஒப்பிடும் பொழுது, வேலை வாய்ப்பினை பெறுவதில் தொழில் முன்னிலைப் பாடநெறிகளைப் படித்தவர்கள் சாதகமான நிலையில் இருந்து வந்தார்கள் என்பதனைக் காண முடிகிறது. ஆனால், தொழில் முன்னிலைப் பாடங்களை படித்தவர்கள் கூட முழுமையாக வேலை வாய்ப்புக் களைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. தொழில் முன்னிலைப் பாடநெறிகளின் அறிமுகம் எதிர் பார்க்கப்பட்ட குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றவில்லை என அந்த ஆய்வு (குணவர்தன, 1980) சுட்டிக்காட்டியிருந்தது. அடுத்து வந்த வருடங்களில், இந்த பாடநெறிகளுக்கான மாணவர் சேர்க்கையை பல்கலைக்கழகங்கள் தாமாகவே படிப்படியாகக் குறைத்துக் கொண்டன.

பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான வேலைகொள் வோரின் எதிர்பார்ப்புக்கள்

வேலை வாய்ப்புச் சந்தையின் தேவைகளின் பின்னணியில் உயர் கல்வியின் தரத்தை மதிப்பிடுவதில் தொழில் துறையைச் சேர்ந்தவர்களின் கருத்துக்களை பயன்படுத்திக் கொள்ளும் விஷயத்தில் அண்மைய வருடங்களில் அதிகளவுக்கு அக்கறை காட்டப்பட்டு வந்துள்ளது. பல்கலைக்கழக கல்வியை பொறுத்தவரையில் வேலை கொள்வோர், ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்கள் என்போர் முக்கிய [illegible]ப்பினர்களாக உள்ளனர். இவர்களில் வேலை கொள்வோர் மிக முக்கியமான ஒரு குழுவினராவர். ஏனெனில், பட்டதாரிகளை வேலையில் சேர்த்துக் கொள்ளும் பொழுது அவர்களின் பட்டங்களின் தரத்தை மதிப்பீடு செய்யும் மிக முக்கியமான பணியை இவர்கள் மேற்கொண்டு வருகிறார்கள்.

ஐக்கிய இராச்சியத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட பெரும்பாலான ஆய்வுகள், வேலை கொள்வோரைப் பொறுத்தவரையில், குறிப்பிட்ட ஒரு துறையில் பெறப்பட்டிருக்கும் சிறப்பான அறிவிலும் பார்க்க ஏனைய வகைகளைச் சேர்ந்த திறன்களையே அவர்கள் மதிக்கிறார்கள் என்பதனை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். பிரிட்டிஷ் கைத் தொழில் துறையும், வணிகத் துறையும் அபிவிருத்தி கண்டு, அடுத்த நூற்றாண்டிலும் போட்டித் திறன் கொண்டவையாக நிலைத்து வர வேண்டுமானால், அத்துறைக்கு பன்முக ஆற்றல்கள் கொண்ட, அனுசரித்துச் செல்லக்கூடிய பட்டதாரிகள் தேவை என்பதனை ஓர் ஆய்வு சுட்டிக் காட்டியிருந்தது. தொடர்பாடல் திறன்கள் மற்றும் குழுவாகச் சேர்ந்து பணிபுரிதல் போன்ற ஆற்றல்களும் வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளன (கோல்ட் ஸ்ட்ரீம், 1991). அண்மையில் 52 கம்பெனிகள் தொடர்பாக மேற்கொள்ளப் பட்ட ஓர் ஆய்வின் போது, சிறந்த தொடர்பாடல் திறன்கள் பட்டதாரிகளின் ஓர் அத்தியாவசிய பண்பாக இருந்து வர வேண்டும் என 90 சதவீதமான வர்கள் தெரிவித்திருந்தார்கள். நல்ல தொடர்பாடல் திறன்கள், பட்டியலில் உச்சத்தில் இருந்து வருவதுடன், தகவல் தொழில்நுட்பத்தின் பாவனையும் சார்புரீதியில் முக்கியமானது எனக் கருதப்பட்டது.

இலங்கையில் மேற்கொள்ளப் பட்ட இதே மாதிரியான ஒரு ஆய்வின்

அட்டவணை 2

பாடநெறி வகை மற்றும் தொழில் நிலை ஏன்பவற்றின் அடிப்படையில் பட்டதாரிகளை வகைப்படுத்தல்

பாடநெறி	தொழில் செய்வோர் %	தொழிலற்றோர் %	மொத்தம்
தொழில் நோக்கிலான பாடநெறிகள்	85.8	14.2	290
தொழில் நோக்கிலான பார்டநெறிகள்(தவிர்ந்த)			
கல்விமாணி	65.8	34.5	119
கல்விசார் பாடநெறிகள்	47.3	52.7	150
மொத்தம்	72.7	27.3	440

முடிவை நோக்குவோம். கல்வி/ வேலைவாய்ப்புத் தொடர்புகளை ஆராய்வதற்காக குணவர்தனவும் மற்றும் சிலரும் (1991) அரசாங்க, ஓரளவு அரசாங்க மற்றும் தனியார் துறையைச் சேர்ந்த (பிரிதிநிதித்துவ மாதிரியிலிருந்து) 93 வேலைகொள்வோரைப் பேட்டி கண்டனர். பட்டதாரி மட்ட ஊழியர்களை வேலைக்குத் தெரிவு செய்யும் பொழுது எத்தகைய ஆற்றல்களும் ஆளுமைப் பண்புகளும் நோக்கப்படுகின்றன என இவர்களிடம் கேட்கப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் தயாரிக்கப்பட்ட பட்டியல் அத்தகைய 29 வகையான ஆற்றல்களையும் திறன்களையும் கொண்டுள்ளது. அவை இங்கு அட்டவணை 3 இல் தரப்பட்டுள்ளன.

அட்டவணை 3

வேலைகொள்வோரால் விரும்பப்படும்
ஆற்றல்கள் / திறன்கள் / இயல்புகள்

எண்	ஆற்றல்/ திறன்/ இயல்பு	அரச துறை	அரை அரச துறை	தனியார் துறை	மொத்தம்
01.	தொடர்புகொள்ளும் திறன்கள் / கருத்துக்களை வெளிப்படுத்தும் ஆற்றல்/ சமர்ப்பிக்கும் திறன்கள்	07	07	20	34
02.	தோற்றம் / நடையுடை பாவனை	04	--	25	29
03.	ஆளுமை	05	08	15	28
04.	ஆட்களுக்கிடையிலான உறவுகள் / அனுசரித்துச் செல்லும் தன்மை / பிறர்மேல் அக்கறை / சமூக ஒத்துணர்வு/ சினேகபாவம் ஒளிவுமறைவற்ற தன்மை / இங்கிதம் / குழுவாக பணிபுரியும் ஆற்றல்	08	08	11	27
05.	தலைமைத்துவம்	05	05	15	25
06.	த்ன்னம்பிக்கை	01	02	10	13
07.	புதிய நிலைமைகளை எதிர்கொள்ளும் ஆற்றல், இசைந்தொழுகுதல் / நெருக்குதல்களின் கீழ் பணியாற்றுதல் / இணைந்துகொள்ளும் சக்தி சீராக்கம் செய்து கொள்ளும் திறன்	02	05	05	12
08.	வேலையில் ஆர்வம்	01	--	10	11
09.	வேலைக்கான சிறப்புத் திறன்கள்	02	--	09	11
10.	ஆக்கத்திறன் / முன்முயற்சி / முன்னோக்கிய பார்வை / யதார்த்த நோக்கு	01	05	04	10
11.	பொதுவான அவையடக்கம் / விநயம் / ஒழுக்காறு / சிநேகபூர்வத் தன்மை	03	--	06	09
12.	முடிவெடுக்கும் திறன் / சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் ஆற்றல்	01	01	05	07
13.	ஏற்பாட்டு ஆற்றல் / முகாமைத் திறன்	01	01	05	07
14.	உணர்வு சமநிலை / மனப் பக்குவம்	02	03	02	07
15.	சிந்தனையாற்றல் / தெளிவான சிந்தனை	03	01	02	06
16.	பொது அறிவு	02	01	03	06
17.	பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல்	02	01	03	06
18.	மதிநுட்பம்	--	--	05	05
19.	நிதி விவகாரத்தொடர்பு அப்பழுக்கற்றதன்மை நேர்மை	01	--	04	05
20.	அர்ப்பணிப்பு / நல்லெண்ணம் நம்பகத்தன்மை	02	--	02	04
21.	விளையாட்டுத் திறன்கள்	01	--	02	03
22	துல்லியம் / விவரங்களில் கவனம்	--	--	03	03
23.	உள்ளார்ந்த ஆற்றல்	--	--	03	03
24.	நடைமுறைத் திறன்கள்	--	--	03	03
25.	திறமை / வேலையை செய்விக்கும் ஆற்றல்	01	02	--	03
26.	ஏனைய துறைகளுக்கு மதிப்பளித்தல் பொதுவான பரந்த மனப்பான்மை	--	02	01	03
27.	இடைவிடா முயற்சி	--	01	01	02
28.	தனிப்பட்ட விற்பனைத் திறன் ஊக்கம்	--	01	01	02
29.	விழிப்பு முழு அளவில் கவனம்செலுத்து;	--	01	01	02

மூலம் : சந்திரா குணவர்தன, எச்.பீ.ஆர். குணவர்தன, டப்.ஜீ.குலரத்ன, எச்.எம்.செனவிரத்ன (1991)

ஆய்வாளர்களின் கேள்விக்குப் பதில் அளித்த 93 பேரில் 34 பேர் தொடர்பாடல் திறன்களுக்கே முதல் ஸ்தானத்தை அளித்திருந்தார்கள். தொழிலுக்கான விஷேட திறன்கள் 9ஆவது இடத்தையே பெற்றிருந்தன. மேலும், தொழிலில் சேர விரும்பும் ஊழியர்கள் ஆங்கில மொழியில் திறமை பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதனை பெரும்பாலான வேலைகொள்வோர் வலியுறுத்தி இருந்தனர். வேலையை செய்வதற்கு, சம்பந்தப்பட்ட விடயம் தொடர்பான அறிவு அத்தியாவசியமாக இருக்கும் நிலையில் மட்டுமே அது முக்கியமானதாகக் கருதப்பட்டது.

மேலே உள்ள விவரங்கள் முக்கியமான சில தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. முதலாவதாக, தற்பொழுது மிதமிஞ்சிய அளவுக்கு பரீட்சை நோக்கில் வழிப்படுத்தப் பட்டிருக்கும் பாடசாலைகளினதும் பல்கலைக்கழகங்களினதும் பங்கு குறித்த ஒரு மீள் பரிசீலனையை இந்த ஆய்வுகள் அவசியப்படுத்துகின்றன. பரீட்சையில் ஆகக்கூடுதலான புள்ளிகளைப் பெறும் நோக்கில் மாணவர்கள் முடிவில்லாமல் டியுசன் வகுப்புக்களை துரத்திச் செல்லும் நிலை அவர்களுடைய பிள்ளைப் பருவத்தை அவர்களிடமிருந்து தட்டிச் சென்றுள்ளது. குறிப்புக்களை எழுதுதல், மனனம் செய்தல் மற்றும் பரீட்சையின் போது விரிவுரை குறிப்புக்களை மீள ஒப்புவித்தல் என்பவற்றைக் கொண்ட நடைமுறையை பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான பல குழுக்கள் மீண்டும் மீண்டும் குறை கூறி வந்துள்ளன. கல்வி மிதமிஞ்சிய அளவுக்கு பரீட்சை வழிப்பட்டதாக இருந்து வரும் பொழுது, ஏனைய தனிநபர், சமூக திறன்கள் அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை இழந்து விடுகின்றன. சமூக விழுமியங்களையும் நெறிமுறைகளையும் மாணவர்களின் உள்ளங்களில் பதியச் செய்வது கல்வியின் ஒரு முக்கிய பணியாக உள்ளது எனக் கருதப்படுகிறது. ஆனால், இப்பொழுது இவை புறக் கணிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

இரண்டாவதாக, கல்வியை வேலை வாய்ப்புடன் பொருந்தச்

(25 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

தேசிய கண்ணோட்டத்தில் உயர் கல்வியின் குறிக்கோள்கள்

("உயர்கல்விக் கொள்கை – 1995" என்ற தலைப்பிலான தேசிய செயலமர்வில் மத்திய வங்கி ஆளுனர் ஏ.எஸ் ஜயவர்தன வாசித்த கட்டுரை)

ஓரிரு பத்திரிகைகளில், "மானிட முகத்துடன் கூடிய திறந்த பொருளாதாரம்" போன்ற ஒரு சில வாசகங்களைத் தவிர அரசாங்கத்தின் பரந்த மட்டத்திலான தேசிய பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் ஒரு தெளிவின்மை காணப்படுகின்றது எனத் தெரிவிக்கப்பட்ட கருத்துக்களைக் கேட்ட போது நான் வியப்புற்றேன். இதனை இங்கு திருத்த விரும்புகின்றேன். தற்போதைய அரசாங்கம் தனது கொள்கைகளை மிகவும் விரிவான அளவில் முன்வைத்துள்ளது; இந்த அளவுக்கு எந்த ஒரு அரசாங்கமும் கடந்த 40 வருட காலத்தில் கொள்கைகளை முன்வைக்கவில்லை என்றே கருதுகின்றேன். 1994 செப்டம்பர் 13ஆம் திகதியன்று வெளியிடப்பட்ட கொள்கை விளக்கம், 1995 ஜனவரி 6ஆந் திகதியன்று வெளியிடப்பட்ட கொள்கை விளக்கம் போன்ற ஆவணங்களிலும், இரண்டு வரவு செலவுத்திட்ட உரைகளிலும் உயர் கல்விக் கொள்கையையும் உள்ளடக்கிய விதத்தில் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் யாவும் திட்டவட்டமாக எடுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

தற்போதைய அரசாங்கம் கல்விமான்கள், தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மற்றும் தனியார் துறை பிரதிநிதிகள் ஆகியோரைக் கொண்டு தேசிய அபிவிருத்தி கவுன்சில் ஒன்றினை உருவாக்குவதற்கு உத்தேசித்துள்ளது. இந்த கருத்தரங்கில் நீங்கள் எடுக்கும் முடிவுகள் கல்வித் துறைக்கான மிகுந்த பயனுள்ள உள்ளீடுகளாக இருந்துவர முடியும். மத்திய ஆலோசனைக் குழு, பல்கலைக்கழகங்கள், புத்தி ஜீவிகள் மற்றும் தனியார் துறை பிரதிநிதிகள் என்போருக்கிடையில் இடம்பெறும் கருத்துப் பரிமாற்றத்தின் தொடக்கமாக இது அமையும். 1994 செப்டம்பரில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தின் கொள்கை விளக்கம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

"அரசாங்கம், சந்தைக் கட்டமைப்பொன்றுக்குள் உறுதியான தேசிய பொருளாதாரமொன்றைக் கட்டி எழுப்புவதற்கு தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டுள்ளது. உள்நாட்டு மற்றும் வெளிநாட்டு தனியார் துறையே வளர்ச்சியின் மிக முக்கியமான உந்து சக்தியாக இருந்து வரும். துரிதமான தனியார்துறையின் அபிவிருத்திக்கு முழு ஆளவில் ஆதரவாக இருந்து வரக்கூடிய நிறுவன ரீதியான கட்டமைப் பொன்றை வழங்குவதே அரசின் பங்காக உள்ளது. இதனை மிகவும் செயல் தாக்கமான முறையில் மேற்கொள்வதற்கென, அரசாங்கம், சந்தைகளுக்குத் துணை நிற்கும் சந்தை நட்புக் கொள்கைகளை முன் எடுத்துச் செல்லும். இதன் பிரகாரம், சந்தைகள் தாக்கமான முறையில் செயற்பட முடியாதிருக்கும் துறைகளுக்கு மட்டுமே அரசாங்கத்தின் தலையீடு வரையறுக்கப்பட்டிருக்கும்."

இது அரசாங்கத்தின் கொள்கை என்ன என்பதனை தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அது அடிப்படையில் தனியார் துறையின் பொருளாதார நடவடிக்கையை மேம்படுத்தும். ஆனால், அரசாங்கம் வெறுமனே கைகட்டிப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்பதனை இது குறிக்கவில்லை. சந்தைகள் சரிவர செயற்படாத துறைகளில் அது முனைப்புடன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும். சந்தை செயற்படாத இடம் என்பது,சந்தை விலையைச் செலுத்திப் பொருட்களை வாங்க முடியாதவர்களுக்கு பொருட்களை வழங்குவ தாகும். சந்தையில் திறம்பட செய்படாத சில பொருட்கள் உள்ளன; இதற்கு மிகச் சிறந்த உதாரணம் கலங்கரை விளக்கமாகும். அதாவது, ஏனைய மாலுமிகள் அதனை உபயோகித்துக் கொள்வதை நீங்கள் தடுக்க முடியாது. அதே போல பாதைகள், பாலங்கள் போன்றவையும் சந்தைப்படுத்த முடியாதவை எனக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால், இன்று பாதைகளின் பாவனையை சந்தைப்படுத்தக் கூடியதாக மாற்ற முடியும்; விமான நிலையங்களையும் சந்தைப்படுத்த முடியும். ஆனால், சந்தை தோல்வியடையக் கூடிய பல சந்தர்ப்பங்கள் உள்ளன. இதற்கான மிகச் சிறந்த உதாரணம் கல்வித் துறையாகும். பிள்ளைகளை நீங்கள் கல்வியூட்டி வளர்க்கும் பொழுது, அவர்கள் சமூகத்துக்குப் பயனுள்ள பிரஜைகளாக வளர்ந்து வருகிறார்கள். அதன் காரணமாக,கல்வியை ஒரு சந்தைப் பண்டமாக கருத முடியாதுள்ளது. ஒரு மருத்துவராக பொறியியலாளராக அல்லது ஆசிரியராக நீங்கள் செய்யும் தொழிலின் மூலம் தனிப்பட்ட அனுகூலங்களை நீங்கள் பெற்றுக் கொள்ளலாம். ஆனால், இதில் வேறு சில அனுகூலங்களும் உள்ளன. அவற்றை முழுச் சமூகமும் பெற்றுக் கொள்வதுடன், சந்தைக் கணிப்பீடுகளுக்கு அவை உட்படுவதில்லை. அயலில் வாழும் புத்திக் கூர்மை கொண்ட ஒரு பிள்ளை ஏனைய பிள்ளைகளுக்கு உதவ முடியும். இந்த வெளிக் காரணிகள் சமூகத்துக்கு பயனளிப்பவையாகும். கல்வி சட்டத்தை மதிக்கும் பிரஜைகளை உருவாக்குகின்றது; சிறந்த வேளாண்மை நடைமுறைகள் உயர் உற்பத்தித் திறனுக்கு வழிகோலும். இந்த அனுகூலங்கள் கல்வியிலிருந்து வரும் வெளிக் காரணிகளாகும். சந்தை இப்புறக் காரணிகளை கவனத்தில் எடுக்கத் தவறுகின்றது. அத்தகைய நிலைமைகளில், அரசாங்கம் தானாகவே முன்வந்து தலையிட்டு அடிப்படைச் சேவைகளை வழங்குவதுடன், அதன் மூலம் பொருளாதாரம் வளர்ச்சியடைவதற்கு உதவுகின்றது.

அரசாங்கங்கள் எவ்வாறு தலையிடுகின்றன? இலங்கையை பொறுத்தவரையில் அரசாங்கம், கல்வியின் மீது தேசிய வருமானத்தில் ஒரு பெருந்தொகையை செலவிட்டு வருகின்றது. 1950 களின் பிற்பகுதியிலும் 1960 களிலும் கல்வியின் மீதான அரசாங்கச் செலவினம் மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தியில் சுமார் 4 சதவீதமளவில் இருந்து வந்தது. இது 1970 களில் 2.5 வீதமாக வீழ்ச்சி கண்டிருந்ததுடன்,இன்று 3 சதவீதத்துக்கு சற்று உயர்வாக இருந்து வருகின்றது. இத்துறைக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டினை அதிகரிப்பது தொடர்பான ஓர் அர்ப்பணிப்புணர்வு அரசாங்கத்திடம் இருந்து வருகின்றது. உயர் கல்வியைப் பொறுத்தவரையில், தற்போதைய ஒதுக்கீடு மொ.உ.உ யின் சுமார் 0.5% ஆக உள்ளது. "அனைவருக்கும் பொதுக் கல்வி" என்ற கோட்பாடு மக்களின் ஆக்கத் திறனை உயர்த்துவதனால், அக் கல்வியை வழங்குவதற்காக அத்துறையில் ஏற்படும் சந்தை, தோல்வி ஒரு காரணமாக முன்வைக்கப்படுகின்றது. இந்தக் கல்வியமைப்பு முழுவதும் சந்தைத் தோல்வியை எடுத்து வரக்கூடியதாக உள்ளதா? இத்துறையில் சில உயர் மட்டங்களில் சந்தை சிறப்பாகச் செயற்பட முடியாதா? இந்த விடயத்தை எனது முக்கிய கூற்றாக இங்கு எழுப்ப விரும்புகின்றேன். இப்பொழுது அரசாங்கத்தின் தோல்வி குறித்து குறிப்பிடப்பட்டு வருகின்றது. அரசாங்கங்கள் ஏன் தோல்வி யடைகின்றன? இந்த விடயம் பொதுவாக இங்கு இடம்பெறும் கருத்தரங்குகளை போன்ற இடங்களைத் தவிர வேறு இடங்களில் கலந்துரையாடப்படுவதில்லை.

பெருமளவுக்கு விஷயங்களை அறிந்த ஆட்கள் அரசாங்க நிர்வாக அமைப்புக்களை கொண்டு நடத்துவதில்லை. இது ஒரு உலகம் தழுவிய பிரச்சினையாகும். இரண்டாவதாக, ஓர் அரசாங்கத்தை பொறுத்தவரையில் ஒருமித்த தன்மை குறித்த கோட்பாடு உள்ளது. அதாவது, நாங்கள் எதனைச் செய்கின்றோமோ அதனை எல்லா இடங்களிலும் பிரயோகிக்கக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். ஒரே அளவிலான சேவைக் காலத்தைக் கொண்ட ஒரு தலைசிறந்த வரலாற்றுப் பேராசிரியரும் ஒரு சாதாரண பேராசிரியரும் இருப்பதாக வைத்துக் கொள்வோம். அவர்கள் இருவருக்கும் ஒரே அளவு சம்பளம் தான் செலுத்தப்பட வேண்டும். ஏனென்றால், அரசாங்கத்தினால் செய்யும் வேலையின் தரத்திற்கு ஏற்ப சம்பளம் கொடுக்க முடியாது.

வேளாண்மை, கைத்தொழில், சேவைகள் மற்றும் வர்த்தகம் போன்ற துறைகளிலேயே நாட்டில் வேலை வாய்ப்புக்கள் இருந்து வருகின்றன. பல்கலைக்கழகங்கள் இத்துறைகளின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்து வருகின்றனவா ? அதிகார அமைப்புக்கள் பொதுவாக நிரம்பலினால் தூண்டப்பட்டவையாக இருந்து வருவதுடன், கேள்வியால் தூண்டப்பட்டவையாக இருப்பதில்லை. இதற்கான ஒரு உதாரணம், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளில் நடத்தப்படும் பாடநெறிகளாகும். அத்தகைய பாடநெறிகளில் பல ஆசிரியர்கள் அத்துறைகளில் கிடைப்பதால் நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. அத்தகைய திறன்களில் பயிற்றப்பட்டவர்களின் தேவை இருந்து வருவதன் காரணமாக அவை நடத்தப்படுவதில்லை. என்றோ ஒரு நாள் தமக்கு ஒரு தொழில் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் மாணவர்கள் ஒவ்வொரு பாடநெறிகளையும் விரும்பிக் கற்கிறார்கள். சந்தையில் கேள்வி நிலவி வரும் திறன்களைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ள ஆட்களை உருவாக்கக்கூடிய விதத்தில் கல்வி வடிவமைக்கப்படுதல் வேண்டும்? கடந்த காலத்தில் பெரும்பாலான பல்கலைக்கழக பட்டதாரிகள் அரசாங்க சேவைக்குள் உறிஞ்சிக் கொள்ளப்பட்டார்கள். இன்று அந்த நிலைமை இல்லை. அரசாங்கத் துறையில் தொழில் வாய்ப்புக்கள் சுருங்கி வருகின்றன. தொழில்களுக்காக தனியார் துறையை நாடவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. எனவே, இத்தகைய ஒரு பின்னணியில், பல்கலைக்கழகங்களும் தனியார் துறைக்குமிடையே ஒரு கருத்துப் பரிமாற்றம் இடம்பெற வேண்டியுள்ளது. மேலும், இன்றைய சூழ்நிலையில் ஒரு சர்வதேச பரிமாணமும் உள்ளது. கடுமையான போட்டி நிலவி வரும் சர்வதேச சந்தையில் தர நிர்ணயங்களை எதிர்கொள்ளக்கூடிய விதத்தில் பொருட்கள் உற்பத்தி செய்யப்படல் வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிடில் எந்த ஒரு தொழிற்துறையும் நிலைத்திருக்க முடியாது.

கல்விக் கொள்கைகளை உருவாக்குவதில் சமத்துவம் என்பது மிக முக்கியமான ஒரு காரணியாக இருந்து வந்துள்ளது. உயர் கல்வியைத் தொடர்வதற்கு வறுமை ஒரு தடைக்கல்லாக இருக்கக்கூடாது. ஆனால், அனுமதிக்கான தர நிர்ணயத்தை தாழ்த்துவதன் மூலம் மாணவர்களை பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளும் ஒரு கொள்கையை நாங்கள் பின்பற்ற வேண்டுமா ? இது சுய முயற்சியை தளர்வடையச் செய்து, உன்னதமான நிலையை எட்டும் ஒரு விருப்பினையும் ஊக்கமிழக்கச் செய்கின்றது. இன்று இதன் காரணமாக சில பெற்றோர் தமது சொத்துக்களை கூட விற்று, உயர் கல்விக்காக தமது பிள்ளைகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்புகின்றனர். இது அரசாங்கக் கொள்கையின் தோல்வியை எடுத்துக் காட்டும் ஒரு விடயமாகும்.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் தனியார் துறைக்குமிடையிலான மிக நெருக்கமான பிணைப்பும் ஓர் உடனடித்தேவையாக உள்ளது. தகுதி வாய்ந்த உள்ளூர் ஊழியர்கள் குறைவாக இருப்பதனால் இலங்கை முதலீட்டுச் சபையின் பல செய்திட்டங்கள் வெளிநாட்டினரை வேலையில் அமர்த்தியுள்ளன. தென் மாகாணத்தில் நிறுவுவதற்கு உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கும் பெற்றோலிய சுத்திகரிப்பு செய்திட்டத்துக்கு பெருந்தொகையான இரசாயனப் பொறியியலாளர்கள் தேவைப்படுகிறார்கள். அவர்களை வெளிநாடுகளிலிருந்தே பெற வேண்டியுள்ளது. இலங்கை மத்திய வங்கி ஒவ்வொரு வருடமும் மேலும் 50 பொருளியலாளர்களை வேலையில் அமர்த்த முடியும். நான் தொடர்ச்சியாக பல்கலைக்கழகங்களுடன் தொடர்புகளை வைத்துக் கொண்டு வருகிறேன். ஆனால், இத்தகைய பொருளியலாளர்களைப் பெறுவது சிரமமாக உள்ளது. கருத்துப் பரிமாற்றம் இடம் பெற்ற பின்னரும்கூட தேவைகள் நிறைவு செய்யப்படவில்லை. எமது பல்கலைக் கழகங்கள் தனிமைப்படுத்தப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில் இயங்கி வருகின்றன என்பதனை இது எடுத்துக் காட்டுகின்றது. பல் கலைக்கழகங்களையும் பொருளாதாரத்தையும் மிக நெருக்கமாக அருகருகே எடுத்துவர வேண்டிய தேவை இப்பொழுது தோன்றியுள்ளது.

ஜேர்மனியில் இது மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. அங்கு பாடசாலையை விட்டு விலகும் ஒரு மாணவர் ஒரு நிறுவனத்தில் சேர்ந்து கொள்கிறார். அந்நிறுவனத்தில் சில வருடங்கள் வேலை செய்த பின்னர் மேல் படிப்புக்காக அவர் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் அல்லது ஒரு தொழில்நுட்பக் கலலூரியில் சேர்கிறார். இப்பயிற்சிக்காக அந் நிறுவனம் செலவு செய்கின்றது. அந்த நிறுவனத்துக்கு அவர் திரும்பி வந்து சில வருடங்கள் பணியாற்றிவிட்டு மீண்டும் மேல் படிப்புக்களை மேற்கொள்வதற்குச் செல்கிறார். இந்தப் பின்னணியில், கல்வி நிறுவனங்களுக்கும் பட்டதாரிகளை வேலைக்கு அமர்த்தும் நிறுவனங்களுக்குமிடையே தொடர்ச்சியான ஒரு கருத்துப் பரிமாற்றம் இடம் பெற்று வருகிறது. கல்வி தனியார் துறையினால் நிதிப்படுத்தப்பட்டதாக இருந்து வருவதுடன், வரி செலுத்துவோருக்கு ஒரு சுமையாக அது இருப்பதில்லை. இது சந்தை வழிப்பட்ட முறையாகும். பல்கலைக்கழகங்கள் போட்டிச் சூழ்நிலையில் இயங்கி வருவதுடன், கல்வி கற்க விரும்புகின்றவர்கள் சிறந்த நிறுவனத்தைத் தெரிவு செய்து கொள்ளலாம். இந்த நிகழ்வுப்போக்கில் பல்கலைக்கழகங்கள் தம்மை தரச் சிறப்பு மிக்க மையங்களாக வளர்த்துக் கொள்கின்றன.

பல்கலைக்கழக கல்வி அரசாங்க ஏகபோகமாக இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சந்தைப்படுத்தக்கூடிய ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்வதற்கான உயர் கல்வியின் செல்நெறி அரசாங்கக் கொள்கையுடன் இணக்கமானதாகவே உள்ளது. மாணவர்கள் தொழில் வாய்ப்புக்கான எவ்வித உத்தரவாதமுமில்லாமல் வீணே அலைந்து திரியும் ஒரு முறைக்குள் தள்ளப்படுவதிலும் பார்க்க இது சிறந்ததாகும்.

(23 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

செய்வது, வெறுமனே கல்வியை அதிகளவுக்கு தொழில்களை நோக்கி நெறிப்படுத்துவது எனக் கருத முடியாது என்பதனை இந்த ஆய்வுகள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏற்கனவே சுட்டிக் காட்டப்பட்டது போல, பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் இது தொடர்பாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு பரீட்சார்த்தம் தோல்வி கண்டுள்ளது. விரிவான பொதுக் கல்வியொன்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட திறன்களின் பயிற்சி குறித்தே இப்பொழுது பேசப்பட்டு வருகிறது.

மூன்றாவதாக, இத்தகைய எதிர் பார்ப்புக்கள் இலங்கையில் கல்வியின் தரத்தில் எத்தகைய தாக்கங்களை எடுத்து வருகின்றன ? அவசியப்படும் பல மேலதிக தேவைப்பாடுகளில் ஆங்கில அறிவு மிக முக்கியமான ஒன்றாக இருந்து வருகின்றது. போதிய ஆங்கில அறிவின்மையால் தமது தகைமைகளை சந்தைப்படுத்தக்கூடிய ஆற்றல் குறைவடைந்துள்ளது என்பதனை பெரும்பாலான இளைஞர்கள் ஒருவித குரோத உணர்வுடன் நோக்குகிறார்கள். ஆங்கில அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு தமது வீட்டுச் சூழலோ அல்லது பாடசாலை பல்கலைக்கழகச் சூழலோ தமக்குச் சாதகமானவையாக இருந்து வரவில்லை எனக் கருதும் அவர்கள் இந்நிலைமை குறித்து தார்மீக கோபம் கொள்கிறார்கள்.

தொழில் துறையின் இத்தகைய எதிர்பார்ப்புக்கள் பல்கலைக்கழகங்களின் கல்வியின் தரத்தை நிர்ணயிப்பதற்கு அவசியமான அளவுகோலை நாங்கள் இனங்கண்டு கொள்வதற்கு உதவுகின்றன. எனினும், இத்தகைய அளவுகோல்களை நிரந்தரமாக வைத்திருக்க முடியாது. முன்னுரிமைகள் எதிர்காலத்தில் மாற்றமடையலாம்.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழக கல்வி : சில பிரச்சினைகளும் அவசியமான மாற்றங்களும்

பேராசிரியர் டப்.டி.லக்ஷ்மன்
(துணை வேந்தர், கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்)

இலங்கையில் பல்கலைக்கழக கல்வி முறை ஆரம்பித்து இப்பொழுது ஒரு நூற்றாண்டு காலம் கடந்து சென்றுள்ளது. 1870 இல் முதலாவதாக கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரி ஸ்தாபிக்கப்பட்டமையை இலங்கையில் பல்கலைக்கழக அமைப்பின்ஆரம்பமாக குறிப்பிடலாம். ஆனால், நாட்டின் முழுமையான பல்கலைக்கழகமான இலங்கை பல்கலைக்கழகம் 1940 களிலேயே ஸ்தாபிக்கப்படடது. இந்த தனியொரு பல்கலைக்கழகம் இப்பொழுது 13 பல்கலைக்கழகங்கள் அளவில் பெருக்கம் கண்டுள்ளது. இவை 1978 இன் 16ஆம் இல, பல்கலைக்கழக சட்ட ஏற்பாடுகளின் கீழ் செயற்பட்டு வருகின்றன. இலங்கையில் இவ்விதம் பல்கலைக்கழகங்கள் பெருக்கம் கண்ட விகிதமும் மாணவர் பெருக்க விகிதமும் எந்த அளவுகோல்களின் கீழ் நோக்கினாலும் மிகத் துரிதமான வையாகவே தென்படுகின்றன. இது நிரம்பல் வழியினால் தூண்டப்பட்ட ஒரு விரிவாக்கமாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அதாவது, க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சையில் சித்தியடைந்து பல்கலைக் கழகங்களுக்கு அனுமதி கோரும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை இடையறாது அதிகரித்து வந்தமைக்கு எதிர் விளைவு காட்டும் முகமாகவே அரசாங்கம் ஏற்கெனவே இயங்கி வரும் பல்கலைக்கழகங்களை விரிவாக்கியும் புதிதாக பல்கலைக்கழகங்களை உருவாக்கியும் வந்தது.

கடந்த காலத்தின்போது நாட்டின் கல்வியமைப்பில் பல மாற்றங்கள் இடம் பெற்று வந்துள்ளன. குறிப்பாக, 1970 களில் க.பொ.த. (சாதாரண தர) பரீட்சை தொடர்பாக ஒரு புதிய பொதுக் கல்வி பாடத்திட்டம் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. இந்த மாற்றங்களுக்கு மத்தியிலும் கூட, இன்னமும் இலங்கையில் பள்ளிக் கல்வி அறிவு நோக்கிலான கல்வி முறையாக இருந்து வருவதுடன், அறிவுத் திறன்களை பெற்றுக் கொடுப்பதிலேயே அதிகளவுக்கு அழுத்தம் காட்டப்பட்டு வருகின்றது என வாதாட முடியும். அது முக்கியமாக பல்கலைக்கழகப் பிரவேசத்தை நோக்கமாகக்கொண்டே நெறிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. இக் கல்விமுறை ஒரு பிள்ளையின் பள்ளி வாழக்கையில் தொழில் மற்றும் ஏனைய துறைகளிலான ஓர் அறிவினை பெற்றுக் கொள்வதற்கு எத்தகைய வாய்ப்பையும் வழங்குவதில்லை. அது மிகவும் உயரமான ஒரு பிரமிட் கட்டமைப் பாகவே தென்படுகிறது. அதாவது, எந்த ஒரு வருடத்திலும் ஆரம்பக் கல்வியில் சேர்ந்து கொள்ளும் 100 மாணவர்களில் இறுதி இலக்கான பல்கலைக்கழக அனுமதியை ஒருவர் அல்லது இருவர் மட்டுமே பெற்றுக் கொள்கிறார்கள். பள்ளிக் கல்வியின் பல்வேறு கட்டங்களிலும் கல்வியை இடையில் விட்டுச் செல்பவர்களின் சதவீதங்கள் மிக உயர்வாக இருந்து வருவதே இதற்கான காரணமாகும். ஐக்கிய அமெரிக்கா மற்றும் ஜப்பான் போன்ற நாடுகளில் பல்கலைக் கழகங்களில் சேர்ந்து கொள்பவர்களின் சதவீதம் சுமார் 50% வரையில் இருந்து வருவதுடன், சில மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் ஆசியாவின் புதிதாக தொழில் வளர்ச்சி கண்டு வரும் சில நாடுகளிலும் இது 10-20 சதவீதம் வரையில் இருந்து வருகின்றது. இலங்கையில் தற்பொழுது நிலவி வரும் கல்வி முறை, விரும்பப்படும் இலக்கான பல்கலைக்கழக அனுமதியை பெற்றுக் கொள்வதில் தோல்வி காணும் பெருந்தொகையான இளைஞர்களை ஒரு விரக்தி நிலைக்குள் தள்ளியுள்ளது.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழகக் கல்வி ஒரு சில அடிப்படை எடுகோள் களின் மீது தங்கியுள்ளது. அவை இங்கு பெறுமதி சார்ந்த எடுகோள்களின் ஒரு தொடராக முன் வைக்கப்படு கின்றன. இந்த எடுகோள்கள் தொடர்பான இக்கட்டுரை ஆசிரியரின் சிந்தாந்த நிலைப்பாடுகள் அவற்றுடன் தரப்படவில்லை. இக்கட்டுரையில் பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டதாரி மாணவர் கல்வி தொடர்பாகவே கவனம் செலுத்தப்படுகின்றது என்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

(i) பல்கலைக்கழகக் கல்வி ஓர் அரச துறை நடவடிக்கையாக இருந்து வர வேண்டும். இந்த எடுகோளின் பலம் 1980 களில் வட கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியின் ஸ்தாபிதத்தின் மூலம் பரீட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டது. இந்தப் பிரச்சினை இறுதியில் தீர்க்கப்பட்ட விதம் இந்த எடுகோளின் மேலும் புதிய முனைப்புடனான வலியுறுத் தலுக்கு இட்டுச் சென்றது. பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான இந்த பொதுத்துறை ஏகபோகம், கடந்த காலங்களின் போது கல்வி நிறுவனங்கள் உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகங் களினால் வழங்கப்படும் பட்டங்களுக்காக மாணவர்களை பயிற்றுவிப்பது தொடர்பாக மறைமுகமான ஒரு வழியில் நலிவுற்று வந்திருப்பதனைக் காண முடிகிறது. எவ்வாறிருப்பினும், தமது சொந்தப் பட்டங்களுக்காக மாணவர்களை பயிற்றுவிக்கும் தனியார் துறையைச் சேர்ந்த எந்த ஒரு நிறுவனமும் நாட்டில் இப்பொழுது இயங்கி வரவில்லை. எனினும், வருங்காலத்தில் அத்தகைய நிறுவனங்களை உருவாக்குவது தொடர்பான உத்தேசங்கள் மற்றும் திட்டங்கள் என்பன குறித்து நாங்கள் அறியக்கூடியதாக உள்ளது.

(ii) முதல் பட்ட மட்டம் வரையிலான பல்கலைக்கழகக் கல்வி கல்விக்

கட்டணங்கள் எதுவுமின்றி இலவசமாக வழங்கப்பட வேண்டும்; அத்துடன், அத்தகைய பட்டப் படிப்பு நிகழ்ச்சித் திட்டங்களுக்காக பல்கலைக்கழகங்களுக்கு அனுமதிக்கப்படுவதற்கு தகைமை பெறுவோருக்கு புலமைப் பரிசில்கள் மற்றும் உபகார நிதிகள் என்பவற்றின் வடிவில் வாழ்க்கை செலவுக் கொடுப்பனவுகள் வழங்கப்படுதல் வேண்டும். பதிவு செய்தல் கட்டணம், பரீட்சைக் கட்டணம், அறவிடப்படும் ஏனைய கட்டணங்கள் என்பனவும் விடுதி வசதிகள் வழங்கப்படும் பொழுது அவற்றுக்காக அறவிடப்படும் வாடகைக் கட்டணங்களும் பெயரளவு விகிதங்களிலும் பெருமளவுக்கு மானியப்படுத்தப் பட்ட மட்டங்களில் இருந்து வருகின்றன. பல்கலைக்கழகங்களில் தற்பொழுது பயின்று வரும் மாணவர்களும் அவ்வாய்ப்பினைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு எதிர்பார்த்திருப்பவர்களும் நாட்டில் வாழும் மக்களில் பெரும்பாலானவர்களும் இலவசக் கல்வி என்பது தமது மாற்றமுடியாத ஓர் அடிப்படை உரிமையாக இருந்து வருகின்றது என கருதுகிறார்கள்.

(iii) பல்கலைக்கழகங்களுக்கான அனுமதி ஒளிவுமறைவற்ற ஓர் அளவுகோலை அடிப்படையாகக் கொண்ட விதிமுறைகளின் கீழ், மையக் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்ட முறையில் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். இதில் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் காணப்படும் பல்வேறு அளவுகளிலான கல்வி வசதிகளுக்கு ஏற்ப நிறையேற்றப்பட்ட க.பொ.த. (உயர்தர) பரீட்சையின் முடிவுகளின் மூலம் திறமையை நிர்ணயம் செய்யும் முறை ஒரு முக்கிய பங்கினை வகிக்கின்றது. கிடைத்து வரும் வரையறுக்கப்பட்ட வாய்ப்புக்களை தமக்காகவே ஒதுக்கிக் கொள்ளும் நோக்கில் க.பொ.த. (உயர்தர) மாணவர்களும் அவர்களுடைய பெற்றோர்களும் விருப்பம் கொண்டிருப்பதனால் பல்கலைக் கழகங்களில் பட்டதாரிப் படிப்பு தொடர்பாக பன்முக பிரவேச வழிகள் அபிவிருத்தி செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை.

(iv) பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்த கல்விசார் மற்றும் கல்வி சாரா ஆளணியினருக்கு வழங்கப்படும் வேதனங்கள் மற்றும் ஏனைய நலன்கள் என்பன தொடர்பாக மத்திய கட்டுப்பாட்டு முறையொன்றுக் கூடாக பல்கலைக்கழகங்களிடையே ஒரே சீரான தன்மை உறுதிப்படுத்தப்படுதல் வேண்டும். மேலும், இந்த ஆளணியினரின் ஆட்சேர்ப்பு மற்றும் பதவி உயர்வுத் திட்டங்கள், மாணவர்களுக்கு வழங்கப்படும் மானியங்கள் மற்றும் ஏனைய விவகாரங்கள் தொடர்பாகவும் இந்த ஒருமித்த தன்மை நிலவி வர வேண்டும். கோட்பாட்டு ரீதியில் தற்பொழுது செயற்பட்டு வரும் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களினாலும் வழங்கப்பட்டு வரும் பட்டங்கள் ஒரே தரத்தவை என உத்தியோகபூர்வ நோக்கங்களுக்காக கருதப்பட்டு வந்த போதிலும், அவை தரத்தில் வேறுபட்டுள்ளன என்பதும், அவை தொடர்பான மதிப்பீடொன்றினை மேற்கொள்ளுமாறு கேட்டுக்கொள்ளப்படும் பலரால் அவ்விதம் கருதப்பட்டு வருகின்றன என்பதும் நன்கு அறியப்பட்ட ஒரு விடயமாகும்.

இலங்கையின் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி மாணவர் கல்விக் கட்டமைப்பு மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்ட அடிப்படை எடுகோள்கள் மீதே கட்டியெழுப்பப்பட்டுள்ளது. இவை பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வழங்கப்பட்டு வரும் மூலவளங்களின் அளவு மற்றும் தரம் என்பவற்றிலும், அவற்றின் சேவைகளின் தரத்திலும் மிக முக்கியமான தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ளன. மேலும், இந்த நிறுவனங்களின் நடைமுறைகள் மற்றும் முகாமை முறைகள் என்பன தொடர்பாகவும் இந்த எடுகோள்கள் முக்கியமான தாக்கங்களை எடுத்து வருகின்றன. இறுதியாக, கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும் மூல வளம் மற்றும் முகாமை பிரச்சினைகள் என்பன தொடர்பான விடயங்களுக் கூடாக செயற்படும் இந்த எடுகோள்கள் பல்கலைக்கழக அமைப்பிலிருந்து வெளியேறும் ஆட்களின் தரத்தின் மீதும் ஒரு தாக்கத்தை எடுத்து வருகின்றன.

பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான அரச ஏகபோகம் மாற்ற முடியாத புனிதமான ஒரு கோட்பாடாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் பொழுது, இத்துறையில் தனியார் மூலதனம் பிரவேசிப்பது திட்டவட்டமாகத் தவிர்க்கப்படுகிறது. தனியார் மன்றங்களை நிறுவுதல் மற்றும் பல்கலைக்கழகங்களுக்குள் தனியார் அறக் கட்டளைகளை ஸ்தாபித்தல் போன்ற நடைமுறைகள் இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் இன்னமும் அபிவிருத்தியடையாத நடைமுறைகளாகவே இருந்து வருகின்றன. இதன் விளைவாக, பல்கலைக்கழக அமைப்புக்குள் வரும் தனியார் நிதிகளின் பாய்ச்சல் மிக அற்பமானதாகவே இருந்து வருகின்றது. தனிப்பட்ட கொடையாளர்களின் சமூக அந்தஸ்து நோக்கங்களுக்காகவோ அல்லது அத்தகையவர்களின் கொடை நோக்கங்களுக்காகவோ கூட இவற்றை மேற்கொள்ள முடிவதில்லை. எனவே, இந்த நிலையில், பல்கலைக்கழகங்களின் உயிர் வாழ்க்கையும் வளர்ச்சியும் அரசாங்கம் அவற்றுக்கு ஒதுக்கக்கூடியதாக இருக்கும் நிதி ஆதாரங்களிலேயே பெருமளவுக்குத் தங்கியிருக்கும். அரசு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு ஒதுக்கக் கூடியதாக இருக்கும் நிதி ஆதாரங்கள் (அ) இறுதியில் அரசாங்க வருமானங்களின் மட்டத்தையும் விரிவாக்கத்தையும் தீர்மானிக்கக்கூடிய நாட்டின் பொருளாதாரச் செழிப்பு மட்டம் மற்றும் பொருளாதார வளர்ச்சி விகிதம் (ஆ) கிடைக்கக்கூடியதாக இருக்கும் அரசாங்க வருமானங்களின் ஒதுக்கீட்டை நெறிப்படுத்தும் முன்னுரிமைகளின் கட்டமைப்பு என்பவற்றிலேயே தங்கியிருக்கும்.

இந்த இரு முறைகளையும் பொறுத்தவரையில் பல்கலைக்கழக கல்விக்கு அரசாங்கத்தினால் ஒதுக்கப்படும் நிதி ஆதாரங்கள் மெய் நியதிகளில் மொதேஉ யின் சதவீதம் என்ற முறையில் மிகவும் தாழ்ந்த மட்டங்களிலேயே இருந்து வந்துள்ளன. உண்மையிலேயே கடந்த சில வருடங்களின் போது இந்த விகிதங்கள் வீழ்ச்சி கண்டு வந்துள்ளன. சுமார் இரண்டு தசாப்தங்களுக்கு முன்னர் (1973) கல்வியின்மீது செலவிடப்பட்ட மொதேஉ சதவீதம் 3.5% ஆக இருந்து வந்தது. இந்த விகிதம் 1990 களில் சற்றேறக்குறைய அதே அளவுகளில் (1990 மற்றும் 1994 இல் 3.4 சதவீதமாக) நிலவி வந்துள்ளன. பல்கலைக்கழக கல்வி மீது செலவிடப்படும் மொதேஉ யின் விகிதாசாரம் .05 சதவீதத்துக்கும் குறைவானதாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

வேறு சில வழிகள் மூலமும் பல்கலைக்கழக அமைப்புக்குள்

ஓரளவுக்கு நிதி ஆதாரங்கள் வந்து சேர்கின்றன. பட்டதாரி மாணவர்களால் செலுத்தப்படும் சிறு அளவிலான பதிவுக் கட்டணங்கள் மற்றும் ஏனைய வகையான கட்டணங்கள், புதிய பட்டப் பின் படிப்பு நிகழ்ச்சிகளில் சேர்ந்து கொள்ளும் மாணவர்களால் செலுத்தப்படும் ஓரளவுக்கு உயர்ந்தளவுக் கட்டணங்கள், ஒரு சில சிறிய அறக் கட்டளைகள், அரச நிதிகளுக்கு வெளியிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்று பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழுவுக்கூடாக நெறிப்படுத்தப் படும் ஆராய்ச்சிக் கொடைகள் என இவற்றை விளக்க முடியும். எனவே, நாம் இந்த நிதி ஆதாரங்களையும் உள்ளடக்கிய விதத்தில் நோக்கினால் பல்கலைக்கழகங்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும் மொதேஉ விகிதாசாரம் இன்னமும் கூட ஒரு சதவீதத்துக்கும் குறைவானதாகவே இருந்து வருகின்றது. நிலையான ஓர் அடிப்படையில் நல்ல வளர்ச்சி விகிதங்களைப் பதிவு செய்து வந்துள்ள உலகின் வளர்முக நாடுகளின் இது தொடர்பான விகிதாசாரங்கள் இலங்கையின் விகிதாசாரத்திலும் பார்க்க கணிசமான அளவில் உயர்வானவையாக இருந்து வருகின்றன. பல்கலைக்கழக கல்விக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி ஆதாரங்கள் குறைந்த மட்டங்களில் இருந்து வந்துள்ள போதிலும், நாட்டின் பல்கலைக்கழகங் களின் எண்ணிக்கை கடந்த 50 ஆண்டுகளில் (1950 களில் 1 என்ற எண்ணிக்கையிலிருந்து 1996 நவம்பர் மாத அளவில் 13 ஆக) அதிகரித்திருந்தது.

இப்பல்கலைக்கழகங்களின் பீடங்கள் மற்றும் துறைகள் என்பவற்றின் எண்ணிக்கையும் பட்டதாரி மாணவர் தொகையும் பன்மடங்கில் அதிகரித் துள்ளன. மேலும், மூன்றாம் நிலைக் கல்வி சார்ந்த தொழில்நுட்பம் மிகவும் வியப்பூட்டக் கூடிய முறையில் வளர்ச்சி கண்டு வந்த ஒரு கால கட்டமாகவும் இது இருந்தது. எனவே, இந்த வகையில், நடுத்தர மட்ட அபிவிருத்தியைக் கொண்டிருக்கும் ஒரு நாட்டில் ஒரு சராசரி பல்கலைக்கழகத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் பொழுது, எமது நாட்டின் மிகச்சிறந்த வசதிகளைக் கொண்ட பல்கலைக்கழகமும் கூட குறைந்த நிதி ஆதாரங்களையும் குறைந்த வசதிகளையும் குறைந்த மூலவளங் களையும் கொண்ட ஒரு பல்கலைக்கழக மாகவே தென்படுகிறது.

பல்கலைக்கழகங்களுக்கான அரச நிதியளிப்பு, குறைந்த மட்டங்களிலான ஆளணி சம்பளங்களை வழங்குவதற்கும், மாணவர்களுக்கு உபகார நிதிகளையும் புலமைப் பரிசில்களையும் வழங்குவ தற்கும் அன்றாடத் தேவைகளை நிறைவு செய்வதற்கும் குறைந்த பட்ச மட்டத்திலான மூலதனத் தேவைகளுக்கு ஆதரவளிப்பதற்கும் போதியவையாக உள்ளன. தேவையான கட்டடங்கள் மற்றும் போதனா உபகரணங்கள் என்பவற்றை பொறுத்தவரையில் எமது பல்கலைக்கழகங்கள் குறைவான வசதிகளையே கொண்டுள்ளன. மனித மூலவளங்களை பயிற்றுவிப்பதற்கு போதிய வசதிகள் இன்மையால் அவை இடையூறுகளை எதிர்கொண்டுள்ளன.

இப்பொழுது உலகமயமாக்கல் நிகழ்வுப்போக்கு மிகவும் தீவிர மான முறையில் இடம் பெற்று வருகின்றது. பெருமளவுக்கு நிதி ஆதார வசதிகள் இன்றி மிகக் கடுமையாகப் பாதிக்கப் பட்டிருக்கும் எமது பல்கலைக்கழக அமைப்பு இத்தகைய ஒரு பின் புலத்தில் மூளைசாலிகள் வெளியேற்றம் காரணமாக மிகச் சிறந்த திறமைசாலிகளைக தொடர்ந்து தமது சேவையில் வைத்துக் கொள்வதில் மிகக் கடுமையான பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்டு வருகின்றன. இங்குள்ள முக்கியமான பிரச்சினை, கல்விசார் ஆளணியினருக்கு வழங்கப்பட்டுவரும் மிகக்குறைந்த மட்டத்திலான வேதனப் பொதியிலிருந்தே தோன்றுகின்றது என்று கூறலாம். அரசினால் பல்கலைக்கழக கல்விக்கு வழங்கப்பட்டு வரும் நிதி ஆதாரங்கள் குறைந்த அளவில் இருந்து வருகின்றன என்ற உண்மையே இதற்கு முக்கியமான ஒரு காரணியாக இருந்து வருகின்றது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமு மில்லை. ஆனால், பல்கலைக் கழகங்களில் தோன்றியுள்ள நெருக்கடிகளுக்கு இது மட்டுமே காரணமாக இருந்து வர வில்லை. அரசாங்கம்அதன் செலவின முன்னுரிமைகளை மாற்றியமைத்து, பல்கலைக்கழக கல்விக்கு பெருமளவு நிதி ஆதாரங்களை வழங்கினாலும் கூட இப்பிரச்சினையை முழுமையாகத் தீர்த்து விட முடியாது. பல்கலைக்கழகங்களுக் கான வேதனத் தொகுதிகள் பொதுத் துறையின் ஏனைய ஆளணியினரின் வேதன் தொகுதிகளிலிருந்து விலகி வெகு தூரம் செல்ல முடியாது. இது நாட்டின் பல்கலைக்கழக கல்வி தொடர்பான முதலாவத அடிப்பை எடுகோளின் விளைவாகத் தோன்றும் தெட்டத் தெளிவான ஒரு தாக்கமாக உள்ளது.

அதிகாரிகள் அண்மைக் காலத்தில் இப்பிரச்சினைக்கு ஒரு தீர்வை உருவாக்கியிருந்தார்கள். தனியார்மயமாக் கலை பின் கதவு வழியாக எடுத்துவரும் ஒரு தீர்வாகவே இது இருந்தது; அதாவது, பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் தனியார் ஆலோசனை வழங்கும் சேவை மற்றும் கொடுப்பனவுகள் கிடைக்கும் ஆராய்ச்சி வேலைகளைப் பொறுப் பேற்றல் என்பவற்றுக்கு இடமளிப் பதற்கு உத்தேசிக்கப்பட்டிருந்தது. இது அவர்களை பல்கலைக்கழகங்களில தொடர்ந்து வைத்துக் கொள்ளும் பிரச்சினையை ஓரளவுக்குத் தீர்த்து வைத்த அதே வேளையில், பிறிதொரு பிரச்சினையை எடுத்து வந்தது. அதாவது, பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் எந்த நோக்கத்துக்காக வேலையில் சேர்க்கப்பட்டு பயிற்றுவிக்கப்பட்டு, தொடர்ந்து சேவையில் வைத்துக் கொள்ளப்பட்டார்களோ அந்த நோக்கத்தை தமது நேரடி போதனை யுடன் தொடர்பான கடமைப் பொறுப்புக்களை நிறைவேற்றி வைப்பதற்கு அவர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடியதாக இருக்கும் நேரத்தை இது குறைத்து விட்டது. இந்த அவதானிப்புக்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் பணி புரிந்துவரும் அனைத்து ஆசிரியர்கள் தொடர்பாகவும் செல்லுபடி யானதாகவோ பொருத்தமானதாகவோ இருந்துவரவில்லை என்பது உண்மையே. உலகளாவிய சந்தையில் இயங்கக்கூடிய விதத்தில் அதிக ஆற்றல் கொண்டவர்களும், உள்நாட்டில் பல்கலைக்கழக அமைப்புக்கு வெளியே வருமானமீட்டும் வாய்ப்புக்களை போட்டிரீதியில் சாதித்துக் கொள்ளக் கூடியவர்களும் மட்டுமே அவற்றைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். எனினும், மிகவும் திறமை வாய்ந்த பல்கலைக்கழக ஆசான்கள் உயர் வருமானங்களைத் தேடி வெளிநாடுகளுக்குக் குடிபெயர்ந்து செல்லும் பொழுது அல்லது பல்கலைக்கழகத்துக்கு வெளியிலான ஒப்பந்தங்களை பெற்று நிறைவேற்றி வைக்கும் பொருட்டு பல்கலைக்கழக வேலை தொடர்பாக அவர்கள் ஈடுபடுத்தக்கூடிய நேரத்தையும் சக்தியையும் குறைத்துக் கொள்ளும் பொழுதும் உயர் கல்வி அமைப்பில் அது வேண்டாத விளைவுகளை எடுத்து வரும். இத்தகைய ஆற்றல் மிக்க

மதிப்புக்குரிய கல்விமான்களே உண்மையில் ஏனையவர்களுக்கு தலைமைத்துவத்தை அளிக்க வேண்டியவர்களாக இருந்து வருகின்றார்கள். அதனை அவர்கள் தம்முடைய முழுச் சக்தியையும் கொண்டு மேற்கொள்ளாத போது ஒருவிதமான மந்த நிலை தோன்றி முழு அமைப்பும் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றது.

எமது பல்கலைக்கழகங்களில் படிப்படியான தர வீழ்ச்சிக்கு வழிகோலிவரும் வரையறுக்கப்பட்ட நிதிவளங்கள் தொடர்பான பிரச்சினையும், பல்வேறு நிறுவன ரீதியான இடையூறுகளும், இலவசக் கல்விக் கோட்பாட்டின் பிரயோகத்தில் தெரிவு முறை மேற்கொள்ளப்படாமை மற்றும் குறிப்பிட்ட சில அரசியல் நெருக்குதல்களை நிறைவு செய்து கொள்ளும் பொருட்டு எமது பல்கலைக்கழக அமைப்பில் வளர்ச்சி கண்டு வந்துள்ள பல்வேறு முறைகள் - உதாரணமாக, பல்கலைக்கழக அனுமதி விதிமுறைகளும் அளவுகோல்களும் - என்பவற்றால் இந்நிலைமை மேலும் மோசமடைந்துள்ளது. ஒரு பட்டதாரியை உருவாக்குவதற்கான (1991 இன் நிலைமைகளுக்கேற்ப) 1 அலகுக்கான செலவு (திறந்த பல்கலைக்கழகம் தவிர) பாரம்பரிய பல்கலைக்கழகங்கள் தொடர்பாக ரூ.24,420 ஆக இருந்து வருவதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இது திறந்த பல்கலைக்கழகம் தொடர்பாக ரூ. 6,070 ஆகவும், இணைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழக கல்லூரிகள் தொடர்பாக ரூ.25,780 ஏனைய நிறுவனங்கள் ஆகவும் தொடர்பாக ரூ.34,860 ஆகவும் இருந்து வருவதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாரம்பரிய பல்கலைக்கழகங்களில் இந்த அலகுச் செலவு கலை சார்ந்த பீடங்களில் ரூ. 14,700 லிருந்து விஞ்ஞானம் சார்ந்த பீடங்களில் ரூ.34,700 வரையில் வேறுபட்டுச் செல்வதாக மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அநேகமாக இச் செலவு மொத்தமும் அரசாங்க நிதி ஆதாரங்களிலிருந்தே வருகின்றது. இவை உயர்மட்ட அலகுச் செலவுகளாக இருந்து வருவதாக தென்பட்டாலும் கூட, போதிய உயர் தரத்திலான பல்கலைக்கழக கல்வி ஒன்றை வழங்குவதற்கு அவை போதியதாக இல்லை என்பதனை அனுபவம் காட்டுகின்றது.

மேலும், பல்கலைக்கழகமொன்றுக்கு அனுமதி பெறுவதற்குத் தெரிவு செய்யப்படும் அனைவருக்கும், அவர்களுடைய பெற்றோரின் வருமானம் மற்றும் சொத்துக்கள் என்பவற்றை கணக்கில் எடுக்காது இலவசக் கல்வியை பெற்றுக் கொள்வதற்கான வாய்ப்பு அளிக்கப்படுகிறது. பல்கலைக்கழக கல்விக்கு தகைமை பெறும் அனைவரும் அவர்களுடைய பொருளாதார அந்தஸ்து என்னவாக இருந்த போதிலும், அவர்கள் சார்ந்த சமூக வர்க்கம், வாழும் பிரதேசம் என்பன என்னவாக இருந்த போதிலும் அனைவருக்கும் அந்த வாய்ப்பு அளிக்கப்பட வேண்டும் என்ற கோட்பாட்டினை நான் முழு அளவில் ஆதரிக்கின்றேன். இக்கோட்பாடு ஒரு பட்டதாரி மாணவர் பெற்றுக் கொள்ளும் பல்கலைக்கழக கல்வி உயர் தரம் வாய்ந்ததாக இருந்துவர வேண்டும் என்ற தேவைப்பாட்டுடன் இணைக்கப்பட வேண்டும். மூலவளங்களில் காணப்படும் ஏதேனும் ஒரு வரையறை பல்கலைக்கழக பட்டத்தின் தரத்தை வீழ்ச்சி அடையச் செய்யுமானால் அதனால் மிக மோசமாகப் பாதிப்புக்குள்ளாவது செல்வந்த நகர்ப்புறக் குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இளைஞர்களல்ல; கிராமப் புற குடும்பங்களிலிருந்து வரும் வறிய இளைஞர்களே ஆகக் கூடியளவுக்குப் பாதிக்கப்படுவார்கள். எம்மில் பலர் (இன்றைய பட்டதாரி மாணவர்களைப் போலவே) இலவசக் கல்வி முறையின் தயாரிப்புக்களாகவே இருந்து வருகின்றோம். அந்த வகையில், நாங்கள் இலவசக் கல்வியை இலங்கையின் மிகப் புனிதமான ஒரு சமூக நிறுவனமாகக் கருதி, அதற்கு மதிப்பளிக்கிறோம். ஆனால், இலவச பல்கலைக்கழக கல்வியை, சமூகத்தினால் "தரம் தாழ்ந்தவை" எனக் கருதப்பட்டு வரும் பட்டங்களுடன் இணைப்பது அழிவுக்கான ஒரு வழியாகும். இது இலவசக் கல்வியால் நிறைவேற்றுவதற்கு எதிர்பார்க்கும் குறிக்கோள்களை அதாவது, சமூகத்தில் வாழும் வறிய, நலிந்த பிரிவினருக்கு பணியாற்றும் குறிக்கோள்களை - ஒரு போதும் நிறைவு செய்து வைக்க முடியாது.

இன்று நாட்டில் நிலவிவரும் பட்டதாரிகளின் வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை மேலோட்டமாக நோக்கும்பொழுது கூட, நாட்டில் இப்பொழுது இந் நிலைமை தான் இடம் பெற்று வருகின்றது என்பதனை தெளிவாகக் காண முடிகிறது. எமது பல்கலைக்கழகங்களினால் வழங்கப்படும் பட்டத்தின் தரத்தை விருத்தி செய்து கொள்வதற்கான ஒரு முக்கிய தேவைப்பாடு, பல்கலைக்கழக கல்விக்குள் நெறிப்படுத்தப்படும் மூலவளங்களை கணிசமான அளவில் உயர்த்திக் கொள்வதாகும். இதனை வரவுசெலவுத் திட்ட ஒதுக்குகளுக்கு ஊடாக அரசாங்கத்தினால் சாதித்துக் கொள்ள முடியாவிட்டால், சாத்தியமான பல்வேறு நிதிப்படுத்தல் முறைகள் குறித்து பகிரங்கமாக கலந்துரையாடி, அரசியல்ரீதியாக ஏற்கத்தக்க மாற்று வழிகளைப் பின்பற்ற வேண்டும். "இலவக் கல்வி + தரம் குறைந்த பல்கலைக்கழக பட்டம்" என்ற கூட்டு சமூகத்தின் எந்த ஒரு பிரிவினராலும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது என்பது தெளிவாகும்.

பல்கலைக்கழக அனுமதி தொடர்பான விதிமுறைகள் மற்றும் அளவுகோல்கள் என்பனவும் மற்றும் மையத்திலிருந்து நிர்வகிக்கப்பட்டு வரும் அனுமதி முறையும் பல்கலைக்கழகங்களுக்கிடையிலான போட்டியின் அனைத்துக் கூறுகளும் ஒழிக்கப்பட்டுள்ள பல்கலைக்கழக கல்வியின் எழுச்சிக்கு வழிகோலியுள்ளன. பல்கலைக்கழக கல்வி முழுக்க முழுக்க நிரம்பலினால் தூண்டப்பட்டதாக உருவாகி வந்துள்ளது. இப்பிரச்சினையின் கேள்விப் பக்கம் குறித்து அநேகமாக எவ்வித கவனமும் செலுத்தப்பட்டு வருவதாகத் தெரியவில்லை. பெற்றோர் தமது பிள்ளைகளை பல்கலைக்கழக கல்வியை நோக்கி தள்ளிக் கொண்டு செல்கின்றார்கள். எந்த ஒரு வருடத்திலும் பாடசாலைகளில் ஆண்டு 1 இல் சேரும் மாணவர்களில் சுமார் 1 சதவீதத்தினர் மட்டுமே பள்ளிக் கல்வியில் கடினமான 13 ஆண்டுகளைச் செலவிட்ட பின்னர் பல்கலைக்கழகங்களில் சேரும் வாய்ப்பைப் பெறுகின்றார்கள். இந்த வகையில், இன்றைய பட்டதாரி மாணவர் தொகுதியினர் அறிவுசார் ரீதியில் சமூகத்தின் கடைந்தெடுத்த திறமைசாலிகளாக இருந்து வருகின்றனர். பல்கலைக்கழக மானியங்கள் ஆணைக்குழு ஏற்கப்பட்டுள்ள விதிமுறைகள் மற்றும் அளவுகோல்கள் என்பவற்றுக்கு ஏற்பவும், தற்போதைய பல்கலைக்கழகங்களில் கிடைக்கக் கூடியதாக இருந்துவரும் இடங்களுக்கு ஏற்பவும் இம்மாணவர்களுக்கு வாய்ப்புக்களை அளிக்கின்றது. பல்கலைக்கழகங்களை பொறுத்த வரையில் தமக்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள மாணவர்களைக் கொண்டு அவை என்ன செய்தாலும் மாணவர்களை இழந்து விடும்

பிரச்சினைகளை அவை எதிர்நோக்குவதில்லை. மறுபுறத்தில், மாணவர்களைப் பொறுத்தவரையில், தமக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பல்கலைக் கழகத்தில் சேர்ந்து கொள்வதைத் தவிர உள்நாட்டில் அவர்களுக்கு வேறு தெரிவு இல்லை. பல்கலைக்கழக கல்வியின் இந்த நிரம்பல் தூண்டல் குணாம்சம் எமது பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வியின் செயல்திறனை விருத்தி செய்வதற்கு எதிராகச் செயற்பட்டு வருகின்றது. பல்கலைக்கழகங்களில் செயல்திறன், செயல் முனைப்பு மற்றும் படைப்பாற்றல் என்பன குறைவாக இருந்து வரும் நிலை, தற்போதைய தொழில் சட்டவாக்கத்தினால் பாதுகாக்கப்பட்டிருக்கும் நிரந்தர தொழில் வாய்ப்புக் கோட்பாட்டினால் மேலும் மோசமடைந்துள்ளது. இது பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுடைய செயல் திறன் என்னவாக இருந்த போதிலும் அவர்களுக்கு ஒரு தொழில் பாதுகாப்புச் சூழலை வழங்குகின்றது. சோம்பல் மற்றும் செயலற்ற நிலை என்பன செழித்து வளர்வதற்கான சிறந்த ஒரு களனாக இது உள்ளது. இத்தகைய குணாம்சங்களைக் கொண்ட ஆட்கள் பல்கலைக்கழக ஆசான்களிடையே இல்லை என்று கூற முடியாது. இதற்கான மிகச் சிறந்த சான்று சில காலமாக பல்கலைக்கழகங்களில் புத்தாக்கம் அறவே இல்லாதிருப்பது அல்லது பாடத்திட்டம், கற்பித்தல் மற்றும் மதிப்பீட்டு முறைகளில் ஆமை வேகத்திலான மாற்றும் என்பவற்றை குறிப்பிடலாம்.

பல்கலைக்கழகமொன்றின் பாரம்பரியக் குறிக்கோள் அதன் மாணவர்களின் ஆளுமையையும் நடத்தையையும் ஓர் ஒட்டுமொத்தக் கண்ணோட்டத்தில் கட்டியெழுப்பி, அபிவிருத்தி செய்யக்கூடிய முழுமையான கல்வியை வழங்குவதாகும். இதற்கு விளையாட்டுக்கள், சமூக கலாசார மற்றும் அழகியல் நடவடிக்கைகள் போன்ற பாடவிதானத்துக்கு வெளியேயான பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் வசதிகளை அபிவிருத்தி செய்வது அவசியமாகும். அறிவைத் தேடும் முயற்சிக்கு மேலதிகமாக இவை மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். போதிய நிதி ஆதாரங்கள் இன்மை இந்நடவடிக்கைகளையும் அதே போல இன்று எமது பல்கலைக்கழகங்களில் கல்வி/பயிற்சி நடவடிக்கைகளையும் மிக மோசமாக பாதித்து வருகின்றது. பயிற்சி, ஆராய்ச்சி மற்றும் சமூகப் பணி என்பன நவீன பல்கலைக்கழகங்கள் வகித்துவர வேண்டிய பாத்திரங்களாக உள்ளன என எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றது. இலங்கையில் பல்கலைக்கழகங்களை நிர்வகிக்கும் சட்ட ஏற்பாடுகள் இந்தப் பன்முக பங்களிப்புக்கு வகை செய்கின்றன. ஆனால், இதனை மிகவும் தாக்கமான முறையில் மேற்கொள்வதற்கு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு போதியளவில் நிதி ஆதாரங்கள் வழங்கப்படுவதில்லை என்பதே இங்குள்ள மிகக் கவலைக்குரிய ஒரு விடயமாகும்.

பல்கலைக்கழகங்களின் கல்விசார் நடவடிக்கைகளில் நேரடியாகப் பாதிப்புக்களை எடுத்து வரும் சில பிரச்சினைத் துறைகள் குறித்து இக் கட்டுரையில் இதுவரையில் கவனஞ் செலுத்தப்பட்டது. பல்கலைக்கழகங்கள் ஆற்ற வேண்டியிருக்கும் புன்முகப்பட்ட கல்விசார் பங்களிப்புக்களை தாக்கமான முறையில் மேற்கொள்வதற்கு பல்வேறு துணைச் சேவைகள் அவசியமாக உள்ளன. இந்த துணைச் சேவைகளின் மிக முக்கியமான கூறு பல்கலைக்கழகங்களின் கல்விசாரா ஆளணியாகும். பல்வேறு காரணங்களின் நிமித்தம்:

- அரசியல் ரீதியாக உணர்வு பூர்வமாக இருந்த வேலையில்லாத் திட்டாட்டத்தை எதிர்கொள்வதில், பொதுத் துறை நிறுவனங்களை பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கான முயற்சி கடந்த காலத்தில் இலங்கையில் அவதானிக்கப்பட்டு வந்த ஒரு பொதுப் போக்காக இருந்து வந்துள்ளது.

- அதிகாரிகள் பல்கலைக்கழகங்களைச் சேர்ந்த தொழிற் சங்கங்களின் நிர்ப்பந்தங்களுக்கு அடிபணிந்து வந்துள்ளனர்.

- ஆளணியினரை நிர்ணயிக்கும் நிறுவனங்களின் உள்ளடக்கம்.

கடந்த காலத்தில் பல்கலைக்கழகங்களின் துணைச் சேவைகள் துரிதமாக விரிவடைந்து வந்துள்ளன. அலுவலக நிர்வாகத்தில் புதிய தொழில்நுட்பத்தின் பரவல் மற்றும் (காவல், பாதுகாப்புச் சேவைகள் போன்ற) தமது வெளி நடவடிக்கைகளை ஒரு கட்டணத்துக்கு அத்துறைகளில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கும் நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைத்தல் போன்ற ஏனைய நிறுவனங்களின் நடைமுறை என்பன பல்கலைக்கழகங்களின் மிதமிஞ்சிய அளவிலான கல்விசாரா ஊழியர்களின் ஆளணியை எவ்விதத்திலும் பாதித்திருப்பதாக தெரியவில்லை. நிர்வாக அதிகாரி தரங்களில் பதவிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிப்பை மிகத் தெளிவாக காணக் கூடியதாக உள்ளது. பல்கலைக்கழகங்களில் பணிபுரியும் கல்விசாரா ஆளணியிடமிருந்து எதிர்பார்க்கப்படும் துணைச் சேவைகளின் அளவை உயர்த்தக்கூடிய வகையில் மாணவர் எண்ணிக்கையில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதில் எவ்வித சந்தேகமுமில்லை. ஆனால், இவர்களுடைய சேவைகளின் இயல்பும் குணாம்சமும் முக்கியமான மாற்றங்கள் எவற்றையும் எதிர்கொண்டிருப்பதாக தெரியவில்லை. ஆனால், குறிப்பிட்ட ஒரு பல்கலைகழகம், இந் நடவடிக்கைகளை நிர்வகிப்பதற்காக (20 - 30 வருட காலத்துக்கு முன்னர் இருந்த நிர்வாக அதிகாரிகளிலும் பார்க்க) 2-3 மடங்கு அதிகமாக அதிகாரிகளை கொண்டிருக்க முடியும். அதிகரித்திருக்கும் நிர்வாக அதிகாரிகளின் எண்ணிக்கைக்கு இடமளிக்கும் வகையில், ஒரே தொகுதியைச் சேர்ந்த நடவடிக்கைகள் பல வகைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளன. பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தில் காணப்படும் மற்றொரு முக்கியமான பிரச்சினை இந்த கல்விசாரா ஆளணியினரின் தரமும் அர்ப்பணிப்புமாகும். நிர்வாக அதிகாரிகள் தரங்களுக்கும் இலிகிதர் மற்றும் சிற்றூழியர் தரங்களுக்கும் இது பொருந்தும். முன்னவர்களின் தரம் குறையும் பொழுது அதனைப் பின்பற்றி பின்னவர்களின் தரமும் வீழ்ச்சியடையும். இப்பொழுது பல்கலைக்கழகங்களில் பணிபுரியும் சராசரி நிர்வாக அதிகாரி ஒருவரின் செயல் திறனும் முடிவுகளை எடுக்கும் ஆற்றலும் தனியொரு பல்கலைக்கழகம் நிலவி வந்த காலத்தில் இருந்த அளவிலும் பார்க்க வெகுவாக குறைவடைந்துள்ளன. பல்கலைக்கழக அமைப்பில இன்றும் கூட பணிபுரிந்து வரும் ஒரு சில உயர்தரம் வாய்ந்த நிர்வாக அதிகாரிகளை நான் அவதூறு செய்வதாக இதனை எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆனால், துரதிர்ஷ்டவசமாக அத்தகையவர்கள் விதிவிலக்காகவே உள்ளனர். பல்கலைக்கழக நிர்வாக

(33 ஆம் பக்கம் பார்க்க)

தொழிநுட்ப பல்கலைக்கழகங்கள் : இதுவரை கால பயணம்

பேராசிரியர் ஆரியதாஸ டி சில்வா
(கொழும்பு பல்கலைக்கழகம்)

மிட்ல்செக்ஸ் பல்கலைக் கழகத்தில் தளபாட வடிவமைப்பு பாடநெறியில் கலைமாணி சிறப்புப் பட்டம் பெற்ற இலங்கைப் பெண்மணி ஒருவர் தனது பட்டமளிப்பு விழாவின் போது எடுத்துக்கொண்ட புகைப்பட மொன்று சமீபத்திய 'டெய்லி நியுஸ்' இதழொன்றில் பிரசுரமாகி இருந்தது. அவர் அடைந்த பிரசித்தி பெற்ற புலமைப் பரிசில் இலங்கையில் தளபாட வடிவமைப்பாளராக தொழில் புரியும சந்தர்ப்பத்தை அவருக்கு அளிக்கிறது என அத்தகவல் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு வேடிக்கை என்னவெனில், இலங்கையைப் பொறுத்தவரையில் முன்பு எமது தாய் நாட்டின் வழிகாட்டி யாகவும் நம்பிக்கைக்குரிய ஆலோசக ராகவும் விளங்கி முழுக்க முழுக்க விரிவுரைமயமான பாடத்திட்டத்தினை வழங்கிய ஒரு நாட்டின் பல்கலைக் கழகம் தளபாட வடி வமைப்புத் துறையில் கலைமாணி பாடநெறியைப் பயில ஒரு பெண்மணி யைத் தெரிவு செய்தமையாகும். நான் இங்கு இதனை ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் பரந்துபட்ட அளவில் எமது பல்கலைக்கழகங்கள் நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய பாடத்திட்டங்களை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகும்.

தொழில் வாய்ப்பற்ற பட்ட தாரிகள் தொகை 30,000 க்கும் அதிக மென தொழில் வாய்ப்பற்ற பட்டதாரிகள் சங்கம் குறிப்பிடுகின்றது. பல்கலைக் கழகங்களில் இணையும் சுமார் 8500 10,000 வரையிலான பட்டதாரிகளையும் கணக்கில் கொண்டால் தொழில் வாய்ப்பற்ற பட்டதாரிகள், கீழுழைப்பு பட்டதாரிகளின் பிரச்சினை எம்மோடு தொடர்ந்து இருந்து வருவது மட்டுமன்றி வருடாவருடம் அது மோசமடைந்து வருவதனையும் காண முடிகிறது.

ஆண்டுதோறும் 10,000 பட்ட தாரிகளில் 5,000 பட்டதாரிகள் தொழில் வாய்ப்புப் பெறுகின்றனர் என இளைஞர் விவகார அமைச்சர் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின்வரும் காரணங் களால் ஏனைய 5,000 பட்டதாரிகளும் தொழில் வாய்ப்புப் பெற முடியாதுள்ளனர் :

- ❒ சமூகத் தயவுக் குறைவு.
- ❒ போதுமான ஆங்கில அறிவு இன்மை
- ❒ தொழில்நுட்பக் கல்வி இன்மை
- ❒ அனுபவம் இன்மை
- ❒ ஆளுமை பின்னடைவு

இக்குறைபாடுகளை சமாளிக்க, அமைச்சர் தாம் முன்வைத்துள்ள யோசனைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு தொழில்நுட்பக் கல்வி இன்மை என்ற விடயம் ஆய்வுக்குட்படுத்தப் படுகிறது. தொழிநுட்பக் கல்வி

இணைந்த பல்கலைக்கழக கல்லூரி	மையம்	பாடநெறி
மேல் மாகாணம்	பத்தலகெதர	கணிதவியல்
தென் மாகாணம்	நியகம கம்புறுபிட்டி	கணக்கியல், நிதி தொழில் விளையாண்மை சிறு வணிக முகாமை
கிழக்கு மாகாணம்	சம்மாந்துறை	கணக்கியல், நிதி
வட மாகாணம்	வவுனியா	ஆங்கிலம், கணக்கியல் நிதி, கணிதவியல்
வடமேல் மாகாணம்	குளியாப்பிட்டி மாகந்துறை	மனையியல், போஷணையியல் விவசாயம்
வட மத்திய மாகாணம்	அநுராதபுரம்	ஆங்கிலம், கணக்கியல், நிதி தொழில் விளையாண்மை, சிறுவணிக முகாமை ஹோட்டல் முகாமை சுற்றுலாத் துறையும் கலாசாரமும்
மத்திய மாகாணம்	பொல்கொல்லை	விஞ்ஞானம்
சப்ரகமுவ மாகாணம்	பெலிஹுல்ஓயா	ஆங்கிலம், பிரயாணமும் சுற்றுலாத்துறையும் கணக்கியல் / நிதி
ஊவா மாகாணம்	ரஹங்கலை	விவசாயம், ஆங்கிலம்
புத்தல	புத்தல	உணவு விஞ்ஞானம் தொழில்நுட்பம், ஆங்கிலம்
திருகோணமலை	திருகோணமலை	கணக்கியல், நிதி, ஆங்கிலம்

கருதுகோளின் வளர்ச்சி சம்பந்தப்பட்ட தரப்பினரின் எதிர்விளைவுகள் பற்றிய விவரம், இதுவரை ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் என்பன மூலம் இவ்விடயத்தை விரிவாக நோக்க விரும்புகிறேன்.

கைத்தொழில் அபிவிருத்தியின் ஒரு புறத்தில் சரியான வகையிலான தொழில்நுட்பக் கல்வி மற்றும் ஆய்வு என்பன இருத்தல் வேண்டும்; மறுபுறத்தில், தொழில் வாய்ப்புக்கள் வளர்ச்சிக் கட்டத்துடன் மிக நெருக்க மாகவும் சாதகமாகவும் தொடர்புற்று இருக்க வேண்டும். இக்கல்வி தொழில் வாய்ப்பினை வழங்குவதனால் தனிப் பட்ட ஒரு நபரின் நிலைப்பாட்டில் மட்டுமன்றி கைத்தொழில் அபிவிருத்தி, செல்வ உருவாக்கம் என்பவற்றிற்கு இட்டுச் செல்லும் நிலைப்பாட்டிலுங்கூட முக்கியமான ஓர் இடத்தைப் பெறுகிறது. தொழில்நுட்பக் கல்வி ஏற்கனவே உள்ள கைத்தொழில்களுக்கு சேவை செய்யக் கூடியதாக அல்லது கருத்திட்டத்தின் கீழ் புதுக் கைத்தொழில்களை தாபிக்க முன்னேற்பாடுகளை வழங்குவதாக உள்ளது.

துரதிர்ஷ்டவசமாக அரசியல் சுதந்திரம் அடைந்து அரை நூற்றாண்டுகள் கழிந்த பின்னரும்கூட எமது கல்வி ஏற்பாடுகளுக்கு அபிவிருத்தித் தேவைகளுடன் இன்னமும் அர்த்தமுள்ள உறவினை ஏற்படுத்தவோ அல்லது பராமரிக்கவோ இயலாமல் உள்ளது. நிலவும் கைத்தொழில் களுக்குக் கூட சேவை செய்யும் தொழில் நுட்ப்ப் பாடநெறிகள் இல்லாமை நன்கு உணரப்பட்டுள்ளது. எமது கல்வி, உயர் கல்வி அமைச்சர் போன்றவர்கள் கூட எமது பல்கலைக்கழகங்களில் விஞ்ஞான ரீதியான மீன்பிடிப்பு, கடற்றொழில் பொறியியல் மற்றும் பெருந்தோட்டக் கைத்தொழில், சுற்றுலா முகாமைத் துவம் போன்ற பாடநெறிகள் இல்லாமை பற்றி குறைகூறும் நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

அண்மையில் 'டெய்லி நியுஸ்' பத்திரிகை தனது "விடாப்பிடியாக வரும் வரிச்சுமைகள்" என்ற ஆசிரிய தலைப்பின் கீழ் குறை அபிவிருத்தி, வறுமை என்பவற்றை குறித்துக் குறிப்பிடுகையில் பின்வரும் அவதானிப்புகளை முன்வைத்துள்ளது: "விரிவுரைசார் பாடநெறிகள் – குறிப்பாக, பல்கலைக்கழக மட்டத்திலானவை எமது அபிவிருத்தித் தேவைகளை எதிர்கொள்ளும் வகையில் திருத்தப்பட வேண்டும்; அல்லது மாற்றப்பட வேண்டும் என்பது தெளிவாகும். உதாரணமாக, உணவுப் பயிர்ச் செய்கை, போஷாக்கு, ஏற்கத்தக்க அபிவிருத்தி சமூக சுகாதாரம் போன்ற பாடநெறிகள் எமக்கு அதிகம் அதிகமாகத் தேவைப்படுகின்றன. இக் கருத்தோட்டத்தின் அடிப்படையில், புதுப் பல்கலைக்கழகங்களான ரஜரட்டை, சபரகமுவ என்பவற்றின் ஸ்தாபிதம் உறுதியான, காலத்திற்கு ஏற்ற முயற்சிகளாகும்".

மேற்குறிப்பிட்ட சபரகமுவ, ரஜரட்ட ஆகிய இரு பல்கலைக்கழகங்கள் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகளை இல்லாமலாக்கும் வழிமுறையில் அமைக்கப்பட்டன. இவை தொழில்நுட்பப் பல்கலைக் கழகங்கள் என்ற தோற்றப்பாட்டை வழங்குகின்றன. அவற்றின் நாமத்தில் இது பற்றிக் குறிப்பிடப்படாவிடினும் அவை எந்தளவுக்கு தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகங்களாக விளங்குகின்றன என்பதைத் தீர்மானிக்க அவற்றின், ஸ்தாபிதம், பாடதிட்டம், அமைப்பு என்பவற்றிற்கு இட்டுச் செல்லும் காரணிகள் பற்றி பரிசீலனை செய்வது அவசியமாகும்.

தொழில்நுட்பப் பல்கலைக் கழகங்களாக பிரபல்யமாகக் கருதப்படும் இவ்விரு பல்கலைக்கழகங்களும் 1995 ஆம் ஆண்டிலே ஸ்தாபிதம் பெற்றபோதும், இக் கோட்பாடு சிறிது காலமாக அனுமான ரீதியில் நிலவி வந்து 1991 இல் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகளாக ஸ்தாபிதம் பெற்றதன் மூலம் பௌதீக வடிவத்தையும் நிலைப்பாட்டையும் பெற்றது. 1991 முதல் 1995 வரையிலான குறுகிய காலப் பிரிவில் செயற்பட்ட இப் பல்கலைக்கழக கல்லூரிகளின் சாம்பலிலிருந்து தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழகங்கள் எழுந்தன. ஒருங்கிணைத்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகளில் கட்டமைப்பு, ஒருங் கமைப்பு என்பன ஏற்படுத்திய அதிருப்திகளும், குற்றச்சாட்டுகளுமே இப்பல்கலைக்கழகங்களின் விரைவான வருகைக்கு வழிகோலின என்பதில் சந்தேகமில்லை. எனினும், ஒன்றிணைந்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள் எதிர்நோக்கிய சில எதிர்ப்புகள் குறைந்தபட்ச அளவில் இலங்கையின் தொழில்நுட்பப் பல்கலைக்கழக கோட்பாட்டிற்கு முரணான எதிர் விளைவுகளையும் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

தேசிய பல்கலைக்கழகங்களில் பயில வாய்ப்புக் கிடைக்காத மாணவர்களுக்கு உயர் கல்வி வாய்ப்புக்களை வழங்கவே மாகாண ரீதியில் ஒன்றிணைக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகக் கல்லூரிகள் என்ற உயர் கல்வி நிறுவனங்கள் அமைக்கப்பட்டன. இக் கல்லூரிகள் முன்வைத்த பாடநெறிகள் தொழில் ரீதியிலும் தொழிற் பயிற்சி ரீதியிலும் குறிப்பான தொழில்வாய்ப்பு இலக்குகளைக் கொண்டவையாகும். சம்பந்தப்பட்ட துறைகளில் வேலை அனுபவங்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்கப் பட்டதுடன், பொருத்தமான சந்தர்ப்பங் களில் அத்தகைய அனுபவங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. ஒரு வருடகால இறுதியில் வெற்றிகரமாக படிப்பினை முடித்துக் கொண்ட மாணவர்களுக்கு சான்றிதழ்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இக் கட்டத்தில் மாணவர்கள் தொழில் வாய்ப்பிற்காக படிப்பை விடவோ அல்லது இன்னொரு வருடம் படிப்பைத் தொடர்ந்து டிப்ளோமா ஒன்றை பெறவோ முடியும். ஓரிரு வருட செய்முறை அனுபவத்தின் பின்னர் படிப்பினை மீளத் துவங்கி பட்டம் ஒன்றை பெறும் சாத்தியக் கூறுகளும் மறுக்கப்படுவதில்லை. இவ் ஒன்றி ணைக்கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள் சுயமாகவே சுயாட்சித் தொழில் நுட்பப் பல்கலைக்கழகங்களாக தம்மை விருத்தி செய்து கொள்ளும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அத்தகைய வேளை வரும்வரை இப் பல்கலைக் கழகக் கல்லூரிகள் தேசியப் பல்கலைக் கழகங்களுடன் ஒன்றிணைக்கப்பட்டு அவற்றின் கல்வி நிகழ்ச்சித் திட்டங்களும் எதிர்கால அபிவிருத்திகளும் நெருக்கமாக கண்காணிக்கப்பட்டு வந்தன. அத்துடன் சான்றிதழ்களையும் இத் தேசிய பல்கலைக்கழகங்களே வழங்கி வந்தன. பல்கலைக்கழகங்களின் மேலாதிக்கம் நிலவிவரும் உயர்கல்வித் துறையில் புது பல்கலைக்கழக மட்டத்திலான தாபனங்களை அமைப்பதில் சகபாடி உபாயம் பின்பற்றப்பட்டது. 1960 களின் பிற்கூற்றில உருவாக்கப்பட்ட கனிஷ்ட பல்கலைக்கழகங்கள் இந்த வகையான நிறுவனங்களாக இருந்தபோதிலும் அவற்றின் தொழில்நுட்ப இயல்பு குறைவாகவே காணப்பட்டது. அவை எவ்வகையிலும் பல்கலைக்கழகங்க ளுடன் தொடர்புகளை வைத்துக் கொண்டவையாக இருந்து வரவில்லை.

மூன்று வருடங்களை வெற்றி கரமாகப் பூர்த்தி செய்யும் மாணவர்களுக்கு பட்டம் அளிப்பதே ஒன்றிணைந்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகளின் ஆரம்ப யோசனைத் திட்டமாக இருந்தது. எனினும், அவ் யோசனை தேசிய பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் கடும் எதிர்ப்பின் காரணமாகக் கைவிடப்பட்டது. ஒன்றிணைந்த பல்கலைக்கழக கல்லூரிகளின் உருவாக்கம், பல்கலைக் கழக அனுமதிப் பரீட்சையில் தேறாத தால் எவ்வகையான பல்கலைக்கழக கல்விக்கும் தகுதிபெறாத பெருந்தொகை யான மாணவர்களைப் பின் கதவால் நுழையச் செய்து பட்டம் பெற வைக்கும் முயற்சி என்றே தேசியப் பல்கலைக் கழகங்களின் மாணவர்கள் வாதிட்டனர். இது "வெட்டுப் புள்ளியுடனான பல்கலைக் கழக நுழைவிற்கான குறைந்தபட்ச புள்ளியை" வேண்டு மென்றே குழப்பியடித்து, மொத்தத்தில் தவறாகவும் நாணயமற்ற விதத்திலும் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு நிலைப்பா டாகும். எனினும், அதிகார பீடம் அதற்கு செவிமடுத்ததுடன், கோபங் கொண்ட மாணவர்களைச் சாந்தப்படுத்த வென பல்கலைக்கழகக் கல்லூரிகள் டிப்ளோமா மட்டம் வரை பாட நெறிகளை வழங்க முடிவு செய்யப் பட்டது. இப்புது முறையின் எல்லா நம்பிக்கைகளையும் மதிப்பினையும் முற்றாக அல்லது ஒரளவுக்கு இழந்து இத்தகைய பாரிய சலுகைகள் வழங்கப்பட்ட போதிலும், பல்கலைக்கழக மாணவர்களதும் அவர்களது பெற்றோ ரதும் எதிர்ப்பு சிறிதளவேனும் குறைய வில்லை. ஒன்றிணைந்த பல்கலைக் கல்லூரிகளுக்கான நிதி, இருப்பிலுள்ள பல்கலைக்கழகங்களின் நிதி ஏற்பாடு களில் இருந்தே பெறப்படுகின்றது என்றும், அவற்றிற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள வளங்கள் அதனால் குறைகின்றன எனவும் அவர்கள் நம்புகின்றனர்.

சந்தேகம் கொண்டுள்ள மாணவர் களதும் அத்தகைய மனப்பாங்கினக் கொண்டிருக்கும் ஏனையவர்களதும் தப்பபிப்பிராயங்களை அகற்றும் முகமாக பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழு, அவர்களின் எல்லா வினாக்களுக்கும் தெளிவான பதில்களை வழங்கியதுடன், உறுதிகளையும் வழங்கியுள்ளது.

பெரும்பாலான பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் ஒன்றிணைந்த பல்கலைக் கழகக் கல்லூரிகள் குறித்து எத்தகைய எதிர்விளைவையும் காட்டவில்லை. குறைந்தபட்சம் இரு பல்கலைக்கழகங்கள் ஒதுங்கியிருந்தன. ஏனையோரில் பெரும்பாலானோர் விருப்பமின்றியும் பல நிபந்தனைகளுடனும் மட்டுமே பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழு வின் அழைப்பிற்கு பதிலளித்தனர். இம்முயற்சியில் இரு பல்கலைக் கழகங்கள் மட்டுமே பல்கலைக்கழக மானிய ஆணைக்குழுவுடன் பூரணமாக ஒத்துழைத்தன. பல்கலைக்கழகங்களும் பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்களும் வெளிப்படையாக காட்டும் கல்வி மேதாவிலாசமும் ஏனைய காரணிகளும் எவ்வளவு தூரம் செல்லுபடியானது அல்லது உண்மையானது என்பது புரிந்து கொள்ள முடியாதுள்ளது. ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க துறைகளில் பட்டப் படிப்பு நெறிகளை வழங்கும் ஒரே உயர் கல்வி நிறுவனமாக பல்கலைக்கழகங்கள் திகழ வேண்டும் என அவர்கள் நம்புகிறார்கள் எனத் தெரிகிறது. அவர்களைப் பொறுத்த வரை பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் தொழிற்பயிற்சி அல்லது செய்முறைக் கல்விக்கு இடமில்லை.

இணைக்கப்பட்ட பல்கலைக் கழகக் கலலூரிகளால் பொதுவாக முன்வைக்கப்பட்ட தொழில்சார், தொயிற்பயிற்சி சார் தன்மையிலான பாடநெறிகளுக்கு மேலதிகமாக, வடமேல் மாகாண ஒன்றிணைந்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் குளியாப்பிட்டிய நிலையத்தில் அலங்கார இயல், மனையியல் மற்றும் போஷாக்கு பாட நெறிகளின் ஒரு அங்கமாக உட்படுத்தப்பட்ட பொழுது பெரும் எதிர்ப்புக் கிளம்பியதற்குக் காரணம் எதுவென்று புரியவில்லை. அலங்கார இயல் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் படிப்பிக்கப் பொருத்தமான ஒரு பாடநெறி அல்ல என அனைவராலும் குரலெழுப்பப்பட்டது. ஒருவர் அலங்கார இயலில் எவ்வாறு பட்டம் பெற முடியும் எனக் கேட்கப்பட்டது

(மீதி அடுத்த இதழில்)

(30 ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அமைப்பில் ஏற்பட்டிருக்கும் தரச் சீரழிவுக்கான காரணங்கள் சிக்கலானவையாகும். ஆனால், பதவி வெற்றிடங்களில் அரைவாசிப் பகுதியை கீழ் தரங்களிலிருந்து பதவி உயர்வு பெற்று வரும் ஊழியர்களுக்கென ஒதுக்கும் நடைமுறை இதற்கான முக்கியமான காரணமாக உள்ளது எனலாம்.

இப்பொழுது சில காலமாக இலங்கையில் பல்கலைக்கழக கல்வி ஒரு நெருக்கடியைச் சந்தித்து வருகின்றது. இந்த நெருக்கடி பல்வேறு அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. அதாவது, பன்முகப்பட்ட காரணங்களி னால் இந்த பன்முகப்பட்ட நெருக்கடி தோன்றியுள்ளது. இதில் நான் ஒரு பாகத்தை - மூலவளத் தட்டுப்பாடு மற்றும் பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் என்பவற்றை - மட்டுமே இங்கு கவனத்தில் எடுத்துள்ளேன். இந்த இரு முக்கிய துறைகளுடனும் சம்பந்தப்பட் டுள்ள பிரச்சினைகளும் பலவீனங்களும் வெற்றிகரமாக தீர்க்கப்பட்டால், இன்றைய பல்கலைக்கழக நெருக்கடி யின் ஏனைய கூறுகள் படிப்படியாக தீர்க்கப்பட்டுவிடும். மேலே கலந்துரை யாடப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கான உண்மையான தீர்வுகள் நீண்ட கால இயல்பு கொண்டவையாக இருந்து வருவதுடன், அவை பொருளாதாரத்தின் உறுதியான வளர்ச்சிச் செயல்பாட்டி லிருந்தே தோன்ற முடியும். ஆனால், இந்த நீண்ட காலம் கனியும் வரையில் நாங்கள் அனைவரும் செயலற்ற நிலையில் வெறுமனே காத்துக்கொண் டிருக்க முடியாது. இந்தக் கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் நான் எடுத்துக்காட்டிய அடிப்படை எடுகோள்களை கவனத்தில் எடுத்து, இப் பிரச்சினைகளுக்கான குறுங்கால மற்றும் நீண்டகால தீர்வுகளுக்கான ஒரு தேடல் முயற்சி ஆரம்பிக்கப்படுதல் வேண்டும்.

சமூகமும் பொருளாதாரமும் அபிவிருத்தியடைந்து மாற்றமடையும் பொழுது, இந்த அடிப்படை ஏடுகோள்களும் படிப்படியான மாற்றத்தை எதிர்கொள்ள முடியும். அது இடம் பெறும் வரையில், நாட்டின் பல்கலைக்கழக அமைப்பில் அக்கறை கொண்டுள்ள தரப்பினர் அதாவது ஆசிரியர்கள, பல்கலைக்கழக நிர்வாகிகள், ஏனைய ஊழியர்கள், மாணவர்கள், அவர்களுடைய பெற்றோர், சம்பந்தப்பட்ட அரச நிறுவனங்கள், நடுத்தரக் கல்வி பாடத்திட்டத்தை திட்டமிடுவோர் மற்றும் பட்டதாரிகளை வேலைக்கமர்த்தும் தனியார் துறையினர் ஆகியோர் - இந்த எடுகோள்களுக்குள் செயற்பட்டு, நிலைமைகளை விருத்தி செய்வதற்கு முயற்சிகளை மேற்கொள்வது அவசியமாகும்.